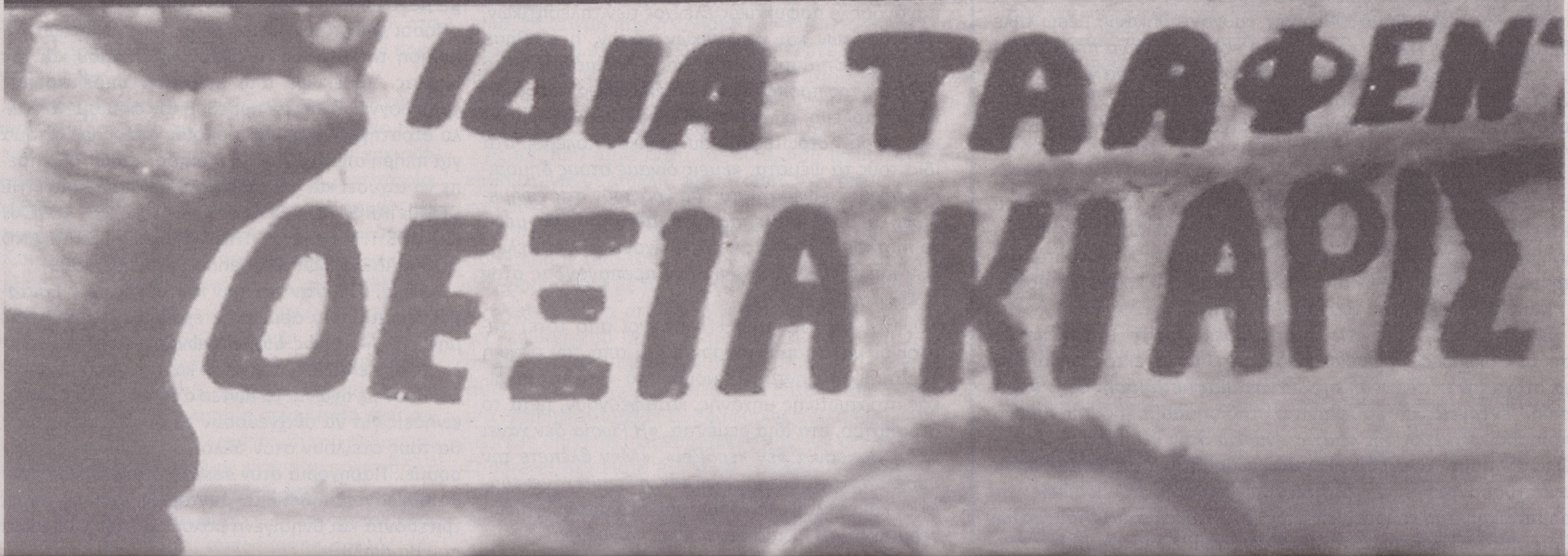
ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 228
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
2022
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΟΧΙ στην ΑΠΑΤΗ των ΕΚΛΟΓΩΝ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ!

9 772585 329005 07

9 772585 329005 07

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

ΣΥΜΦΩΝΑ με το αμερικανικό περιοδικό ***Foreign Policy***, «*Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία προαναγγέλλει τη μετάβαση σε μια νέα παγκόσμια τάξη πραγμάτων, που θα είναι λιγότερο σταθερή από τον Ψυχρό Πόλεμο*», ενώ αναφέρεται ως το ιστορικό παράδειγμα που προσφέρεται για τους μεγαλύτερους παραλληλισμούς, ο ***πόλεμος της Κορέας***, που διήρκεσε από το 1950 έως το 1953, και από τον οποίο ξεκίνησε ουσιαστικά ο ***Ψυχρός Πόλεμος*** σε παγκόσμια κλίμακα.

Το νέο «Στρατηγικό δόγμα» του ΝΑΤΟ, που υιοθετήθηκε στη σύνοδο της 28-30 Ιουνίου, –12 χρόνια μετά το προηγούμενο στη Σύνοδο Κορυφής της Λισαβόνας το 2010– χαρακτηρίζει τη Ρωσία ως «*την πιο σημαντική και άμεση απειλή για την ασφάλεια των συμμάχων και για την ειρήνη και τη σταθερότητα*» στον ευρωατλαντικό χώρο.

Στο στόχαστρο μπήκε φυσικά και η Κίνα και ο Ινδο-Ειρηνικός*, ενώ ο βρετανός πρωθυπουργός Μπόρις Τζόνσον έκανε λόγο ακόμη και για μια «*ανασύσταση του Mare Nostrum της ...Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας*», με τη συγκρότηση μιας ευρύτερης συμμαχίας που θα περιλαμβάνει την Τουρκία και τις χώρες στη βόρεια Αφρική.

Σημειωτέον, ότι στις 23 Ιουνίου οι ηγέτες Βραζιλίας, Ρωσίας, Ινδίας, Κίνας και Νότιας Αφρικής «συναντήθηκαν», μέσω τηλεδιάσκεψης, στο Πεκίνο και σίγουρα είχαν πολλά να πουν και όχι μόνον για την «αποδολαριοποίηση» και γενικότερα για την επαναδιευθέτηση του παγκόσμιου συστήματος πληρωμών, άλλωστε το σύστημα που ονομάστηκε ***Bretton Woods*** επιβλήθηκε μετά τον προηγούμενο παγκόσμιο πόλεμο.

Και ενώ, λοιπόν, μαίνεται ο πόλεμος στην Ουκρανία, η *Uniper*, ο μεγαλύτερος εισαγωγέας ρωσικού αερίου στη Γερμανία και από τους μεγαλύτερους στην Ευρώπη, «στενάζει» λόγω της πρωτόγνωρης κατάστασης στον τομέα ενέργειας, που προκαλείται από τη μεγάλη μείωση ροών από τη Ρωσία και ζητά κρατική στήριξη.

Και όμως η εκτέλεση του «σχεδίου» προχωρά.

Οι αρχιτέκτονες της «***Μεγάλης Επανεκκίνησης***» έχουν επενδύσει στις σκληρές κυρώσεις ενάντια στη Ρωσία, εκτός των άλλων, με στόχο την ***επιτάχυνση της διαδικασίας μετάβασης στην «πράσινη» ενέργεια*** και εμμένοντας στην σημασία της απανθρακοποίησης, ως μέρος της «*μάχης ενάντια στην κλιματική αλλαγή*». Όπως έχουμε ξαναγράψει, η ιλιγγιώδης ταχύτητα με την οποία αναπτύσσονται οι τεχνολογίες της *Τεχνητής Νοημοσύνης*, της ρομποτικής, της νανοτεχνολογίας, το *Διαδίκτυο των Πραγμάτων* (*Internet of Things*) και το *Διαδίκτυο των Σωμάτων* (*Internet of*

Πώς μεταφράζεται το coping mechanism?

Στην επιστήμη της ψυχολογίας το ***cope ή coping mechanism*** είναι ένας συνειδητός ή ασυνείδητος τρόπος αντίδρασης και προσαρμογής μπροστά σε απρόβλεπτα στρεσογόνα γεγονότα και καταστάσεις ανεπιθύμητες, με ενέργειες που έχουν σκοπό να καταπραΰνουν την οδύνη. Ένα συνηθισμένο παράδειγμα μετά από μια αναπάντεχη ήττα, είναι ότι αποφεύγουμε τη διατύπωση «έχασα» και προτιμούμε το «δεν κέρδισα» ή τέλος πάντων ότι δεν έχασα φλουρί κωνσταντινάτο.

Το ενδιαφέρον είναι, ότι δεν πρόκειται μόνο για ατομική συμπεριφορά αλλά, κυρίως, για συλλογική. Οι πανίσχυροι και παγκόσμιοι μηχανισμοί προπαγάνδας, ο ασφυκτικός έλεγχος των τηλεοπτικών, ηλεκτρονικών και κοινωνικών μέσων, η αίσθηση της γενικής παντοδυναμίας και η βεβαιότητα ότι ο πόλεμος της προπαγάνδας είναι ισάξιος με τον κανονικό πόλεμο, τελικά παγίδευσαν τους πραγματικούς ενορχηστρωτές του ουκρανικού πολέμου στα ίδια τους τα ψέματα. «*Εμείς δίναμε στους δημοσιογράφους τα ψέματα που θα γράψουν στις εφημερίδες και όταν τα βλέπαμε γραμμένα την άλλη μέρα τα πιστεύαμε κι εμείς*», παραδέχονταν οι επιτελείς των πρωτόγονων μηχανισμών προπαγάνδας στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Οι (όχι και ιδιαίτερα εξελιγμένοι από τότε) σημερινοί μηχανισμοί psyops, μετά από την αρχική «θριαμβική» μηντιακή ομοβροντία κατά της ρωσικής στρατιωτικής μηχανής, καταφεύγουν, μετά το στραπάτσο, στα ίδια ρεμέντια. «*Η Ρωσία δεν χάνει και η Ουκρανία δεν κερδίζει*». «*Μην βλέπετε την προέλαση στο Σεβεροντονιέτσκ, η Ρωσία χάνει έδαφος*» και το κλαψιάρικο των (πιο ρεαλιστών) γαλλογερμανών, «*Η Ρωσία δεν πρέπει να νικήσει*».

Coping mechanism και στην οικονομία: Παράδειγμα, «οι Τούρκοι θα ψοφήσουν/ψοφάνε/ψόφησαν από την πείνα». Σε ελεύθερη μετάφραση αυτό σημαίνει, ότι οι Ρώσοι πωλούν καύσιμα και σιτάρι στην (απομονωμένη) Τουρκία, που δεν συμμετέχει στις κυρώσεις και η ΕΕ θα αγοράζει μέσω Τουρκίας τα ρωσικά προϊόντα σε τριπλάσια τιμή...

Τί άλλο; Α! Οι διεκδικήσεις του Ερντογάν είναι «ανιστόρητες». Όμως και οι κυρίαρχες δυνάμεις, με την ισχύ των κανονιών που διαθέτουν, σπανίως ενδιαφέρονται να ακολουθήσουν κάποιο ακαδημαϊκό ιστορικό pattern, να είναι συνεπείς σε ένα ιστορικό «φαντασιακό» ή να τηρήσουν κατά γράμμα παλιές συνθήκες και δη σε έναν κόσμο, που αλλάζει ριζικά. Οπότε, είναι λιγότερο «ανιστόρητες» οι αιτιάσεις δυτικώς του Αιγαίου;

Πόσοι γνωρίζουν, για παράδειγμα, ότι τα κείμενα της συνθήκης της Λωζάννης ουδέποτε μεταφράστηκαν στα ελληνικά, με αποτέλεσμα να είναι κτήμα μόνο μερικών ειδικών στη διπλωματική ιστορία;

Πόσοι γνωρίζουν, ότι η μερική αποστρατιωτικοποίηση της Λέσβου, της Χίου, της Σάμου και της Ικαρίας, προέκυψε από εισήγηση υποεπιτροπής εμπειρογνωμόνων με πρόεδρο τον φημισμένο Γάλλο στρατηγό Weygand, ο οποίος απέρριψε αίτημα για πλήρη αποστρατιωτικοποίηση, καθώς θα έπρεπε να ισχύσει και για τη γειτονική Μικρά Ασία (THE DEMILITARISATION OF THE GREEK EASTERN AEGEAN ISLANDS THE CASE OF THE CENTRAL AEGEAN AND DODECANESE ISLANDS, Yannis Stivachtis, 1999).

Φυσικά, ο ***Πούτιν*** και πριν πολλά χρόνια ο ***Ερντογάν***, είναι βαριά άρρωστοι, έχουν δεν έχουν τρεις μήνες ζωής, όπως διαβεβαιώνουν διάσημοι αναλυτές των επιτελείων και του καναπέ, που παρακολουθούν με αγωνία τα βίντεο από τις ομιλίες και τις κινήσεις για να ανιχνεύσουν τα συμπτώματα, που θα τους στείλουν στον άλλο κόσμο για να ησυχάσουμε.. Παρηγοριά στον «*ευρωπαίο ασθενή*», που θα ουκρανοποιηθεί λίαν συντόμως, έχοντας πάρει τριτεύοντα και θνησιγενή ρόλο, και στην Ουκρανία

μόνον για την «αποδολαριοποίηση» και γενικότερα για την επαναδιευθέτηση του παγκόσμιου συστήματος πληρωμών, άλλωστε το σύστημα που ονομάστηκε **Bretton Woods** επιβλήθηκε μετά τον προηγούμενο παγκόσμιο πόλεμο.

Και ενώ, λοιπόν, μαίνεται ο πόλεμος στην Ουκρανία, η *Uniper*, ο μεγαλύτερος εισαγωγέας ρωσικού αερίου στη Γερμανία και από τους μεγαλύτερους στην Ευρώπη, «στενάζει» λόγω της πρωτόγνωρης κατάστασης στον τομέα ενέργειας, που προκαλείται από τη μεγάλη μείωση ροών από τη Ρωσία και ζητά κρατική στήριξη.

Και όμως η εκτέλεση του «σχεδίου» προχωρά.

Οι αρχιτέκτονες της «***Μεγάλης Επανεκκίνησης***» έχουν επενδύσει στις σκληρές κυρώσεις ενάντια στη Ρωσία, εκτός των άλλων, με στόχο την ***επιτάχυνση της διαδικασίας μετάβασης στην «πράσινη» ενέργεια*** και εμμένοντας στην σημασία της απανθρακοποίησης, ως μέρος της «*μάχης ενάντια στην κλιματική αλλαγή*». Όπως έχουμε ξαναγράψει, η ιλιγγιώδης ταχύτητα με την οποία αναπτύσσονται οι τεχνολογίες της *Τεχνητής Νοημοσύνης*, της ρομποτικής, της νανοτεχνολογίας, το *Διαδίκτυο των Πραγμάτων* (*Internet of Things*) και το *Διαδίκτυο των Σωμάτων* (*Internet of Bodies*), θα σαρώσει τους παραδοσιακούς βιομηχανικούς κλάδους και τα επαγγέλματα εκατοντάδων εκατομμυρίων εργαζομένων.

Τίποτα δεν μοιάζει, ήδη, με «παλιά». Η ***ενεργειακή «κρίση»*** θα επιβάλλει τον "περιορισμό" ακόμα και την απαγόρευση των μετακινήσεων σε πλήθος ανθρώπων, για τον απλούστατο λόγο ότι τα καύσιμα είναι ήδη πανάκριβα. Το ενεργειακό αποτύπωμα του καθενός θα καταγράφεται, για να λάβει την επιβράβευση ή την τιμωρία. Τα προβλήματα στην εφοδιαστική αλυσίδα (που καταγράφηκαν προ πολέμου στην Ουκρανία και προ Covid-19), οι ελλείψεις στα τρόφιμα θα επιταχύνουν την επέλαση των βιομηχανιών συνθετικής βιολογίας (π.χ. Παραγωγής συνθετικής απομίμησης κρέατος) που θα εμφανιστούν ως «σωτήρες» για την ***επισιτιστική «κρίση»***. Όσο για τις υγειονομικές «κρίσεις», που άνοιξαν τον δρόμο σ' έναν άνευ προηγουμένου έλεγχο και πειθάρχηση του παγκόσμιου πληθυσμού, θα συνοδεύουν όπως φαίνεται, άλλοτε με μεγαλύτερη ένταση και άλλοτε με μικρότερη, τις «αδελφές κρίσεις».

Όσον αφορά τα καθ' ημάς, οι εγχώριοι διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, με την σύμφωνη γνώμη των μεγάλων αφεντικών (ΕΕ, ΗΠΑ), οδεύουν προς φθινοπωρινό εκλογικό ξεκαθάρισμα των ανύπαρκτων διαφορών τους.

Ας προτάξουμε και πάλι, συλλογικά και αδιαπραγμάτευτα, το πρόταγμα της ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ.

Ιούλιος - Αύγουστος 2022

---

* Ο Τετράπλευρος Διάλογος Ασφαλείας -Quad- ανάμεσα σε Αυστραλία, ΗΠΑ, Ινδία και Ιαπωνία.

πόλεμος της προπαγάνδας είναι ισάξιος με τον κανονικό πόλεμο, τελικά παγίδευσαν τους πραγματικούς ενορχηστρωτές του ουκρανικού πολέμου στα ίδια τους τα ψέματα. «*Εμείς δίναμε στους δημοσιογράφους τα ψέματα που θα γράψουν στις εφημερίδες και όταν τα βλέπαμε γραμμένα την άλλη μέρα τα πιστεύαμε κι εμείς*», παραδέχονταν οι επιτελείς των πρωτόγονων μηχανισμών προπαγάνδας στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Οι (όχι και ιδιαίτερα εξελιγμένοι από τότε) σημερινοί μηχανισμοί psyops, μετά από την αρχική «θριαμβική» μηντιακή ομοβροντία κατά της ρωσικής στρατιωτικής μηχανής, καταφεύγουν, μετά το στραπάτσο, στα ίδια ρεμέντια. «*Η Ρωσία δεν χάνει και η Ουκρανία δεν κερδίζει*». «*Μην βλέπετε την προέλαση στο Σεβεροντονιέτσκ, η Ρωσία χάνει έδαφος*» και το κλαψιάρικο των (πιο ρεαλιστών) γαλλογερμανών, «*Η Ρωσία δεν πρέπει να νικήσει*».

Τα ίδια και στα δικά μας. Το εθνικά εμψυχωτικό «*Ο σουλτάνος είναι απομονωμένος*», μεταφράζεται στο ότι ο ***Ερντογάν*** συνομιλεί και παζαρεύει ταυτόχρονα με Μπάιντεν και Πούτιν, ως ηγέτης περιφερειακής υπερδύναμης με ειδικό ρόλο στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο.

Η «*υποχώρηση*» ή «*αναδίπλωση Ερντογάν*» (οι πιο πορωμένοι οπαδοί έγραψαν για «κωλοτούμπα») σημαίνει, ότι στη σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ στις 28-29 Ιουνίου –η οποία ευθέως πλέον καθιστούσε την Ρωσία «αμεσότερη απειλή για την ασφάλεια»– η Τουρκία αξίωσε μια δέσμη ανταλλαγμάτων από τις υποτελείς Σουηδία και Φινλανδία, προκειμένου να άρει το βέτο ένταξης τους στο ΝΑΤΟ και προφανώς μια χωριστή δέσμη ανταλλαγμάτων από το Μεγάλο Αφεντικό της ΕΕ, την αμερικανική διοίκηση. Η πρώτη δέσμη έγινε ήδη γνωστή από την πρώτη στιγμή, καθώς δεν κοστίζει πολιτικά, για τη δεύτερη, όμως, που αφορά το Αιγαίο(;) πάμε ένα στοίχημα ότι δεν θα μάθουμε τίποτα;

Να σημειώσουμε εδώ, ότι η Αθήνα διέδιδε το παραμύθι (και μάλλον το είχε πιστέψει στο τέλος) μέχρι προ τινός ότι θα... επιβάλλονταν κυρώσεις της ΕΕ προς την Τουρκία, συμπεριλαμβανομένης της επιβολής εμπάργκο σε εξαγωγές οπλικών συστημάτων, κρατηθείτε: από την Γερμανία για τα υποβρύχια, από την Ισπανία για ένα μίνι- αεροπλανοφόρο, από Ιταλία για ελικόπτερο!

Ικαρίας, προέκυψε από εισήγηση υποεπιτροπής εμπειρογνωμόνων με πρόεδρο τον φημισμένο Γάλλο στρατηγό Weygand, ο οποίος απέρριψε αίτημα για πλήρη αποστρατιωτικοποίηση, καθώς θα έπρεπε να ισχύσει και για τη γειτονική Μικρά Ασία (THE DEMILITARISATION OF THE GREEK EASTERN AEGEAN ISLANDS THE CASE OF THE CENTRAL AEGEAN AND DODECANESE ISLANDS, Yannis Stivachtis, 1999).

Φυσικά, ο ***Πούτιν*** και πριν πολλά χρόνια ο ***Ερντογάν***, είναι βαριά άρρωστοι, έχουν δεν έχουν τρεις μήνες ζωής, όπως διαβεβαιώνουν διάσημοι αναλυτές των επιτελείων και του καναπέ, που παρακολουθούν με αγωνία τα βίντεο από τις ομιλίες και τις κινήσεις για να ανιχνεύσουν τα συμπτώματα, που θα τους στείλουν στον άλλο κόσμο για να ησυχάσουμε.. Παρηγοριά στον «*ευρωπαίο ασθενή*», που θα ουκρανοποιηθεί λίαν συντόμως, έχοντας πάρει τριτεύοντα και θνησιγενή ρόλο, και στην Ουκρανία που θα διαλυθεί.

Πως το είπε ο Πρόεδρος Μπάιντεν; Ο πόλεμος στην Ουκρανία θα μπορούσε να είναι τεστ αντοχής για την ΕΕ και τη Ρωσία. Έχει κάποιος αντίρρηση να καεί το σπίτι του αν είναι να "χάσει" ο Πούτιν;

Στα ξενύχτια λέμε ναι

Το βασικό πρόβλημα του ***Αλέξη του Τσίπρα***, τρία χρόνια μετά την αποκαθήλωση της –παραδόξως μακρόβιας για τα εκλογικά μέτρα της εποχής– αριστερομνημονιακής συγκυβέρνησης, είναι ότι δεν έχει καταφέρει τρία χρόνια τώρα να πει τίποτα.

Είναι εντυπωσιακό, ότι δεν έχει κάνει έναν απολογισμό της «χρυσής πενταετίας». Τόσο πολύ βαριέται ο Αλέξης και τα παλικάρια του. Θα μου πείτε, και τί έπαθε ο Κώστας Καραμανλής που σιώπησε για μια δεκαετία και άνοιξε το στόμα του δήθεν για τα εθνικά θέματα;

Ο Αλέξης είναι και παραμένει καλός ηθοποιός, αλλά δεν έχει σενάριο και στην πολιτική καλύτερα ένα κακό σενάριο παρά καθόλου σενάριο. Έτσι, ο Αλέξης, ελλείψει άλλης λύσης, αναγκάζεται να καταφύγει στην καθιερωμένη κροκοδείλια αριστερή κλάψα για τον «*κοσμάκη που δεν τα βγάζει πέρα*» και για τις «*εταιρείες που αισχροκερδούν*» και άλλα θρηνητικά. Πολύ κακή ιδέα, καθώς τα μοιρολόγια, αντί να καταπραΰνουν τον καημό, εξαγριώνουν,

συνέχεια στη σελ. 4

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Επανειλημμένα έχουμε αναδείξει, ότι από αναρχικής σκοπιάς, η μόνη χρησιμότητα της εκλογικής διαδικασίας, όποτε και αν αυτή πραγματοποιείται, είναι να διατηρείται η καταπίεση και η εκμετάλλευση με την ανοχή των σκλαβωμένων.

Μέσα από αυτή τη διαδικασία, οι κρατούντες εξαπατούν, εξαγοράζουν με διάφορες υποσχέσεις, αλλά και με παροχές, ενώ (ακόμη και τώρα σε μικρότερο βαθμό) με την ιδεολογική και πολιτική αλλοτρίωση κατορθώνουν να προσεταιρίζονται διαρκώς με το μέρος τους διάφορα κομμάτια καταπιεσμένων.

Ταυτόχρονα, εκπροσωπούνται τα συμφέροντα κοινωνικών στρωμάτων, που είναι παραδοσιακά προσδεμένα στις εξουσιαστικές λογικές. Η πολιτική μπορεί να καταπίνει την ζωντάνια, το αυθόρμητο, την ζωτικότητα, να μολύνει ανθρώπους και καταστάσεις, που παρουσιάζονται να κινούνται κατ' αρχήν σε μια αντιθετική πορεία μ' αυτό που χαρακτηρίζεται «σύστημα». Σ' αυτές τις περιπτώσεις, οι κινητοποιούμενοι, ή τουλάχιστον ένα μέρος απ' αυτούς, περιέρχονται σε μια κατάσταση σύγχυσης, όταν καταλαβαίνουν ότι διαψεύδονται οι ελπίδες τους. Αμέσως μετά, συνήθως καταλήγουν στο συμπέρασμα, ότι όποια αντίσταση έφεραν ήταν μάταιη, αφού δεν μπόρεσαν να επιτύχουν αυτό που προσδοκούσαν.

Όταν, όμως, αυτό δεν συμβαίνει, όταν καταγράφεται μια ισχυρή αποδέσμευση κοινωνικών δυνάμεων από τις λογικές της κομματικής και πολιτικής εκπροσώπησης, τα προβλήματα που έχουν να αντιμετωπίσουν οι εκάστοτε διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων είναι σοβαρά.

Πολιτική, πρώτα απ' όλα, είναι η διαχείριση του ψέματος, γι' αυτό και η αποδοχή της έχει τόσο δυσμενείς συνέπειες για τους αρχόμενους, που αποδεικνύονται σ' αυτήν την περίπτωση οι μεγάλοι χαμένοι, αφού όχι μόνο θα εξεγελαστούν ως προς τις συνθήκες υποδούλωσης, αλλά θα αισθανθούν πως πέτυχαν κάποια νίκη. Οι «υποχωρήσεις» των εξουσιαστών αποδεικνύονται πάντα ως αυτό που πραγματικά είναι, δηλαδή ελιγμοί με στόχο την αποσυμπίεση της κοινωνικής δυσαρέσκειας, με αποτέλεσμα οι παντελώς χαμένοι να νιώθουν ότι είναι συνδιαμορφωτές των καταστάσεων.

Εκτός, όμως, από αυτή την διάσταση της πολιτικής έχου-

πουργού *Γιώργου Παπανδρέου* και του αρχηγού της αξιωματικής αντιπολίτευσης *Αντώνη Σαμαρά*, χωρίς να αυξάνεται η δημοτικότητα των υπόλοιπων πολιτικών αρχηγών, ενώ η αρνητική αξιολόγηση αφορούσε σχεδόν το σύνολο των προβεβλημένων πολιτικών στελεχών.

Είναι ενδεικτική και η συνέχεια και ενώ έχει μεσολαβήσει η ***κυβέρνηση Παπαδήμου***: στις βουλευτικές εκλογές της 6ης Μαΐου 2012, η Νέα Δημοκρατία εξασφάλισε την πρώτη θέση έναντι του ΣΥ.ΡΙΖ.Α., με το χαμηλότερο ποσοστό που έχει καταγράψει μεταπολιτευτικά πρώτο κόμμα, ένα ποσοστό μόλις 18,85%!!! Ακόμα πιο χαρακτηριστικό είναι, ότι ο πρώτος πολιτικός σχηματισμός ήταν το άθροισμα των κομμάτων που έμειναν εκτός Βουλής, με 19,02%, με τον ΣΥΡΙΖΑ να φθάνει το 16,78%, το ΠΑΣΟΚ να βυθίζεται στο 13,18% και την Χρυσή Αυγή να καταγράφει ποσοστό σχεδόν στο 7%.

Το πολιτικό προσωπικό, πλήρως κοινωνικά απαξιωμένο, βρισκόταν κυριολεκτικά σε κατάσταση πανικού. Σύμφωνα με τον πρώην υπουργό της ΝΔ, Χατζηγάκη, (Βήμα 14-8-2011): «*Απαιτείται, συνεπώς, να βρεθεί ο ''νέος κοινωνι-*

σής τους από την νεολαία, όπως αυτή καταγράφεται τόσο με τις φοιτητικές κινητοποιήσεις της περιόδου 2006-2007, και βέβαια, μ' αφορμή τα εξεγερτικά γεγονότα του 2008.

Ήδη από τον Σεπτέμβριο του 2009 τονίζαμε ότι, «*Είναι μακριά η πορεία της αριστεράς. Αλλά σ' αυτήν υπάρχουν δύο πρόσφατοι ''σταθμοί''. Το '89-'90 και ο σχηματισμός του ΣΥΡΙΖΑ. Αν ο ΣΥΝ του 1989 μπορούσε να θεωρηθεί σαν μια ξεδιάντροπη ομολογία της κοινότητας των δύο μπλοκ κυριαρχίας («δυτικού» και «ανατολικού»), ο ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα ακόμα εργαλείο που αποσκοπεί (στο μέτρο των δυνατοτήτων του βέβαια και ανάλογα με τους πρόθυμους να τον συνδράμουν) στην απορρόφηση ζωτικών κοινωνικών δυνάμεων και δυνατοτήτων και αξιοποίησής τους προς όφελος του συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης. Όλα αυτά μέσα στην πορεία που χαράχτηκε στο πλαίσιο της επανενοποίησης της κυριαρχίας σε παγκόσμιο πεδίο, αλλά και σε κάθε περιοχή ξεχωριστά. [...] Δεν θα πρέπει να μας διαφεύγει πως ο Συνασπισμός (της Αριστεράς και της Προόδου) κατασκευάστηκε για να στηρίξει τον κρατισμό σε μια από τις δύσκολες περιόδους του και να*

χουν αυτό που προσδοκούσαν.

Όταν, όμως, αυτό δεν συμβαίνει, όταν καταγράφεται μια ισχυρή αποδέσμευση κοινωνικών δυνάμεων από τις λογικές της κομματικής και πολιτικής εκπροσώπησης, τα προβλήματα που έχουν να αντιμετωπίσουν οι εκάστοτε διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων είναι σοβαρά.

Πολιτική, πρώτα απ' όλα, είναι η διαχείριση του ψέματος, γι' αυτό και η αποδοχή της έχει τόσο δυσμενείς συνέπειες για τους αρχούμενους, που αποδεικνύονται σ' αυτήν την περίπτωση οι μεγάλοι χαμένοι, αφού όχι μόνο θα ξεγελαστούν ως προς τις συνθήκες υποδούλωσης, αλλά θα αισθανθούν πως πέτυχαν κάποια νίκη. Οι «υποχωρήσεις» των εξουσιαστών αποδεικνύονται πάντα ως αυτό που πραγματικά είναι, δηλαδή ελιγμοί με στόχο την αποσυμπίεση της κοινωνικής δυσαρέσκειας, με αποτέλεσμα οι παντελώς χαμένοι να νιώθουν ότι είναι συνδιαμορφωτές των καταστάσεων.

Εκτός, όμως, από αυτή την διάσταση της πολιτικής έχουμε και μια ιδιαίτερη όψη της εφαρμογή της. Πρόκειται για την χρησιμοποίηση της από τους καταπιεσμένους. Έχοντας υπ' όψη μας μια τέτοια κατάσταση, θεωρούμε πως είναι δυνατό να λυθεί η «απορία» σχετικά με κάποια καθοριστικά στοιχεία, τα οποία καθορίζουν τις γενικότερες δυνατότητες επαναφοράς των εξουσιαστικών δομών και σχέσεων ύστερα από μια επιτυχημένη εξέγερση ή επανάσταση.

Πολιτική είναι ο τρόπος με τον οποίο διεκπεραιώνονται οι κρατικές υποθέσεις, με την χρήση μιας σειράς τεχνικών, μέσω των οποίων οι κρατιστές και τα όργανά τους επιβάλλουν τις θελήσεις τους στους καταπιεσμένους και εκμεταλλευόμενους ανθρώπους. Μέσω της πολιτικής οι εξουσιαστές γυαλίζουν τις αλυσίδες των αρχούμενων, ετοιμάζουν χειρότερες συνθήκες δουλείας, και την ίδια στιγμή προσπαθούν να πείσουν ότι μπορούμε να έχουμε λόγο «σ' ένα καλύτερο μέλλον» έστω και αν πρέπει να κάνουμε θυσίες.

Ας δούμε ένα παράδειγμα.

Την άνοιξη του 2011 και ενώ ακόμη μαίνονται οι σφοδροί αντιμνημονιακοί αγώνες, έντρομοι οι πολιτικοί αναλυτές και δημοσκόποι κατέγραφαν μια τεράστια κοινωνική δυσαρέσκεια για την τότε κυβέρνηση, που έφθανε στο 71% και για την αξιωματική αντιπολίτευση στο 75%. Αντίστοιχα, τα ποσοστά θετικών κρίσεων βρίσκονταν κάτω από το 10% και για το ΠαΣοΚ και για τη ΝΔ. Επίσης, σε κατακόρυφη πτώση βρισκόταν η δημοφιλία του πρωθυπουργού, ενώ ανάλογα σε κατακόρυφη πτώση βρίσκεται η δημοτικότητα των υπόλοιπων πολιτικών αρχηγών, ενώ η αρνητική αξιολόγηση αφορούσε σχεδόν το σύνολο των προβεβλημένων πολιτικών στελεχών.

Είναι ενδεικτική και η συνέχεια και ενώ έχει μεσολαβήσει η ***κυβέρνηση Παπαδήμου***: στις βουλευτικές εκλογές της 6ης Μαΐου 2012, η Νέα Δημοκρατία εξασφάλισε την πρώτη θέση έναντι του ΣΥ.ΡΙΖ.Α., με το χαμηλότερο ποσοστό που έχει καταγράψει μεταπολιτευτικά πρώτο κόμμα, ένα ποσοστό μόλις 18,85%!!! Ακόμα πιο χαρακτηριστικό είναι, ότι ο πρώτος πολιτικός σχηματισμός ήταν το άθροισμα των κομμάτων που έμειναν εκτός Βουλής, με 19,02%, με τον ΣΥΡΙΖΑ να φθάνει το 16,78%, το ΠΑΣΟΚ να βυθίζεται στο 13,18% και την Χρυσή Αυγή να καταγράφει ποσοστό σχεδόν στο 7%.

Το πολιτικό προσωπικό, πλήρως κοινωνικά απαξιωμένο, βρισκόταν κυριολεκτικά σε κατάσταση πανικού. Σύμφωνα με τον πρώην υπουργό της ΝΔ, Χατζηγάκη, (Βήμα 14-8-2011): «*Απαιτείται, συνεπώς, να βρεθεί ο ''νέος κοινωνικός τόπος'' των αγώνων, η ''νέα κοινωνία'', και να εντοπισθεί ο ''νέος εχθρός''. Μέσα σ' αυτή τη ''νέα κοινωνία'' θα προσδιοριστούν και τα νέα λαϊκά αιτήματα και δικαιώματα, τα οποία θα αγωνιστούν να στηρίξουν πολίτες και πολιτικοί.* ***Ο λαός, συνεπώς, οφείλει να αντιληφθεί και να εντοπίσει τον ''πραγματικό εχθρό'', ο οποίος δεν είναι οι πολιτικοί αλλά τα διεθνή συμφέροντα και κέντρα εξουσίας.*** *Γιατί οι εκλεγμένοι πολιτικοί –όσο οξύμωρο και αν ακούγεται αυτό σήμερα, στην εποχή των αφορισμών και της γλώσσας του λαϊκισμού– ήταν και παραμένουν η μόνη κοινωνική ομάδα που θα μπορούσε να τον στηρίξει στα αδιέξοδά του και συγχρόνως να είναι υπόλογη λογοδότης απέναντί του. Αυτό μάς διδάσκει η Ιστορία διαχρονικά*».

Αν ο Χατζηγάκης υποδείκνυε ως «πραγματικό εχθρό» τα διεθνή συμφέροντα και κέντρα εξουσίας, τα λόγια περιττεύουν.

Αρκεί να θυμίσουμε, όσον αφορά το ΠΑΣΟΚ, ότι, ιστορικά, το χαμηλότερο ποσοστό του καταγράφεται τον Απρίλιο του 1990, όταν είχε πάρει 38,61% (απορροφώντας ακόμη και τις πολιτικές συνέπειες του «σκανδάλου Κοσκωτά), ενώ ακόμη και στις εκλογές του 2004, που θεωρήθηκε ότι έκλεινε ένας κύκλος 11 χρόνων στη διακυβέρνηση, είχε πάρει πάνω από 40%!!! Μ' άλλα λόγια, όχι μόνο ο ένας, αλλά και οι δύο πυλώνες του μεταπολιτευτικού πολιτικού συστήματος καταγράφουν ανήκουστα μέχρι τότε ρήγματα, όσον αφορά την σχέση εκπροσώπησης των εργατικών, ή αγροτικών στρωμάτων, των λεγόμενων μεσαίων μορφωμένων στρωμάτων, συμπεριλαμβανομένης της αποξένωσης των νέων, και βέβαια, μ' αφορμή τα εξεγερτικά γεγονότα του 2008.

Ήδη από τον Σεπτέμβριο του 2009 τονίζαμε ότι, «*Είναι μακριά η πορεία της αριστεράς. Αλλά σ' αυτήν υπάρχουν δύο πρόσφατοι ''σταθμοί''. Το '89-'90 και ο σχηματισμός του ΣΥΡΙΖΑ. Αν ο ΣΥΝ του 1989 μπορούσε να θεωρηθεί σαν μια ξεδιάντροπη ομολογία της κοινότητας των δύο μπλοκ κυριαρχίας («δυτικού» και «ανατολικού»), ο ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα ακόμα εργαλείο που αποσκοπεί (στο μέτρο των δυνατοτήτων του βέβαια και ανάλογα με τους πρόθυμους να τον συνδράμουν) στην απορρόφηση ζωτικών κοινωνικών δυνάμεων και δυνατοτήτων και αξιοποίησής τους προς όφελος του συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης. Όλα αυτά μέσα στην πορεία που χαράχτηκε στο πλαίσιο της επανενοποίησης της κυριαρχίας σε παγκόσμιο πεδίο, αλλά και σε κάθε περιοχή ξεχωριστά. [...] Δεν θα πρέπει να μας διαφεύγει πως ο Συνασπισμός (της Αριστεράς και της Προόδου) κατασκευάστηκε για να στηρίξει τον κρατισμό σε μια από τις δύσκολες περιόδους του και να καρπωθεί τα οφέλη της κρατικής και καπιταλιστικής διαχείρισης. Από τότε ο ρόλος του δεν έχει μεταβληθεί. Από τους αιθεροβάμονες και τους τεχνικούς της πολιτικής μπορεί να εξορκίζεται ή να πριμοδοτείται, όταν το απαιτούν οι περιστάσεις, αλλά αυτό δεν αλλάζει την πραγματικότητα. Αποτέλεσε το δεκανίκι για τη στήριξη της ΝΔ ενάντια στο ΠΑΣΟΚ το 1989 και μετέπειτα. Αλλά η διαδρομή παρουσιάζει εναλλαγές*».

Ο Συριζα ήρθε, λοιπόν, ευαγγελιζόμενος την «επαναδιαπραγμάτευση» του «χρέους», την «κατάργηση των μνημονίων μ' ένα άρθρο», ενώ αναγνώριζε το «χρέος» και επομένως την επιβολή «μνημονίων». Σκοπός ήταν να εξαπατηθούν, σε μια πολύ κρίσιμη στιγμή, οι εξοργισμένοι άνθρωποι που έβλεπαν να λεηλατείται άγρια η ζωή τους: σκλάβοι σ' έναν λεηλατημένο τόπο.

Και δυστυχώς εξαπατήθηκαν. Στην εξαπάτηση αυτή σημαντικό ρόλο έπαιξε ο εγκλωβισμός πλήθους κόσμου που συμμετείχαν στην διαδικασία του περιβόητου δημοψηφίσματος. Όπως επιμένουμε να υποστηρίζουμε, επρόκειτο για μια κίνηση που στόχευε στην οριστική ενοποίηση της ψευδοαντίθεσης μεταξύ μνημονιακών και αντιμνημονιακών. Το δημοψήφισμα αποτέλεσε τα «οχυρωματικά έργα» για την επερχόμενη επιβολή νέων μνημονίων από την «πρώτη φορά αριστερά» κυβέρνηση. Η «νέα δημοφιλής» αριστεροδεξιά ηγεσία ήταν η καταλληλότερη, να τυλίξει σε μια «κόλλα χαρτί» τις ελπίδες, την διάθεση για αντίστα-

συνέχεια στη σελ 5

συνέχεια από τη σελ 2

ποιος άραγε θέλει να τον λυπούνται, ακόμα χειρότερα δε αν σε λυπάται ένας πλούσιος και επιτυχημένος ηγέτης σαν τον Αλέξη.

Έχουμε ξαναγράψει, ότι προ πολλού η αριστερά είναι ένα χόμπι σαν το γκολφ ή τη φιλανθρωπία. Μόνο οι πλούσιοι, που διαθέτουν εκτός των άλλων και άφθονο ελεύθερο χρόνο, δικαιούνται να φέρουν τον τίτλο του αριστερού ως τίτλο ευγενείας, οι υπόλοιποι είναι απλώς κορόιδα. Ακόμα χειρότερα που ο ***Αλέξης Τσίπρας*** αποκάλυψε ότι ξενυχτάει, λέει, ως τις 4 το πρωΐ για να βρει λύσεις.

Λύσεις σε τί άραγε; και ποιός τις χρειάζεται; Χώρια που το πιθανότερο είναι ότι βλέπει τη σειρά *Casa de papel* για να τη σχολιάσει με τους συντρόφους, όταν ξυπνήσει το μεσημέρι. Δεν έχει και καμία σημασία. Ό,τι και να κάνει ο Αλέξης Τσίπρας, (ή ό,τι λέει πως κάνει) είναι εντελώς ανούσιο. Είναι, όμως, μια καλή αφορμή για ποίηση από τον αγαπημένο Τσαρλς Μπουκόφκσι (μτφ Σ. Τριανταφύλλου).

«Ο πατέρας μου έλεγε πάντα:
"νωρίς στο κρεβάτι και νωρίς στο πόδι,
ο άντρας γίνεται υγιής, πλούσιος
και σοφός".
Τα φώτα στο σπίτι μας έσβηναν στις οχτώ
σηκωνόμασταν χαράματα απ' τη μυρωδιά του καφέ,
του τηγανητού μπέικον και των χτυπητών αυγών.
Σ' όλη του τη ζωή, ο πατέρας μου έμεινε πιστός στο πρόγραμμα αυτό.
Πέθανε νέος, απένταρος, κι όχι ιδιαίτερα σοφός, νομίζω.
Μετά απ' αυτή τη διαπίστωση, απέρριψα τις συμβουλές του κι έτσι αργά έπεφτα στο κρεβάτι κι αργά ξυπνούσα: το μεσημέρι.
Δεν ισχυρίζομαι ότι κατέκτησα τον κόσμο αλλ' απέφυγα τουλάχιστον τα πρωινά μποτιλιαρίσματα, γλίτωσα από κάμποσες παγίδες γνώρισα παράξενους, υπέροχους ανθρώπους.
Ένας απ' τους οποίους ήταν ο εαυτός μου – κάποιος που ο πατέρας μου δε γνώρισε ποτέ».

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΦΙΣΑ

Καλύτερα ψευδοπιπεριές παρά κανονικές πιπεριές

Και γιατί παρακαλώ είναι κακή ιδέα η σκέψη του διάσημου ελληνοβρετανού τενίστα Στέφανου Τσιτσιπά να φυτεύουν οι δήμαρχοι οπωροφόρα δέντρα (αντί για τις άχρηστες καλλωπιστικές δεντροστοιχίες), ώστε να επωφελούνται οι άστεγοι; Σε κανένα πολεοδομικό σχέδιο δεν περιλαμβάνεται αυτή η απλή και ευφυής ιδέα, τόσο απλή ώστε να μην μπορούν να τη συλλάβουν οι εγκέφαλοι του αστικού σχεδιασμού και της τοπικής αυτοδιοίκησης. Ο Στέφανος (ας μας επιτραπεί η οικειότητα) ζει και διαπρέπει στη Γαλλία, όπου σε ολόκληρες γειτονιές οι δήμοι φυτεύουν καρποφόρα δέντρα και πηγαίνουν οι κάτοικοι και μαζεύουν μήλα και κεράσια, έχοντες και μη.

Επισιτιστική κρίση δεν έχουμε;

Αλλά στη χώρα της φαιδράς πορτοκαλέας, οι σκατόψυχοι οι αριστεροί προτιμούν χίλιες φορές τα κυβερνητικά φιλοδωρήματα (something-pass) για τους φτωχούς ή να τους επιτρέπεται να λιγουρεύονται τα ίδια φρούτα στη λαϊκή, ραντισμένα και μεταλλαγμένα, χωρίς να μπορούν να τα αγοράσουν. Έτσι, την έπεσαν στα σόσιαλ μήντια κατά του Τσιτσιπά στολίζοντας τον με διάφορες εξυπνάδες.

Προφανώς ο Τσιτσιπάς δεν πήρε είδηση τίποτα, ούτε τον αγγίζουν αυτές οι μικρότητες.

Είναι εντυπωσιακό, αλλά τί σπατάλη φαιάς ουσίας γίνεται στα σόσιαλ μήντια, που βρίσκονται όλοι αυτοί οι ευφυείς και ετοιμόλογοι άνθρωποι στην κανονική ζωή; ***Δήμαρχος Μπακογιάννης*** και πολύ τους πέφτει, να φυτεύει, υπερκοστολογημένους πέντε φορές πάνω, φοίνικες και ψευδοπιπεριές στο κέντρο της Αθήνας για να τρέχουν, οι κακομοίρηδες, να θρηνούν στα σόσιαλ η ομηρία των ανεμβολίαστων υγειονομικών, που δήθεν έβλαπταν τη δημόσια υγεία επειδή ασκούσαν το θεμελιώδες δικαίωμα της αυτοδιάθεσης του σώματος τους. Έτσι, λοιπόν, συγκεντρώθηκαν έξω από το σπίτι (ένα από τα 32 σπίτια) του *υπουργού υγείας Θάνου Πλεύρη*, ειρηνικά, για να διαμαρτυρηθούν. Ο Θάνος κάλεσε αμέσως ενισχύσεις από το πολιτικό προσωπικό της χώρας και ο Σύριζα αμέσως ανταποκρίθηκε με ανακοίνωση, αλλά και τουίτ της ανυπόφορης Έλενας Ακρίτα, η οποία μάλιστα χαρακτήρισε τη διαμαρτυρία παράνομη, επειδή λέει παραβιάζει το άρθρο 9 του Συντάγματος περί οικογενειακού ασύλου. Ορίστε μας!

ΤΣΙΠΡΑΣ, Η «ΕΛΕΕΙΝΟΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ» ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ ΣΕ ΝΕΕΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ...

Ήταν Ιούλιος, καλή ώρα σαν και τώρα, πριν τέσσερα χρόνια το 2018, όταν ο ***Μελανσόν***, από την θέση του ηγέτη της γαλλικής αριστεράς, απαντώντας σε συνέντευξη του ***Αλέξη Τσίπρα***, τον χαρακτήριζε ως «***μια από τις ελεεινότερες μορφές της ευρωπαϊκής πολιτικής ζωής***». Ο ***Μελανσόν*** είχε μάλιστα ήδη ζητήσει να αποβληθεί ο ΣΥΡΙΖΑ από την *Ευρωπαϊκή Αριστερά*, εκφράζοντας τη λύπη του για το γεγονός ότι ο Πρωθυπουργός της Ελλάδας προωθεί τη λογική της λιτότητας μέχρι του σημείου να περιορίζει το δικαίωμα στην απεργία.

Η συνέντευξη του Αλέξη Τσίπρα στο «***Le Point***» δημοσιεύτηκε την Πέμπτη 28 Ιουνίου, όταν, μεταξύ άλλων, δήλωνε ότι «*Κρατάμε ισχυρές σχέσεις με τους Podemos. Αλλά όχι με τον Μελανσόν. Έχω αντιληφθεί ότι δεν ήξερε καθόλου τι να κάνει σε περίπτωση που κέρδιζε τις εκλογές. Αυτό δεν είναι θέση της Αριστεράς.*

Μπουκόφκσι (μτφ Σ. Τριανταφύλλου). ποτε».

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΦΙΣΑ

η να τους επιτρέπεται να λιγουρεύονται τα ίδια φρούτα στη λαϊκή, ραντισμένα και μεταλλαγμένα, χωρίς να μπορούν να τα αγοράσουν. Έτσι, την έπεσαν στα σόσιαλ μήντια κατά του Τσιτσιπά στολίζοντας τον με διάφορες εξυπνάδες.

Προφανώς ο Τσιτσιπάς δεν πήρε είδηση τίποτα, ούτε τον αγγίζουν αυτές οι μικρότητες.

Είναι εντυπωσιακό, αλλά τί σπατάλη φαιάς ουσίας γίνεται στα σόσιαλ μήντια, που βρίσκονται όλοι αυτοί οι ευφυείς και ετοιμόλογοι άνθρωποι στην κανονική ζωή; ***Δήμαρχος Μπακογιάννης*** και πολύ τους πέφτει, να φυτεύει, υπερκοστολογημένους πέντε φορές πάνω, φοίνικες και ψευδοπιπεριές στο κέντρο της Αθήνας για να τρέχουν, οι κακομοίρηδες, να θρηνούν στα σόσιαλ μήντια.

Τελικά, ο επιτυχημένος πολιτικός, είδωλο ή ινφλουένσερ, είναι αυτός που κρατά τα σόσιαλ μήντια απασχολημένα.

#metonThanosPlevris

Όπως ίσως έχετε αντιληφθεί, το εμβολιαστικό παραμύθι έχει καταρρεύσει προ πολλού, οι πάντες έχουν κολλήσει ακόμα και χωρίς να το ξέρουν και τα στατιστικά για τη χρησιμότητα του εμβολίου είναι αμείλικτα. Το αποτέλεσμα είναι, ότι η 4η δόση βρίσκεται στα αζήτητα και οι πολυεθνικές δεν φαίνονται διατεθειμένες να επενδύσουν άλλα κεφάλαια σε εμβόλια για τον κορωνοϊό, πολύ περισσότερο να σπονσοράρουν πολιτικούς, οπίνιον μέικερς, «επιστήμονες» και το λοιπό σκυλολόι για την προώθηση των προϊόντων τους.

Έτσι, η γραμμή άλλαξε τις τελευταίες μέρες εντυπωσιακά, ο ένας μετά τον άλλον οι «σοφοί» δηλώνουν, ότι δεν χρειάζεται η 4η δόση ή τέλος πάντων αν φοβάστε κάντε την, αλλά μην περιμένετε κάτι απτό.

Τί πιο λογικό, λοιπόν, να σταματήσει

νέντευξη του ***Αλέξη Τσίπρα***, τον χαρακτήριζε ως «***μια από τις ελεεινότερες μορφές της ευρωπαϊκής πολιτικής ζωής***». Ο ***Μελανσόν*** είχε μάλιστα ήδη ζητήσει να αποβληθεί ο ΣΥΡΙΖΑ από την *Ευρωπαϊκή Αριστερά*, εκφράζοντας τη λύπη του για το γεγονός ότι ο Πρωθυπουργός της Ελλάδας προωθεί τη λογική της λιτότητας μέχρι του σημείου να περιορίζει το δικαίωμα στην απεργία.

Η συνέντευξη του Αλέξη Τσίπρα στο «***Le Point***» δημοσιεύτηκε την Πέμπτη 28 Ιουνίου, όταν, μεταξύ άλλων, δήλωνε ότι «*Κρατάμε ισχυρές σχέσεις με τους Podemos. Αλλά όχι με τον Μελανσόν. Έχω αντιληφθεί ότι δεν ήξερε καθόλου τι να κάνει σε περίπτωση που κέρδιζε τις εκλογές. Αυτό δεν είναι θέση της Αριστεράς. Όταν είσαι αριστερός πρέπει να έχεις πρόγραμμα εξουσίας υπέρ των ασθενέστερων. Ξέροντας ότι πρέπει να παίρνεις, μερικές φορές, δύσκολες αποφάσεις (...) Εγώ επέλεξα να προετοιμαστώ για να αναλάβω ευθύνες, να μην είμαι ικανοποιημένος μόνο με τις επαναστατικές μου θέσεις*».

Ε, δεν μπορούν να έχουν και όλοι την «αντίληψη» Τσίπρα και την προθυμία του να «αναλάβει τις ευθύνες» του και δη τις μνημονιακές...

Άστραψε και βρόντηξε, λοιπόν, ο ***Μελανσόν***: «*ο Τσίπρας εξελέγη, υποσχόμενος ένα αριστερό ριζοσπαστικό πρόγραμμα και όταν του παρουσίασαν ένα απαράδεκτο μνημόνιο το έθεσε σε δημοψήφισμα, χωρίς να αποδεχθεί τελικά τη βούληση του λαού του. Πρόδωσε τον λόγο του [...] Γιατί ξεπουλά τη δημόσια περιουσία και καταστρέφει τη χώρα του;*» αναρωτήθηκε, δηλώνοντας πως δεν θέλει να υπάρχει ούτε ένας Γάλλος πολίτης, που να πιστεύει, πως αν ο ίδιος αναλάβει την εξουσία θα γίνει ένας ακόμη Τσίπρας: «***Πώς λέγεται αυτό; Προδοσία του ίδιου του λόγου του... Εγώ δεν θα ήθελα, αν με ψηφίσουν οι Γάλλοι, να γίνω ένας Τσίπρας***», μη διστάζοντας να χαρακτηρίσει

τον τότε πρωθυπουργό Τσίπρα ως μία από τις ελεεινότερες μορφές της ευρωπαϊκής πολιτικής ζωής.

Γιατί θυμηθήκαμε αυτές τις πικάντικες αριστερές αλληλοφρονήσεις;

Μα, διαβάζοντας την ανακοίνωση του Συριζα για τα πρόσφατα αποτελέσματα των γαλλικών εκλογών! «*Το εκλογικό αποτέλεσμα της συμμαχίας των αριστερών, σοσιαλιστικών, πράσινων δυνάμεων στον Α΄ γύρο των βουλευτικών εκλογών στη Γαλλία αποτελεί μια ιδιαίτερα σημαντική και ελπιδοφόρα εξέλιξη [...] Μήνυμα υπέρ της δημοκρατίας στην Ευρώπη, αλλά και προειδοποίηση, αποτελεί η νίκη Μακρόν και η ήττα της Λεπέν*». Όσον αφορά τον δεύτερο γύρο των γαλλικών εκλογών, ο Τσίπρας χαρακτηρίζει ήττα το αποτέλεσμα για τον πρόεδρο *Εμανουέλ Μακρόν*, τονίζοντας πως είναι «ήττα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής του». Ζαλιστήκατε;

Μ' άλλα λόγια, μήνυμα υπέρ της δημοκρατίας η νίκη Μακρόν για τον Συρίζα, που γέμισε όμως και ...ελπίδες για την άνοδο του Μελανσόν, που χαρακτήρισε τον Τσίπρα ως την ελεεινότερη φιγούρα της ευρωπαϊκής πολιτικής σκηνής!!! Οι ροχάλες από τον «σύντροφο» Μελανσόν να πέφτουν σύννεφο και η Κουμουνδούρου να καμώνεται ότι «ψιχαλίζει». Και με την δημοκρατία, και με τον Μακρόν και ενάντια στον Μακρόν, και με τη άνοδο του Μελανσόν και με τις ροχάλες του Μελανσόν.

Τρέλα, τρέλα και αριστερή κορδέλα! Ελεήστε ρε κινηματίες, ελέησε ρε «κόσμε του αγώνα» να γεμίσουν οι αριστερές κάλπες, καίγονται εκεί στην Κουμουνδούρου, να φύγει η «κακιά» δεξιά, μπας και πέσει κάποιο αποφάγι από το πολιτικό τραπέζι...

Λεόν

συνέχεια από τη σελ 3

ση, την κοινωνική αδιαφορία για τις όποιες υποτιθέμενες συνέπειες του «ΟΧΙ», την θέληση για σύγκρουση με την τρόικα, τις τράπεζες, το «παλαιό» πολιτικό σύστημα, και τα ΜΜΕ.

Όπως γράφαμε πριν από οκτώ χρόνια, «*Για μας τους αναρχικούς η πολιτική σαν μέσο δράσης και σαν τεχνική δεν είναι δυνατόν να μας αφορά. Ή θα εγκαταλείψουμε κάθε σχέση με αυτήν ή θα ακολουθήσουμε την διαδικασία της αναπαραγωγής του εξουσιαστικού κι εκμεταλλευτικού συστήματος. Και εξηγούμαστε. Όταν ένα μέσο χρησιμοποιείται από δύο, ανταγωνιστικά μεταξύ τους, μέρη, τότε μοιραία έχουμε να εξετάσουμε δυο περιπτώσεις. Η πρώτη αφορά την προέλευση αυτού του μέσου και η δεύτερη τους σκοπούς που επιδιώκει. Στη περίπτωση που η πολιτική χρησιμοποιείται από τους αναρχικούς, τότε από την χρήση αυτή της τεχνικής διαδικασίας γίνεται αποδεκτή η χειραγώγηση. Κι όπως έχουμε αναφέρει και σε άλλα κείμενά μας, δεν μπορείς να φοράς ράσα, να κατέχεις όλη την διαδικασία της λειτουργίας και των θρησκευτικών μυστηρίων, να τα εφαρμόζεις και να μην ενισχύεις την θρησκεία ή στην ελάχιστη των περιπτώσεων να μην ενισχύεις τη λογική και τα δόγματά της*» (βλ. Διαδρομή Ελευθερίας Ιούλιος-Αύγουστος 2014, Εκλογές, Πολιτική και Αναρχία).

Η συμμετοχή στο δημοψήφισμα ήρθε να θάψει για τα καλά τις μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις της περιόδου 2010-2012. Είχε έρθει, άλλωστε, η «εποχή» Συριζα, στην οποία έσπευσαν να ενσωματωθούν πλήρως οι κινηματικές συνιστώσες του, συμπεριλαμβανόμενων των αναρχικές επιλογές, αφού όλοι γνώριζαν ότι τα μνημονιακά μέτρα είχαν ήδη παρθεί και συμφωνηθεί μεταξύ Τσίπρα - Λαγκάρντ-Μέρκελ-Ολλάντ-Γιούνκερ.

Τον Φλεβάρη του 2020, με κείμενο απολογισμού που ψήφισε η Κ.Ε. του Συριζα, δόθηκε απάντηση στο βασικό ερώτημα δηλαδή εάν: «**Είναι η ήττα τακτική ή στρατηγική**»; Μεταξύ άλλων αναφέρεται, ότι ο Συριζα «*μολαταύτα υπέγραψε Μνημόνιο. Ακυρώνοντας έτσι εν τοις πράγμασι την κύρια διάσταση της μέχρι τότε πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία ακριβώς, είχε αναδείξει ως κύριο αιτούμενο το να απαλλαγεί η χώρα από τα μνημόνια [...]* ***συγχρόνως αποξένωσε κοινωνικά στρώματα, που υποστήριζαν τον ΣΥΡΙΖΑ και κλόνισε κοινωνικές συμμαχίες, που είχαν σχηματιστεί, απονευρώνοντας έτσι το κίνημα που είχε ωθήσει τον ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση*** *[...]* ***Οι προεκλογικές παροχές, όσο δίκαιες, μετρημένες και δικαιολογημένες κι αν ήταν, δεν προφυλάχθηκαν από το να εκληφθούν από αρκετούς ως οιονεί εξαγορά ψήφων. Θεσμική, βέβαια και κοινωνικά επιβεβλημένη, αλλά εξαγορά μολαταύτα. Δηλαδή κάτι σαν προσβολή της αξιοπρέπειας ακόμη και πολλών από εκείνους που θα ωφελούνταν***».

Και όμως, οι κινηματικοί σφογγοκωλάριοι του Συριζα ήδη συμμετέχουν στην προεκλογική καμπάνια του. «Ο Μητσοτάκης είναι ο χειρότερος πρωθυπουργός όλων των εποχών», «ο Μητσοτάκης έχει κάνει όλα όσα έκαναν όλοι οι υπόλοιποι σε 50 χρόνια» και άλλες συριζαίικες μπαρούφες. Τώρα, μην ρωτήσει κάποιος πως υποστηρίζονται όλα αυτά, όντας πασπαλισμένα με μικρές δόσεις

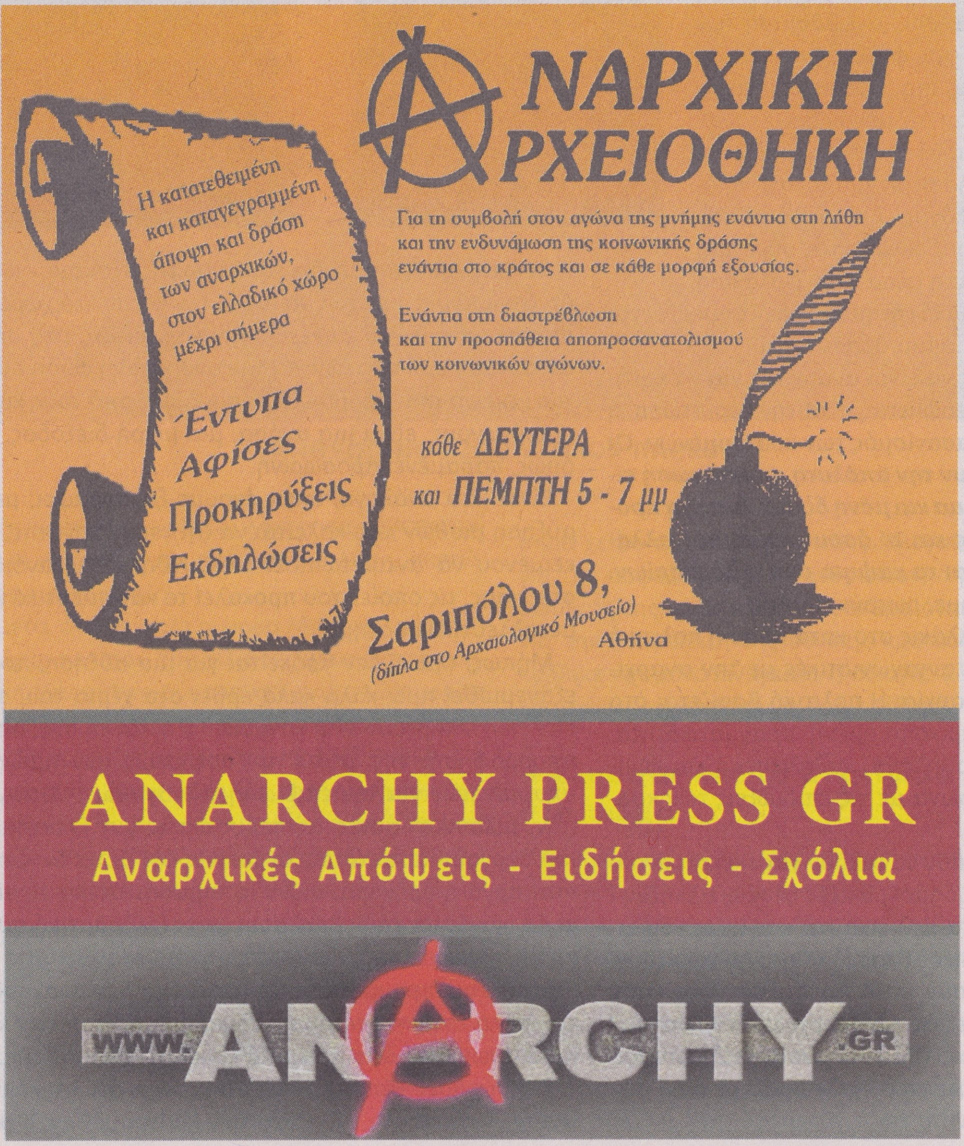
σημαντική και ελπιδοφόρα εξέλιξη [...] Μήνυμα υπέρ της δημοκρατίας στην Ευρώπη, αλλά και προειδοποίηση, αποτελεί η νίκη Μακρόν και η ήττα της Λεπέν». Όσον αφορά τον δεύτερο γύρο των γαλλικών εκλογών, ο Τσίπρας χαρακτηρίζει ήττα το αποτέλεσμα για τον πρόεδρο *Εμανουέλ Μακρόν*, τονίζοντας πως είναι «ήττα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής του». Ζαλιστήκατε;

Μ’ άλλα λόγια, μήνυμα υπέρ της δημοκρατί-

ποτε με κινηματίες, έλεγαν με «κόσμε του αγώνα» να γεμίσουν οι αριστερές κάλπες, καίγονται εκεί στην Κουμουνδούρου, να φύγει η «κακιά» δεξιά, μπας και πέσει κάποιο αποφάγι από το πολιτικό τραπέζι...

Λεόν

αναφέρει και σε άλλα κείμενά μας, δεν μπορείς να φοράς ράσα, να κατέχεις όλη την διαδικασία της λειτουργίας και των θρησκευτικών μυστηρίων, να τα εφαρμόζεις και να μην ενισχύεις την θρησκεία ή στην ελάχιστη των περιπτώσεων να μην ενισχύεις τη λογική και τα δόγματά της» (βλ. Διαδρομή Ελευθερίας Ιούλιος-Αύγουστος 2014, Εκλογές, Πολιτική και Αναρχία).

Η συμμετοχή στο δημοψήφισμα ήρθε να θάψει για τα καλά τις μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις της περιόδου 2010-2012. Είχε έρθει, άλλωστε, η «εποχή» Συριζα, στην οποία έσπευσαν να ενσωματωθούν πλήρως οι κινηματικές συνιστώσες του, συμπεριλαμβανόμενων των αναρχιστικών. Τα κινηματικά παπαγαλάκια του Συριζα προπαγάνδιζαν την συμμετοχή, είτε ανοιχτά είτε κεκαλυμμένα: «***μήπως έχουμε την δυνατότητα ακόμα και υπό αυτές τις συνθήκες να διαλέξουμε τον εχθρό;***», ή «***Η αποχή είναι σενάριο που σκέφτονται οι φιλελέδες και η πιο μαύρη αντίδραση για να ακυρώσουν το δημοψήφισμα (χρειάζεται 50% συμμετοχή). Τρέμουν στην ιδέα όχι μόνο ότι μπορεί να απεμπλακούμε από Ε.Ε., αλλά κυρίως ότι κάποιος κόσμος μπορεί να αρχίσει να απεμπλέκεται από τις λογικές της ανάθεσης. Και γι’ αυτό θα προσπαθήσουν να το ακυρώσουν με κάθε τρόπο***».

Θα το ξαναπούμε, τα κινηματικά δεκανίκια συνειδητά έβαλαν πλάτη σε μια κρίσιμη στιγμή, συνέβαλαν στον εγκλωβισμό τόσων και τόσων ανθρώπων που πρώτα ταπεινώθηκαν και στην συνέχεια οδηγήθηκαν, νιώθοντας βαθιά ηττημένοι, στην ιδιώτευση.

Οι αμεσοδημοκρατικές παρλαπίπες έδιναν και έπαιρναν, με μόνο στόχο να στηριχθούν οι εξουσιαστι-

ηταν, δεν προφυλάχθηκαν από το να εκληφθούν από αρκετούς ως οιονεί εξαγορά ψήφων. Θεσμική, βέβαια και κοινωνικά επιβεβλημένη, αλλά εξαγορά μολαταύτα. Δηλαδή κάτι σαν προσβολή της αξιοπρέπειας ακόμη και πολλών από εκείνους που θα ωφελούνταν».

Και όμως, οι κινηματικοί σφουγγοκωλάριοι του Συριζα ήδη συμμετέχουν στην προεκλογική καμπάνια του. «Ο Μητσοτάκης είναι ο χειρότερος πρωθυπουργός όλων των εποχών», «ο Μητσοτάκης έχει κάνει όλα όσα έκαναν όλοι οι υπόλοιποι σε 50 χρόνια» και άλλες συριζαίικες μπαρούφες. Τώρα, μην ρωτήσει κάποιος πως υποστηρίζονται όλα αυτά, όντας πασπαλισμένα με μικρές δόσεις «αντιθεσμικότητας» και «αντεξουσίας». Δεν είναι δα και δύσκολο. Ούτε είναι η πρώτη φορά που γίνεται.

Εμείς θα επιμείνουμε. Μπορούμε να αποδράσουμε από τα δεινά που προαναγγέλλονται; Φυσικά. Μόνο εάν πιστέψουμε ότι αυτό είναι εφικτό, μόνο εάν έχουμε τη βούληση και την ακράδαντη πεποίθηση, ότι οι εξουσιαστές δεν διαφέρουν μεταξύ τους, ότι δεν υπάρχει μικρότερο ή μεγαλύτερο κακό στην διαχείρισή τους, ότι δεν διαλέγουμε τους δυνάστες μας, αλλά σαμποτάρουμε τις εκλογές, αναδεικνύοντας τις εκλογικές αυταπάτες.

Θα θυμίζουμε ακόμη, ότι τόσα χρόνια εναλλαγές στο εξουσιαστικό μπλοκ και τα αποτελέσματα είναι απλά μερικά διαλείμματα αυταπάτης, μέσα στον ωκεανό από απάτες και ψέματα.

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Συσπείρωση Αναρχικών

1-7-2022

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ – ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΘΕ ΦΥΛΑΚΗΣ

«Η φυλάκιση, συνεπώς, είναι ένα μέσο βασανισμού και εντάσσεται στο πλέγμα των περιορισμών που έχει επιβάλλει η εξουσία. Ο κρατισμός, μέσα από μια μακρόχρονη διαδικασία επιβολής, κατασκεύασε ένα πολύπλευρο καθεστώς περιορισμών και καθιέρωσε μια βαθμίδα διαχωρισμού ανάμεσα στην "ελευθερία" και τους περιοριστικούς ως προς αυτήν όρους και ποινές. Έτσι, το καθεστώς ανελευθερίας και "ελαστικών" μεθόδων καταναγκασμού βαπτίστηκε "ελευθερία" και ό,τι την "περιορίζει" "ανελευθερία". Στην πραγματικότητα, όμως, αυτή η «ανελευθερία" είναι ένα ειδικό μέσο καταναγκασμού και βασανισμού μέσα σε ένα ήδη υπαρκτό πλέγμα πολύπλευρων και βασανιστικών για την ανθρώπινη φύση περιορισμών.»

(Συσπείρωση Αναρχικών, Οκτώβριος 2007, Διαδρομή Ελευθερίας)

Στις 6 Απριλίου 2020 δεσμοφύλακες, αλλά και κτήνη των ιταλικών ΜΑΤ, ξυλοκόπησαν άγρια κρατούμενους των φυλακών *Σάντα Μαρία Βέτερε*, κοντά στη ***Νάπολη***. Οι ανθρωποφύλακες, με απίστευτη μανία και σαδισμό, επιτέθηκαν με οργανωμένο τρόπο κατά των 300 κρατουμένων με κλομπ, γροθιές, κλωτσιές, ακόμη και με τα κράνη που φορούσαν, ενώ έτρεχαν στους διαδρόμους και στις σκάλες των φυλακών. Συνέχιζαν να τους ξυλοκοπούν άγρια ακόμα και όταν τρέκλιζαν από τα χτυπήματα και έπεφταν, τους χτυπούσαν ομαδικά και ασταμάτητα αναγκάζοντας τους να περνούν ανάμεσα από δεκάδες κτήνη, που συμμετείχαν με ζήλο στον ομαδικό ξυλοδαρμό, τους υποχρέωναν, επίσης, να γονατίζουν με το πρόσωπο προς τον τοίχο ακόμη και εντελώς γυμνοί για να τους χτυπούν σε όλο τους το σώμα.

Ο εφιάλτης έμοιαζε ότι δεν θα σταματούσε ποτέ, με τα ανθρωπόμορφα κτήνη να ξυλοκοπούν ακόμη και ανάπηστην Βουλή, με τον γραμματέα της Λίγκας του Βορρά Ματέο Σαλβίνι να δηλώνει, ότι «*είναι αλληλέγγυος με τη σωφρονιστική αστυνομία, διότι χρειάζεται περισσότερος σεβασμός προς τις αστυνομικές δυνάμεις*» και τέλος με την Ιταλίδα υπουργό «δικαιοσύνης» *Μάρτα Καρτάμπρια* να διαρρηγνύει τα ιμάτια της λέγοντας, ότι «*Οι εικόνες αυτές προσβάλλουν την αξιοπρέπεια των φυλακισμένων, αλλά και το σώμα της σωφρονιστικής αστυνομίας*».

Η υποκρισία δεν ξενίζει, αλλά η ουσία δεν βρίσκεται σε μια ακόμη έκφρασής της από την εν λόγω πολιτική προϊστάμενο των βασανιστών, ούτε στο γεγονός ότι οι βασανιστές παύθηκαν από τα καθήκοντα τους έναν χρόνο αργότερα. Ο μαζικός βασανισμός των κρατουμένων στην συγκεκριμένη ιταλική φυλακή πραγματοποιείται στην απαρχή των σκληρής καραντίνας, που επιβλήθηκε στις δυτικοευρωπαϊκές κοινωνίες με πρόσχημα την καταπολέμηση του Covid-19. Δεν χρειάζεται πολύ μυαλό για να καταλάβει κάποιος ότι οι βασανιστές δεν έπαθαν μαζική παράκρουση, αλλά ***έστειλαν, κατόπιν άνωθεν εντολής, ένα μήνυμα προς ολόκληρη την κοινωνία: όποιος σκέφτεται ν' αντισταθεί θα έχει την ίδια τύχη***.

Εκτός αν πιστεύει κάποιος, ότι η «περιστολή των δικαιωμάτων των κρατουμένων», που καταγγειλαν τα εγχώρια αριστερά δεκανίκια της εξουσίας, είχε «υγειονομική» στόχευση. Όσο για τα αιτήματα για άμεση αποσυμφόρηση, βελτίωση των συνθηκών κράτησης, αναβάθμιση των υπηρεσιών υγείας μέσα στις φυλακές και άμεση πρόσβαση σε νοσοκομεία, στην προκειμένη περίπτωση που διατυπώθηκαν όχι μόνον δεν έκαναν να ιδρώσει το αυτάκι οιουδήποτε «αρμόδιου», αλλά, αντίθετα, εκλήφθησαν ως η απόλυτη απόδειξη αδυναμίας. Και ο λόγος είναι απλός. Όταν

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ – ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΘΕ ΦΥΛΑΚΗΣ

«Η φυλάκιση, συνεπώς, είναι ένα μέσο βασανισμού και εντάσσεται στο πλέγμα των περιορισμών που έχει επιβάλλει η εξουσία. Ο κρατισμός, μέσα από μια μακρόχρονη διαδικασία επιβολής, κατασκεύασε ένα πολύπλευρο καθεστώς περιορισμών και καθιέρωσε μια βαθμίδα διαχωρισμού ανάμεσα στην "ελευθερία" και τους περιοριστικούς ως προς αυτήν όρους και ποινές. Έτσι, το καθεστώς ανελευθερίας και "ελαστικών" μεθόδων καταναγκασμού βαπτίστηκε "ελευθερία" και ό,τι την "περιορίζει" "ανελευθερία". Στην πραγματικότητα, όμως, αυτή η «ανελευθερία" είναι ένα ειδικό μέσο καταναγκασμού και βασανισμού μέσα σε ένα ήδη υπαρκτό πλέγμα πολύπλευρων και βασανιστικών για την ανθρώπινη φύση περιορισμών.»

(Συσπείρωση Αναρχικών, Οκτώβριος 2007, Διαδρομή Ελευθερίας)

Στις 6 Απριλίου 2020 δεσμοφύλακες, αλλά και κτήνη των ιταλικών ΜΑΤ, ξυλοκόπησαν άγρια κρατούμενους των φυλακών *Σάντα Μαρία Βέτερε*, κοντά στη ***Νάπολη***. Οι ανθρωποφύλακες, με απίστευτη μανία και σαδισμό, επιτέθηκαν με οργανωμένο τρόπο κατά των 300 κρατουμένων με κλομπ, γροθιές, κλωτσιές, ακόμη και με τα κράνη που φορούσαν, ενώ έτρεχαν στους διαδρόμους και στις σκάλες των φυλακών. Συνέχιζαν να τους ξυλοκοπούν άγρια ακόμα και όταν τρέκλιζαν από τα χτυπήματα και έπεφταν, τους χτυπούσαν ομαδικά και ασταμάτητα αναγκάζοντας τους να περνούν ανάμεσα από δεκάδες κτήνη, που συμμετείχαν με ζήλο στον ομαδικό ξυλοδαρμό, τους υποχρέωναν, επίσης, να γονατίζουν με το πρόσωπο προς τον τοίχο ακόμη και εντελώς γυμνοί για να τους χτυπούν σε όλο τους το σώμα.

Ο εφιάλτης έμοιαζε ότι δεν θα σταματούσε ποτέ, με τα ανθρωπόμορφα κτήνη να ξυλοκοπούν ακόμη και ανάπηρους κρατούμενους. Σε ανταλλαγή μηνυμάτων τους, ορισμένοι ανθρωποφύλακες έγραφαν χαρακτηριστικά: «*θα*

στην Βουλή, με τον γραμματέα της Λίγκας του Βορρά *Ματέο Σαλβίνι* να δηλώνει, ότι *«είναι αλληλέγγυος με τη σωφρονιστική αστυνομία, διότι χρειάζεται περισσότερος σεβασμός προς τις αστυνομικές δυνάμεις»* και τέλος με την Ιταλίδα υπουργό «δικαιοσύνης» *Μάρτα Καρτάμπρια* να διαρρηγνύει τα ιμάτια της λέγοντας, ότι *«Οι εικόνες αυτές προσβάλλουν την αξιοπρέπεια των φυλακισμένων, αλλά και το σώμα της σωφρονιστικής αστυνομίας»*.

Η υποκρισία δεν ξενίζει, αλλά η ουσία δεν βρίσκεται σε μια ακόμη έκφρασής της από την εν λόγω πολιτική προϊστάμενο των βασανιστών, ούτε στο γεγονός ότι οι βασανιστές παύθηκαν από τα καθήκοντα τους έναν χρόνο αργότερα. Ο μαζικός βασανισμός των κρατουμένων στην συγκεκριμένη ιταλική φυλακή πραγματοποιείται στην απαρχή των σκληρής καραντίνας, που επιβλήθηκε στις δυτικοευρωπαϊκές κοινωνίες με πρόσχημα την καταπολέμηση του Covid-19. Δεν χρειάζεται πολύ μυαλό για να καταλάβει κάποιος ότι οι βασανιστές δεν έπαθαν μαζική παράκρουση, αλλά ***έστειλαν, κατόπιν άνωθεν εντολής, ένα μήνυμα προς ολόκληρη την κοινωνία: όποιος σκέφτεται ν' αντισταθεί θα έχει την ίδια τύχη***.

Εκτός αν πιστεύει κάποιος, ότι η «περιστολή των δικαιωμάτων των κρατουμένων», που κατήγγειλαν τα εγχώρια αριστερά δεκανίκια της εξουσίας, είχε «υγειονομική» στόχευση. Όσο για τα αιτήματα για άμεση αποσυμφόρηση, βελτίωση των συνθηκών κράτησης, αναβάθμιση των υπηρεσιών υγείας μέσα στις φυλακές και άμεση πρόσβαση σε νοσοκομεία, στην προκειμένη περίπτωση που διατυπώθηκαν όχι μόνον δεν έκαναν να ιδρώσει το αυτάκι οιουδήποτε «αρμόδιου», αλλά, αντίθετα, εκλήφθησαν ως η απόλυτη απόδειξη αδυναμίας. Και ο λόγος είναι απλός. Όταν οι συνθήκες κράτησης επιδεινώνονται συνεχώς, όταν επιβάλλεται φυλάκιση μέσα στην φυλάκιση

Δεν παραβλέπουμε, ότι κάθε μορφής εξουσία γνωρίζει ότι δεν μπορεί συνεχώς να πιέζει τον κοινωνικό χώρο, δεν

Στις 6 Απριλίου 2020 δεσμοφύλακες, αλλά και κτήνη των ιταλικών ΜΑΤ, ξυλοκόπησαν άγρια κρατούμενους των φυλακών *Σάντα Μαρία Βέτερε*, κοντά στη **Νάπολη**. Οι ανθρωποφύλακες, με απίστευτη μανία και σαδισμό, επιτέθηκαν με οργανωμένο τρόπο κατά των 300 κρατουμένων με κλομπ, γροθιές, κλωτσιές, ακόμη και με τα κράνη που φορούσαν, ενώ έτρεχαν στους διαδρόμους και στις σκάλες των φυλακών. Συνέχιζαν να τους ξυλοκοπούν άγρια ακόμα και όταν τρέκλιζαν από τα χτυπήματα και έπεφταν, τους χτυπούσαν ομαδικά και ασταμάτητα αναγκάζοντας τους να περνούν ανάμεσα από δεκάδες κτήνη, που συμμετείχαν με ζήλο στον ομαδικό ξυλοδαρμό, τους υποχρέωναν, επίσης, να γονατίζουν με το πρόσωπο προς τον τοίχο ακόμη και εντελώς γυμνοί για να τους χτυπούν σε όλο τους το σώμα.

Ο εφιάλτης έμοιαζε ότι δεν θα σταματούσε ποτέ, με τα ανθρωπόμορφα κτήνη να ξυλοκοπούν ακόμη και ανάπηρους κρατούμενους. Σε ανταλλαγή μηνυμάτων τους, ορισμένοι ανθρωποφύλακες έγραφαν χαρακτηριστικά: «*θα τους σκοτώσουμε σαν τα μοσχάρια*».

«*Ήταν όλοι με τα κλομπ, ακόμη και η διευθύντρια*», περιέγραψε αργότερα ο *Βιντσέντσο Κακάτσε*, πρώην πλέον κρατούμενος των φυλακών ο οποίος, παρ' ότι καθηλωμένος σε αναπηρικό αμαξίδιο, δέχθηκε και αυτός την άγρια επίθεση των ανθρωποφυλάκων, που τον χτυπούσαν στο μέτωπο, στην πλάτη, ακόμα και μέσα στο ασανσέρ: «*Δεν μπορώ να τα ξανασκεφτώ, θα καταλήξω σε ψυχιατρική κλινική. Νομίζω ήταν όλοι [οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι] υπό την επήρεια ναρκωτικών· ήταν όλοι με τα κλομπ, ακόμη και η διευθύντρια [...] Ήμουν ο πρώτος που βγήκα από το κελί μαζί με τον συγκρατούμενό μου επειδή είμαι σε αναπηρική καρέκλα. Μας ''έσφαξαν'', σκότωσαν ένα αγόρι. Κακοποίησαν έναν κρατούμενο με κλομπ. Με κατέστρεψαν, πνευματικά με δολοφόνησαν*».

Οι κρατούμενοι την προηγούμενη ημέρα είχαν διαμαρτυρηθεί για τα μέτρα προστασίας έναντι του κορωνοϊού, όπως και πολλοί άλλοι σε άλλες φυλακές της χώρας ζητώντας τη διενέργεια τεστ κορωνοϊού και προστατευτικές μάσκες. Το βίντεο με τους άγριους ξυλοδαρμούς δημοσιοποιήθηκε έναν (!!!) ολόκληρο χρόνο αργότερα από την εφημερίδα *Domeni* με την προειδοποίηση ότι το περιεχόμενο του είναι ιδιαίτερο σκληρό.

Την δημοσιοποίηση των βασανισμών ακολούθησε η γνωστή πολιτική αντιπαράθεση με το *Δημοκρατικό Κόμμα* να ζητά ενημέρωση «*για την τρομερή αυτή υπόθεση*» πρόσχημα την καταπολέμηση του Covid-19. Δεν χρειάζεται πολύ μυαλό για να καταλάβει κάποιος ότι οι βασανιστές δεν έπαθαν μαζική παράκρουση, αλλά ***έστειλαν, κατόπιν άνωθεν εντολής, ένα μήνυμα προς ολόκληρη την κοινωνία: όποιος σκέφτεται ν' αντισταθεί θα έχει την ίδια τύχη***.

Εκτός αν πιστεύει κάποιος, ότι η «περιστολή των δικαιωμάτων των κρατουμένων», που καταγγειλαν τα εγχώρια αριστερά δεκανίκια της εξουσίας, είχε «υγειονομική» στόχευση. Όσο για τα αιτήματα για άμεση αποσυμφόρηση, βελτίωση των συνθηκών κράτησης, αναβάθμιση των υπηρεσιών υγείας μέσα στις φυλακές και άμεση πρόσβαση σε νοσοκομεία, στην προκειμένη περίπτωση που διατυπώθηκαν όχι μόνον δεν έκαναν να ιδρώσει το αυτάκι οιουδήποτε «αρμόδιου», αλλά, αντίθετα, εκλήφθησαν ως η απόλυτη απόδειξη αδυναμίας. Και ο λόγος είναι απλός. Όταν οι συνθήκες κράτησης επιδεινώνονται συνεχώς, όταν επιβάλλεται φυλάκιση μέσα στην φυλάκιση με πρόσχημα το υγειονομικό ζήτημα και δεν σημειώνεται ξεσηκωμός, τότε η εξουσία αποθρασύνεται.

Δεν χρειάζεται κάποιος να είναι αναρχικός για να καταλάβει με ποιο τρόπο εμπεδώνεται, σ' αυτήν περίπτωση, η κρατική επιβολή και ο βασανισμός των κρατουμένων. ***Οι κρατούμενοι που βιώνουν την απόλυτη αποκτήνωση είχαν, έχουν και θα έχουν μια και μόνη δίκαιη λύση να προτείνουν στον εαυτό τους και σ' όσους στέκονται αλληλέγγυοι: την εξέγερση και το κάψιμο των κολαστηρίων***.

Και μέχρι τότε τι κάνουμε, ρωτούν πολλοί;

Έχουμε αναφερθεί πολλάκις στο κατά πόσο η πολιτική και οι τεχνικές της είναι ανταγωνιστικές με την αναρχική προοπτική και την αναρχία. Η πολιτική βασίζεται στο ψέμα ή αλλιώς στη μερικοποιημένη πραγματικότητα, μέσα από την οποία παραπλανά, καθηλώνει ή και κινητοποιεί τον κόσμο, σύμφωνα με τις επιδιώξεις των κρατούντων.

Οι αναρχικοί δεν μπορούν να μιλούν για «κεκτημένα», ειδάλλως ενσκήπτουν σε δημοκρατικές θέσεις, αλλάζουν μετερίζι, παλεύουν για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα που οι δημοκρατικοί θεσμοί ήδη αναγνωρίζουν, εμπλουτίζουν ή καταργούν κατά το δοκούν της κάθε εξουσίας, αριστερής ή δεξιάς. Οι αναρχικοί δεν αναγνωρίζουμε, άμεσα ή έμμεσα, την διαδικασία διαχωρισμού του βασανισμού που αποτελεί ο εγκλεισμός, σε «ανθρώπινο» και μη.

Δεν παραβλέπουμε, ότι κάθε μορφής εξουσία γνωρίζει ότι δεν μπορεί συνεχώς να πιέζει τον κοινωνικό χώρο, δεν μπορεί να αυξάνει συνεχώς την καταπίεση, ότι, σε μια κατάσταση ασφυκτικών για την ανθρώπινη φύση συνθηκών, εκείνο που προβάλλεται συνήθως από τους κινητοποιούμενους, είναι μια ανάσα, μια μικρή διέξοδος, που, όμως, παραμένει προσωρινή.

Είναι κάτι ανάλογο, όπως έχουμε ξαναγράψει, με την αύξηση μισθών που καλείται να ζητήσει ο εργάτης, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις συνθήκες αυξανόμενης στέρησης, τις οποίες του προκαλεί το καταπιεστικό κι εκμεταλλευτικό σύστημα.

Μήπως, όμως, δεν πρόκειται για μια αύξηση, που θα εξανεμισθεί πριν καλά-καλά έρθει στα χέρια του, αφού είτε ήδη υπάρχουν είτε κατασκευάζονται οι διαδικασίες απορρόφησής της, μέσω των αυξήσεων των τιμών των απαραίτητων για την επιβίωσή του αγαθών; Όσοι, λοιπόν, μιλούν σ' αυτές τις περιπτώσεις για «κεκτημένα» καλλιεργούν αυταπάτες, οι οποίες όχι μόνο διαψεύδονται αργά ή γρήγορα, αλλά το σημαντικότερο είναι, ότι είναι ικανές να επιβεβαιώσουν την εξουσιαστική συνθήκη και τον κρατισμό.

Έτσι, στην πραγματικότητα, όχι μόνο δεν ανακουφίζεται, αλλά επιδεινώνεται συνολικότερα η θέση των καταπιεσμένων, από όποια σκοπιά και αν το εξετάσουμε.

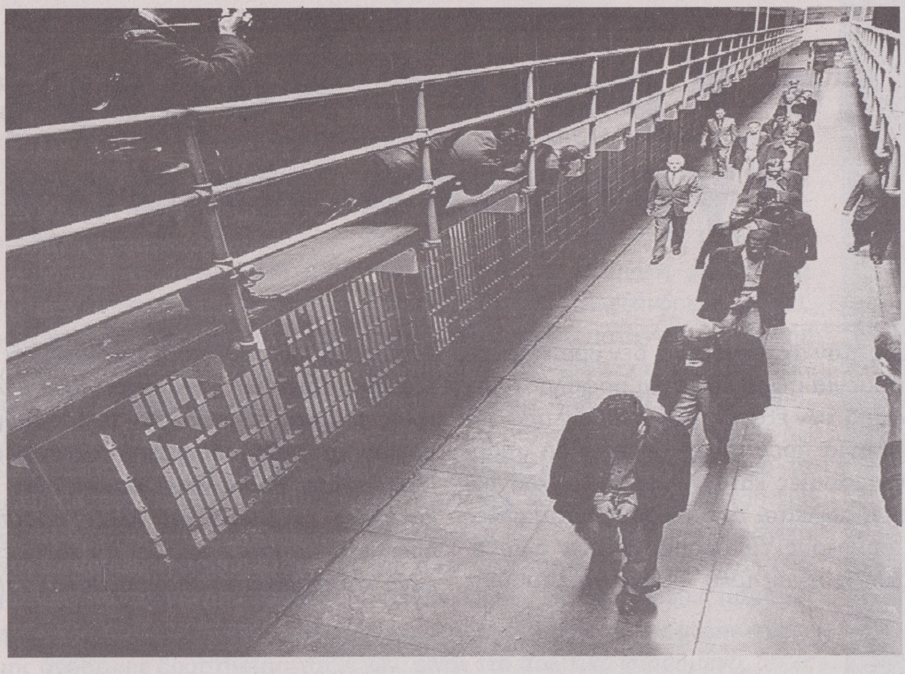
Θα ρωτήσει κάποιος, αυτό σημαίνει ότι στεκόμαστε ανταγωνιστικά στα αιτήματα των κρατουμένων; Όχι, βέ-

βαια. Είναι ξεκαθαρισμένο, πως αλληλεγγύη δεν σημαίνει ταύτιση με αυτόν προς τον οποίο οι αναρχικοί/ές εκδηλώνουν την αλληλεγγύη τους. Αλληλεγγύη σημαίνει αγώνας ενάντια στον κοινό εχθρό: το κράτος, τους καταπιεστές κι εκμεταλλευτές. Η αλληλεγγύη των αναρχικών αφορά τους ανθρώπους που αγωνίζονται, είναι αλληλεγγύη στον αγώνα και στους αγωνιζόμενους κι όχι στα όποια αιτήματα τυχόν προβάλουν οι καταπιεσμένοι μέσα στις συνθήκες αλλοτρίωσης που τους έχει επιβάλλει το κράτος. Ο αγώνας των αναρχικών συντίθεται με τον αγώνα των υπόλοιπων ανθρώπων και δεν αφομοιώνεται, δεν μεταλλάσσεται και δεν μετατρέπεται σε διεκδίκηση ακόμα κι αν αυτή είναι η πλέον ριζοσπαστική.

Οι φυλακισμένοι που εξεγείρονται ενάντια στο σύστημα βασανισμού τους, σε πολλές περιπτώσεις αναγκάζουν την εξουσία, εφ' όσον υπάρξει και η αντίστοιχη κινητοποίηση στη βάση της κοινωνικής αλληλεγγύης, να πραγματοποιήσει κάποιες μικρές αλλαγές, που ενδεχομένως να ανακουφίσουν τους φυλακισμένους από την κατάσταση στην οποία βρίσκονται.

Μήπως κάτι τέτοιο εμποδίζει τους εξουσιαστές να ανακαλέσουν αργότερα, με την πρώτη δικαιολογία, είτε αυτούσια, είτε με την επιβολή άλλου τύπου συνθηκών βασανισμού και καταστολής, οι οποίες θα έχουν φανταχτερό περιτύλιγμα, αλλά θα πλήττουν ακόμα πιο οδυνηρά την ανθρώπινη φύση; Ο βασανισμός μέσω του σωματικού πόνου μπορεί κάλλιστα να αντικατασταθεί από «ανώδυνες» μεθόδους οι οποίες είναι ικανές να διαλύσουν κυριολεκτικά τους ανθρώπους που θα τις υποστούν και να τους αναμορφώσουν. Στην Μακρόνησο, ο ανανήψαντας υποχρεωνόταν να διαβάσει στα μεγάφωνα την δήλωση μετάνοιας, συχνές ήταν οι παρελάσεις των μετανοημένων στις πόλεις, ενώ, επίσης, πολλές φορές υποχρεώνονταν να λάβουν μέρος στους βασανισμούς των αμετανόητων.

Η εξουσία γνωρίζει, ότι όσοι «σπάσουν» μια φορά το πιθανότερο είναι ότι θα «σπάσουν» και άλλες φορές, και κάθε φορά με πιο επώδυνο τρόπο. Τα εργαλεία γι' αυτό το σκοπό αλλάζουν, ανάλογα με τις συνθήκες επιβολής, με τις κοινωνικές αντιστάσεις, που εκδηλώνονται με δια-

21-2-1963, Η τελευταία φωτογραφία από το Αλκατράζ με τους τελευταίους 27 φυλακισμένους να μεταφέρονται σιδηροδέσμιοι

«Να πιάσουμε ξανά το νήμα των αγώνων», προτρέπουν ορισμένοι με ύφος ηρωικό και πένθιμο, αλλά στην πραγματικότητα κινούνται ακριβώς στην αντίθετη κατεύθυνση, αφού η διάρρηξη με το αγωνιστικό παρελθόν των κρατουμένων, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι οριστική και αμετάκλητη. Ο διαχωρισμός με το παρελθόν, στην περίπτωση αυτή, είναι δυσανάγνωστος για πολλούς, αλλά δυστυχώς βαθιά υπονομευτικός, γιατί καταστρέφει την συλλογική ταυτότητα την οποία υποτίθεται ότι υπηρετούν οι «ειδικοί αλληλέγγυοι».

Οι αναρχικοί αναζητούμε τις συνθήκες που περιορίζουν, πνίγουν την βούληση των καταπιεσμένων να εξεγερθούν, που παραλύουν την βούληση για δράση, που οδηγούν σε αναβολή και μετά σε νέα αναβολή, που παρεμποδίζουν να γίνει ένα βήμα μπροστά και μετά ένα ακόμη, με αποτέλεσμα να μετρούμε συνεχώς τις «χαμένες ευκαιρίες».

Δεν υπάρχουν προσωπικοί αγώνες κρατουμένων που πηγαίνουν ή δεν πηγαίνουν «καλά», γενικά και αόριστα. Ούτε, κατά την γνώμη μας, η επιδεικνυόμενη ορισμέ-

παρακολουθήσεις της αντιτρομοκρατικής, την οποία κάποιοι άλλοι στο όνομα μιας δικής τους «αναρχίας» είχαν την έμπνευση, σ' άλλη περίπτωση, να μηνύσουν (sic!!!);

Οι αναρχικοί δεν αναγνωρίζουμε στο ελάχιστο την κρατική επιβολή, τους θεσμούς και τους μηχανισμούς της εξουσίας, δεν νομιμοποιούμε έμμεσα ή άμεσα την δυνατότητα του κράτους να καταστέλλει, να βασανίζει, να φυλακίζει μ' οποιοδήποτε πρόσχημα.

Όπως έχουμε ξαναγράψει, κάθε κατασταλτική κίνηση από την πλευρά του κράτους έχει ως στόχο αφ' ενός τον περιορισμό των ανεξέλεγκτων κοινωνικών δραστηριοποιήσεων, την αιχμαλωσία ενός ή περισσότερων αγωνιστών και την τρομοκράτηση όσο το δυνατόν περισσότερων ανθρώπων. Αφ' ετέρου, η καταστολή έρχεται να στρέψει ένα σημαντικό κομμάτι των κοινωνικά δραστηριοποιούμενων στους μηχανισμούς και τις διαδικασίες αφομοίωσης και υποταγής.

Και κάτι ακόμη.

Οι αναρχικοί δεν αγωνιζόμαστε για να προβληθούμε και να επιβληθούμε, μάλιστα μέσω του κουτσαβακισμού, ως «δημόσια πρόσωπα», εξαγοράζοντας, έτσι, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, την συμμετοχή μας στους κοινωνικούς αγώνες, δεν διεκδικούμε «παράσημα» για την συμμετοχή μας στον αντικρατικό αγώνα.

Δεν ξεχνούμε ότι, στο παρελθόν, αναρχικοί, αλλά και αριστεροί, που υπέστησαν βασανισμούς είτε επί δικτατορικού είτε επί δημοκρατικού καθεστώτος, με ιδιαίτερο ήθος και αφοσιωμένοι στις ιδέες τους ουδέποτε αυτοπροβλήθηκαν, ουδέποτε θέλησαν να εξαγοράσουν με κάποιο τίμημα τους αγώνες τους. Αντίθετα, αποστρέφονταν και συνεχίζουν να αποστρέφονται τέτοιες εξουσιαστικές στάσεις και συμπεριφορές, που κατασκευάζουν και επιδιώκουν να επιβάλλουν νέους διαχωρισμούς και μάλιστα από τα «μέσα».

Και κάτι ακόμη. Η ιδιότητα του αγωνιστή δεν καταχωρείται σε κάποιο βιβλίο αγωνιστικών «συμβάντων», ούτε αναγνωρίζεται δια παντός από κάποια «ειδική» κινηματική επιτροπή. Είναι στο χέρι του καθενός και όλων μας

ανακαλέσουν αργότερα, με την πρώτη ευκαιρία, είτε αυτούσια, είτε με την επιβολή άλλου τύπου συνθηκών βασανισμού και καταστολής, οι οποίες θα έχουν φανταχτερό περιτύλιγμα, αλλά θα πλήττουν ακόμα πιο οδυνηρά την ανθρώπινη φύση; Ο βασανισμός μέσω του σωματικού πόνου μπορεί κάλλιστα να αντικατασταθεί από «ανώδυνες» μεθόδους οι οποίες είναι ικανές να διαλύσουν κυριολεκτικά τους ανθρώπους που θα τις υποστούν και να τους αναμορφώσουν. Στην Μακρόνησο, ο ανανήψαντας υποχρεωνόταν να διαβάσει στα μεγάφωνα την δήλωση μετάνοιας, συχνές ήταν οι παρελάσεις των μετανοημένων στις πόλεις, ενώ, επίσης, πολλές φορές υποχρεώνονταν να λάβουν μέρος στους βασανισμούς των αμετανόητων.

Η εξουσία γνωρίζει, ότι όσοι «σπάσουν» μια φορά το πιθανότερο είναι ότι θα «σπάσουν» και άλλες φορές, και κάθε φορά με πιο επώδυνο τρόπο. Τα εργαλεία γι' αυτό το σκοπό αλλάζουν, ανάλογα με τις συνθήκες επιβολής, με τις κοινωνικές αντιστάσεις, που εκδηλώνονται με διαφορετική κάθε φορά ένταση, αλλά και με τις ιδέες όσων αγωνίζονται.

Το ζητούμενο για τους εξουσιαστές την περίοδο που διανύουμε είναι η ακινητοποίηση ακόμα και των πλέον αυτονόητων διεκδικήσεων στον χώρο των φυλακών, όπου στοιβάζονται ολοένα και περισσότεροι κρατούμενοι με τις συνθήκες να χαρακτηρίζονται από την απόλυτη εξαθλίωση.

Και όμως, οι κρατούμενοι δεν ξεσηκώνονται. Γιατί, αναρωτιούνται πολλοί;

Μήπως ξεχνούν ότι η εξουσία είχε την δυνατότητα να τάζει ή να μοιράζει προνόμια και ευεργετήματα λόγου χάριν στις μαφίες των κρατουμένων, ιδίως όταν αυτές συνδιαλέχθηκαν με τα αγωνιστικά «κουμάντα» των φυλακών, (βοούν ακόμη οι φυλακές από τα γνωστά και μη εξαιρετέα «κατορθώματα») ή μήπως ξεχνούν ότι δεν δίστασε ποτέ να κάνει συχνά πυκνά τα στραβά μάτια σε «νταραβέρια» κάθε είδους και κάθε προέλευσης, φθάνει να μην ξεσηκώνονται οι κρατούμενοι, φθάνει να ελέγχεται η κατάσταση;

Αποδομείται ή όχι, σ' αυτές τις περιπτώσεις, η ταυτότητα του «αναρχικού» κρατούμενου στα μάτια πολλών φυλακισμένων; Η σιωπή είναι χρυσός σ' αυτές τις περιπτώσεις, παρ' ότι συνιστά έμμεση αποδοχή της γάγγραινας· μπορούν να στηρίζονται οι δράσεις μας σε ψεύτικες εικόνες και καταστάσεις, και τα «κακώς κείμενα» να εμφανίζονται ως εσωτερικά ζητήματα, που σχεδόν απαγορεύεται η δημόσια συζήτησή τους;

θυνση, αφού η διαρρήξη με το αγωνιστικό παρελθόν των κρατουμένων, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι οριστική και αμετάκλητη. Ο διαχωρισμός με το παρελθόν, στην περίπτωση αυτή, είναι δυσανάγνωστος για πολλούς, αλλά δυστυχώς βαθιά υπονομευτικός, γιατί καταστρέφει την συλλογική ταυτότητα την οποία υποτίθεται ότι υπηρετούν οι «ειδικοί αλληλέγγυοι».

Οι αναρχικοί αναζητούμε τις συνθήκες που περιορίζουν, πνίγουν την βούληση των καταπιεσμένων να εξεγερθούν, που παραλύουν την βούληση για δράση, που οδηγούν σε αναβολή και μετά σε νέα αναβολή, που παρεμποδίζουν να γίνει ένα βήμα μπροστά και μετά ένα ακόμη, με αποτέλεσμα να μετρούμε συνεχώς τις «χαμένες ευκαιρίες».

Δεν υπάρχουν προσωπικοί αγώνες κρατουμένων που πηγαίνουν ή δεν πηγαίνουν «καλά», γενικά και αόριστα. Ούτε, κατά την γνώμη μας, η επιδεικνυόμενη ορισμένες φορές μαζικότητα σημαίνει από μόνη της και πολλά πράγματα από αναρχικής σκοπιάς, όταν μάλιστα η πραγμάτωσή της επιτυγχάνεται με αριστερές δανεικές πλάτες συμπεριλαμβανομένων των κομματικών.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι χαρακτηριστικό, ότι η μαζικότητα εμφανίζεται ως απόδειξη κινηματικής νίκης, παρ' ότι είναι φαεινότερον του ηλίου, ότι το μόνο που ενδυναμώνεται είναι το αγωνιστικό προφίλ ορισμένων αριστερών κομμάτων, που αντιπαλεύουν την «κακιά» δεξιά.

Το ξέπλυμα σ' ολόκληρο το μεγαλείο του. Αλλά, είπαμε, ο σκοπός αγιάζει τα μέσα.

Στο όνομα, όμως, της μαζικότητας και βέβαια, κατ' επέκτασιν, της περιβόητης κοινωνικής απεύθυνσης, επιβεβαιώνεται με τον χειρότερο τρόπο η κρατική επιβολή. «*Είναι αθώος, δεν υπάρχουν στοιχεία, ούτε αναφέρεται στις παρακολουθήσεις της αντιτρομοκρατικής*» κραυγάζουν για τον τάδε ή τον δείνα κρατούμενο, ορισμένοι συμπαραστάτες!!! Και «καλά» να επικαλούνται τέτοια επιχειρηματολογία οι συγγενείς, οι φίλοι ή οι δικηγόροι ενός κρατούμενου, αλλά μπορούν να προβάλλονται από αγωνιζόμενους, επειδή οι σκευωρίες θεωρούνται πιο εύπεπτες ή τέλος πάντων καταλληλότερες για να ενεργοποιήσουν δημοκρατικά ανακλαστικά, μιας —κατ' αυτή την άποψη— ανίκανης κοινωνίας να εντρυφήσει στα «περί» αναρχικών απόψεων και πρακτικών;

Δηλαδή, αν υπήρχαν «στοιχεία» θα αναγνωρίζαμε «αθώους» και «ένοχους», και από πότε αναγνωρίζουμε και νομιμοποιούμε τις αναφορές, αλλά και τις ίδιες τις

όμως, ως «δημόσια πρόσωπα», εξαγοράζοντας, έτσι, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, την συμμετοχή μας στους κοινωνικούς αγώνες, δεν διεκδικούμε «παράσημα» για την συμμετοχή μας στον αντικρατικό αγώνα.

Δεν ξεχνούμε ότι, στο παρελθόν, αναρχικοί, αλλά και αριστεροί, που υπέστησαν βασανισμούς είτε επί δικτατορικού είτε επί δημοκρατικού καθεστώτος, με ιδιαίτερο ήθος και αφοσιωμένοι στις ιδέες τους ουδέποτε αυτοπροβλήθηκαν, ουδέποτε θέλησαν να εξαγοράσουν με κάποιο τίμημα τους αγώνες τους. Αντίθετα, αποστρέφονταν και συνεχίζουν να αποστρέφονται τέτοιες εξουσιαστικές στάσεις και συμπεριφορές, που κατασκευάζουν και επιδιώκουν να επιβάλλουν νέους διαχωρισμούς και μάλιστα από τα «μέσα».

Και κάτι ακόμη. Η ιδιότητα του αγωνιστή δεν καταχωρείται σε κάποιο βιβλίο αγωνιστικών «συμβάντων», ούτε αναγνωρίζεται δια παντός από κάποια «ειδική» κινηματική επιτροπή. Είναι στο χέρι του καθενός και όλων μας να μην μετατρέπεται σε καρικατούρα στην καλύτερη περίπτωση, γιατί σε πολλές περιπτώσεις η αθλιότητα δεν βρίσκεται και τόσο μακριά.

Το κράτος, παρ' όλα αυτά, είτε με αριστερό είτε με δεξιό προσωπείο, μεθοδεύει την καταστολή, εντείνει τους περιορισμούς, άλλοτε χαλαρώνει τα «λουριά» σε ορισμένες περιπτώσεις ακόμα και όταν υπολογίζει ότι ο αντίπαλος είναι εξασθενημένος, αλλά σε κάθε περίπτωση κρατά την μπαγκέτα των παραχωρήσεων.

Αυτό δεν μπορούμε να το ξεχνούμε. Εκτός και αν αποδεχόμαστε συνθήκες διαπραγμάτευσης και βέβαια τους συνήθεις αριστερούς μεσολαβητές ή ειδικές δομές εκπροσώπησης των κρατουμένων. Γιατί είναι αδιαμφισβήτητο, πως η διαδικασία μεσολάβησης όχι μόνο αναπαράγει τις συνθήκες εξουσίας, αλλά και ενδυναμώνει τη θέση του πλέγματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης, αφού απαλλοτριώνει τις δυνατότητες των ανθρώπων να δράσουν δημιουργικά και απελευθερωτικά.

Θα το επαναλαμβάνουμε ακούραστα.

Οι κρατούμενοι ιστορικά, όταν εξεγείρονται, πυρπολούν και καταστρέφουν τα κολαστήρια που ονομάζονται σωφρονιστικά ιδρύματα, αποδεικνύοντας ότι το «κεκτημένο» της εξέγερσης είναι το μόνο που μπορεί να φωτίσει το εξουσιαστικό σκοτάδι, το οποίο έχει επιβληθεί μέσα και έξω από τις φυλακές.

27-6-2022

Συσπείρωση Αναρχικών

Όταν το Κράτος παρεμβαίνει στην αγροτική παραγωγή

Με το ξεκίνημα της εποχής του «κορωνοϊού», η λεγόμενη εφοδιαστική αλυσίδα άρχισε να παρουσιάζει αρρυθμίες. Σε διεθνές επίπεδο, παγκοσμιοποίηση γαρ, παρουσιάστηκαν ελλείψεις αγαθών στην αγορά, ανατιμήσεις και γενικά η νέα ψηφιακή εποχή είχε μπουκάρει για τα καλά στις ζωές μας. Όλες οι εμπορικές εταιρίες «έτρεχαν» να προλάβουν να ανεβάσουν e-shops στο διαδίκτυο για να στέλνουν τις παραγγελίες απευθείας. Οι εταιρείες courier έβλεπαν τον όγκο διαχείρισης να πολλαπλασιάζεται και τους χρόνους παράδοσης να επιμηκύνονται κατά πολύ. Μέσα σε αυτό το ζόφο, λοιπόν, της νέας δυστοπικής εποχής ήρθε να προστεθεί και η πολεμική εμπλοκή δυο χωρών, όπως της Ρωσίας και Ουκρανίας, με πολύ σημαντική παραγωγή σε δημητριακά και λιπάσματα. Η εξάρτηση αρκετών χωρών από τα αγροτικά αγαθά των εμπλεκομένων χωρών δημιούργησε αρχικά ανησυχία σε πολλούς και οι όροι «επισιτιστική κρίση» και «επισιτιστική ασφάλεια» έκαναν την εμφάνισή τους. Πρόκειται για μια αλυσίδα γεγονότων, δεδομένων και καταστάσεων που εντείνουν αυτή την ανησυχία. Δεν είναι μόνο ένας πόλεμος και μια ζωονόσος αλλά ολόκληρο το οικοδόμημα του Εμπορίου, στις σύγχρονες οικονομικές σχέσεις, είναι δομημένο έτσι ώστε να ικανοποιεί τις ανάγκες, πραγματικές ή πλαστές κυρίως, παρέχοντας ουσιαστικά «μοναδικές» λύσεις. Δεν υπάρχουν εναλλακτικά σενάρια άμεσης εφαρμογής για την εφοδιαστική αλυσίδα. Plan B ουσιαστικά δεν υπάρχει, όπως ήταν αναμενόμενο, δεν βρίσκεται σε λειτουργία αφού δεν είναι ασφαλής η μεταφορά των εξαγώγιμων αγαθών από την Ουκρανία προς τρίτες χώρες. Ήδη υπάρχουν βάσιμες καταγγελίες ότι ουκρανικό σιτάρι πωλείται από ρώσους μεταπράτες σε τούρκους εμπόρους. Σε ένα αλισβερίσι που είναι πολύ πιθανό να λαμβάνει

χώρα στη Μαύρη Θάλασσα. Ακριβώς σε αυτό το σημείο έρχονται **οι κυρίαρχες δυνάμεις για να εφαρμόσουν ένα εναλλακτικό σχέδιο πολλαπλής σημασίας.** Κάτι που δεν θα μπορούσε να γίνει μόνο με την ενεργητικότητα των διεθνών εμπό-

*λασσα. Σχετικές συζητήσεις βρίσκονται σε εξέλιξη μεταξύ Ε.Ε., ουκρανικής και ελληνικής πλευράς και αφορούν τη λειτουργία **οδικού και σιδηροδρομικού άξονα μέσω Μολδαβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας με κατάληξη το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης,** ώστε να παρακαμφθεί η ναρκοθετημένη και επικίνδυνη Μαύρη Θάλασσα(...)*

*Το καλοκαίρι, ωστόσο, ο μεταφορικός «πυρετός» στο λιμάνι θα ανέβει κατακόρυφα, καθώς από τα μέσα του τρέχοντος μηνός (Ιουνίου) **έως και τις 30 Σεπτεμβρίου** έχει σχεδιαστεί η **διέλευση αμερικανικών στρατευμάτων και οπλισμού, προς***

διαστική αλυσίδα εάν θέλει ο Αμερικάνος! Άρα, από Αλεξανδρούπολη προς Βορρά θα ανεβαίνουν στρατιωτικά καμιόνια και από Ουκρανία προς Αλεξανδρούπολη θα κατεβαίνουν εμπορεύματα και αγαθά. Συγκεκριμένα, με χερσαίο τρόπο μπορούν να διακινηθούν το πολύ 2 εκ. τόνοι σιτάρι ανά μήνα, από 5 εκ. τόνους που μπορούσε να διακινηθεί θαλασσίως. Όμως, οφείλουμε να ομολογήσουμε, για να είμαστε δίκαιοι, ότι πριν από μερικά χρόνια, όταν οι ελληνικές κυβερνήσεις έδιναν το λιμάνι του Πειραιά στους Κινέζους και το λιμάνι της Θεσσαλονίκης στο ρωσόφιλο Σαββίδη, οι ΗΠΑ διεμήνυσαν στην ελληνική κυβέρνηση ότι το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης θα λειτουργεί υπό την δική τους εποπτεία. Απλά και ξεκάθαρα. Κάπως έτσι, λοιπόν, ανοίγονται οι εμπορικοί δρόμοι και χαράζονται οι γεωστρατηγικές. Όχι τώρα, αλλά από αρχαιοτάτων χρόνων.

Μέσα σε αυτό τον ορυμαγδό κινήσεων και την ενδοεξουσιαστική αντιπαράθεση, η Μ. Ζαχάροβα, Διευθύντρια Τύπου του υπ. Εξωτερικών της Ρωσίας, δήλωσε προκλητικά αλλά και εύστοχα ταυτόχρονα: *«η Δύση έχει κάνει ''συστηματικά λάθη'' στον σχεδιασμό της αγροτικής της πολιτικής και προκάλεσε με ''κοντόφθαλμους'' χρηματοοικονομικούς και νομισματικούς μηχανισμούς άνοδο του πληθωρισμού παγκοσμίως».* Ενώ δεν παρέλειψε να πικάρει ευρωπαίους και βορειοαμερικανούς για τις πολιτικές τους αποφάσεις, όσον αφορά την ενεργειακή μετάβαση και στην ανα-

παραγωγή σε δημητριακά και λιπάσματα. Η εξάρτηση αρκετών χωρών από τα αγροτικά αγαθά των εμπλεκομένων χωρών δημιούργησε αρχικά ανησυχία σε πολλούς και οι όροι «επισιτιστική κρίση» και «επισιτιστική ασφάλεια» έκαναν την εμφάνισή τους. Πρόκειται για μια αλυσίδα γεγονότων, δεδομένων και καταστάσεων που εντείνουν αυτή την ανησυχία. Δεν είναι μόνο ένας πόλεμος και μια ζωονόσος αλλά ολόκληρο το οικοδόμημα του Εμπορίου, στις σύγχρονες οικονομικές σχέσεις, είναι δομημένο έτσι ώστε να ικανοποιεί τις ανάγκες, πραγματικές ή πλαστές κυρίως, παρέχοντας ουσιαστικά «μοναδικές» λύσεις. Δεν υπάρχουν εναλλακτικά σενάρια άμεσης εφαρμογής για την εφοδιαστική αλυσίδα. Plan B ουσιαστικά δεν υπάρχει. Ή για να το πούμε πιο σωστά, το plan b για να εφαρμοστεί άμεσα θα πρέπει να ακριβοπληρωθεί. Έτσι, για παράδειγμα, εάν ένα container θαλάσσιας μεταφοράς ναυλωνόταν –προ κορωνοϊού– χ δολάρια, με την αρρυθμία της εφοδιαστικής αλυσίδας οι τιμές πολλαπλασιάστηκαν 2 με 3 φορές προς τα πάνω. Για την εφαρμογή εναλλακτικού σχεδίου τα κόστη θα έφταναν σε αστρονομικά επίπεδα. Αυτό σημαίνει ότι μόνο οι κυρίαρχες πολιτικές και οικονομικές δυνάμεις δύνανται να εφαρμόσουν κάποιο εναλλακτικό σχέδιο με σχετική επιτυχία. Στην περίπτωση του κορωνοϊού και της λειτουργίας της εφοδιαστικής αλυσίδας είδαμε ότι δεν τέθηκε κανένα ουσιαστικό σχέδιο β για την εύρυθμη λειτουργία της αγοράς τους. Στην περίπτωση της **Ουκρανίας-Ρωσίας** τα πράγματα είναι ολίγον διαφορετικά ως προς την **εφοδιαστική αλυσίδα** και την εξαγωγή των αγαθών προς τρίτες χώρες. Δεν θα αναφερθούμε καθόλου στο ζήτημα μεταφοράς ενέργειας αλλά θα επικεντρωθούμε στη μεταφορά τροφίμων και αγροτικών προϊόντων από την Ουκρανία. Η συνήθης μεταφορά σιταριού διεθνώς είναι δια θαλάσσης μέσω χύδην φορτίων. Αυτός ο τρόπος,

χώρα στη Μαύρη Θάλασσα. Ακριβώς σε αυτό το σημείο έρχονται **οι κυρίαρχες δυνάμεις για να εφαρμόσουν ένα εναλλακτικό σχέδιο πολλαπλής σημασίας.** Κάτι που δεν θα μπορούσε να γίνει μόνο με την ενεργητικότητα των διεθνών εμπόρων. Αντί τα δημητριακά να εξάγονται δια θαλάσσης, θα εξάγονται οδικώς ή σιδηροδρομικώς προς την Ευρώπη. Αυτοί οι νέοι δρόμοι απαιτούν την ενεργή εμπλοκή των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων. Τι λέει το σχέδιο των ΗΠΑ; **Χρήση του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης για εξαγωγή των ουκρανικών σιτηρών**, τα οποία θα φτάνουν εκεί οδικώς. Κάποιος εύλογα θα αναρωτηθεί για το ενδιαφέρον των αμερικανών να μην χαθεί η σοδειά των Ουκρανών αφού, στο κάτω-κάτω της γραφής, σιτάρια οι ΗΠΑ έχουν. Δεν μάς έχουν συνηθίσει να κόπτονται για την «πείνα» στον Τρίτο, αποκαλούμενο, Κόσμο. Σωστά. Ε, λοιπόν σύμφωνα με δημοσίευμα της «Καθημερινής»: *«Σε περίοδο έντονης κινητικότητας, στρατιωτικής και εμπορικής, εισέρχεται το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, ο ρόλος του οποίου ως τερματικού σταθμού στην εξαγωγή φορτίων αγροτικών προϊόντων και μεταλλευμάτων από την Ουκρανία προς τη Μεσόγειο και από εκεί σε όλο τον κόσμο αναδεικνύεται μετά και την άνευ απτών αποτελεσμάτων συνάντηση Μεβλούτ Τσαβούσογλου και Σεργκέι Λαβρόφ στην Αγκυρα, για τη δημιουργία ασφαλούς διαδρόμου διέλευσης των πλοίων στη Μαύρη Θάλασσα. Το καλοκαίρι, ωστόσο, ο μεταφορικός «πυρετός» στο λιμάνι θα ανέβει κατακόρυφα, καθώς από τα μέσα του τρέχοντος μηνός (Ιουνίου)* ***έως και τις 30 Σεπτεμβρίου*** *έχει σχεδιαστεί η* ***διέλευση αμερικανικών στρατευμάτων και οπλισμού, προς και από τη Νοτιοανατολική Ευρώπη*** *[...] ταυτόχρονα με τις στρατιωτικές μετακινήσεις, διεξάγονται συζητήσεις για τη χρήση του λιμανιού στη μεταφορά χύδην φορτίων από την Ουκρανία προς τη Μεσόγειο, τα οποία δεν μπορούν να εξαχθούν λόγω του ρωσικού αποκλεισμού στα λιμάνια της Μαύρης Θάλασσας, αλλά και της «ασφυξίας» στα στενά του Βοσπόρου. Ειδικότερα, οι Ουκρανοί φέρονται να συζητούν με την Ε.Ε. και την Ελλάδα το άνοιγμα χερσαίου διαδρόμου προς την Αλεξανδρούπολη για την εξαγωγή μέσω του λιμανιού της φορτίων σιταριού, καλαμποκιού, ηλιόσπορου, αλλά και σιδηρομεταλλευμάτων, όπως και γυαλιού, του οποίου η Ουκρανία είναι η πρώτη στον κόσμο παραγωγός χώρα. Ειδικά για το γυαλί η έλλειψή του έχει ως αποτέλεσμα να σταματήσει σχεδόν η παραγωγή ηλιακών θερμοσιφώνων και φωτοβολταϊκών στην Ευρώπη και όχι μόνο!».*

Είναι προφανές, ότι το ενδιαφέρον των κυρίαρχων δυνάμεων είναι η στρατιωτική μεταφορά και η χρήση του λιμανιού Αλεξανδρούπολης για εμπορικούς-ανθρωπιστικούς λόγους είναι δευτερευούσης σημασίας. Τι θαύματα κάνει, όμως, η εφο-

ανοίγονται οι εμπορικοί δρόμοι και χαράζονται οι γεωστρατηγικές. Όχι τώρα, αλλά από αρχαιοτάτων χρόνων.

Μέσα σε αυτό τον ορυμαγδό κινήσεων και την ενδοεξουσιαστική αντιπαράθεση, η Μ. Ζαχάροβα, Διευθύντρια Τύπου του υπ. Εξωτερικών της Ρωσίας, δήλωσε προκλητικά αλλά και εύστοχα ταυτόχρονα: *«η Δύση έχει κάνει ''συστηματικά λάθη'' στον σχεδιασμό της αγροτικής της πολιτικής και προκάλεσε με ''κοντόφθαλμους'' χρηματοοικονομικούς και νομισματικούς μηχανισμούς άνοδο του πληθωρισμού παγκοσμίως».* Ενώ δεν παρέλειψε να πικάρει ευρωπαίους και βορειοαμερικανούς για τις πολιτικές τους αποφάσεις, όσον αφορά την ενεργειακή μετάβαση και στην αναγκαστική εισαγωγή των βιοκαυσίμων. Και είναι εκείνα τα «λάθη» που έχουν παρελθόν, παρόν και μέλλον. Δεν έχουν σύνορα και αφορούν όλα τα εξουσιαστικά κατακάθια.

Την ίδια ώρα που διεθνή μμε, διεθνείς οργανισμοί τροφίμων (FAO) και άλλοι θεσμικοί φορείς αναφέρονται συχνά στην επερχόμενη «επισιτιστική κρίση», η ελληνική κυβέρνηση, με δηλώσεις των υπουργών της, κάνει λόγο για επάρκεια στην αγορά και ότι έχουν γίνει όλες οι απαραίτητες γι' αυτό ενέργειες. Και ενώ ο αρμόδιος υπουργός καθησυχάζει, φέρνει ρύθμιση στη Βουλή (29/06/2022) σε **νομοσχέδιο για τις ΑΠΕ όπου προβλέπει ότι με απόφαση του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων δύνανται να παραχωρούνται ακίνητα «ανεξαρτήτως έκτασης»** για εγκατάσταση σταθμών ηλεκτροπαραγωγής από ΑΠΕ και συστημάτων αποθήκευσης, χωρίς δημοπρασία, μετά από αίτηση του ενδιαφερόμενου. **Είναι μια τροπολογία που προσθέτει και συμπληρώνει την σαφή κρατική επιλογή να μετατρέπει τη γεωργική γη και χρήση σε έκταση παραγωγής ενέργειας.** Μετά τη διευκόλυνση που παρείχε στους παρα-

γωγούς ενέργειας στο να κατασκευάζουν φ/β πάρκα όπου αυτοί επιθυμούν από πεδιάδες, κάμπους, αρχαιολογικούς χώρους, οικότοπους με συνοπτικές διαδικασίες και χωρίς να εξετάζονται περιβαλλοντικά θέματα, έρχεται το Κράτος να προσφέρει και τις γεωργικές εκτάσεις που ανήκουν στο Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης, στα «κοράκια» της ενέργειας. Τη στιγμή που η κοινή λογική προτάσσει την αύξηση των παραγόμενων αγροτικών προϊόντων, για πολλούς και διαφόρους λόγους, εκείνοι ακόμη και τώρα προσπαθούν να ικανοποιήσουν τα συγκεκριμένα καρτέλ της ενέργειας. Είναι τουλάχιστον εγκληματική αυτή η συνεχιζόμενη και αναβαθμισμένη πρακτική της αλλαγής χρήσης γης από γεωργική σε παραγωγή ενέργειας. **Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία του ανθρώπου, που μετά την ανάπτυξη της γεωργίας, και το πέρασμα του από τροφοσυλλεκτικές κοινωνίες σε τροφοπαραγωγικές, να αντικαθίστανται εκτεταμένες αγροτικές εκτάσεις παραγωγής τροφίμων σε κάτι διαφορετικό.** Και είναι ακόμη πιο αντιφατική και εξοργιστική η συγκεκριμένη πολιτική, όταν γνωρίζουμε πολύ καλά ότι τα φ/β μπορούν να τοποθετηθούν σε πολλές άλλες επιφάνειες και επιπλέον όταν είναι δεδομένο ότι η ελλάδα κατείχε πέρυσι ποσοστό συμμετοχής των ΑΠΕ στο μείγμα ηλεκτροπαραγωγής 28,7%, καταλαμβάνοντας την όγδοη θέση παγκοσμίως.

Λίγες ημέρες πριν την κατάθεση της τροπολογίας για τις ΑΠΕ του ΥπΑΑΤ, έλαβε χώρα ημερίδα ενημέρωσης στο ελληνικό Κοινοβούλιο, κατόπιν πρωτοβουλίας του Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθήνας. Οι βουλευτές ενημερώθηκαν από τους καθηγητές του ΓΠΑ για την τρέχουσα κρίση αγροδιατροφικής επισφάλειας, στο δικαίωμα των τοπικών πληθυσμών να ελέγχουν τα δικά τους συστήματα διατροφής, συμπεριλαμβανομένων των αγορών, των οικολογικών πόρων, της παραδοσιακής γαστρονομίας και των τρόπων παραγωγής και διάθεσης. Ενημερώθηκαν, επίσης, για τη διαφύλαξη της **βιοποικιλότητας**, η οποία αποτελεί σημαντικό χαρακτηριστικό της ελληνικής υπαίθρου, στα πλαίσια μίας βιώσιμης αγροτικής δραστηριότητας. Αντίστοιχες παραδοχές υπήρξαν και στην 6η επιστημονική συνάντηση για τις **τοπικές και γηγενείς Ποικιλίες**, που διοργάνωσε στη Θεσσαλονίκη το ΑΠΘ πρόσφατα. Όπως σημειώνουν στα πρακτικά τους, *«η απάντηση της επισιτιστικής ασφάλειας και της παγκόσμιας διατροφής βρίσκεται στην αύξηση της βιοποικιλότητας και στη χρησιμοποίηση των τοπικών ποικιλιών».* Ακριβώς τα ίδια λόγια χρησιμοποίησε και η Bonnie Furman, στέλεχος του FAO, προσθέτοντας, όμως, ότι υπολογίζονται σε λιγότερες των 200 οι καλλιέργειες με τις οποίες ασχολούνται ενεργά οι παραγωγοί, με μόνο εννέα καλλιέργειες –μεταξύ των οποίων πατάτα, ρύζι, σιτάρι και ζάχαρη– να παράγουν άνω του 65% του γεωργικού όγκου, ενώ οι συγκεκριμένες παραγωγές αποτελούν το 53% των ημερήσιων θερμίδων που καταναλώνουν οι άνθρωποι παγκοσμίως.

Με λίγα λόγια, όλοι οι επιστημονικοί φορείς του αγροδιατροφικού τομέα συμφωνούν στα δεδομένα και στην αντιμετώπιση αυτών των

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Είναι μια ιστορία αρκετών αιώνων που, όμως, όπως μάς ενημερώνει ο *Κώστας Κωστής (Αφορία, Ακρίβεια και Πείνα.* ***Οι κρίσεις διατροφής στην ελληνική χερσόνησο (1650-1830)****, εκδ. Αλεξάνδρεια, 1993),* τα αγροτικά συστήματα της ελληνικής χερσονήσου δεν φαίνεται να παρουσιάζουν κάποια παθογενετική λειτουργία που να οδηγεί σε ανισορροπίες διατροφικού τύπου. Τουναντίον, όλο το σύστημα των κοινωνιών του Νότου της Βαλκανικής είναι δομημένο στη λογική της απόκρουσης επισιτιστικών ανισορροπιών. Όμως, ως πρωταρχική παράμετρος στην εκδήλωση διατροφικών κρίσεων, είναι *«**το πολιτικό φαινόμενο**, όπως εκφράζεται από **την ύπαρξη ενός πολιτικά θεσμοθετημένου συστήματος** διανομής και διακίνησης του πλεονάσματος».* Στην μετά του 1830 εποχή, σχεδόν πάντα οι αποφάσεις της κρατικής εξουσίας διέθεταν και τον υποβολέα-συνεργάτη τους, τον τσιφλικά-γαιοκτήμονα, τον επαναπατρισμένο-ομογενή και, εν συνεχεία, στη σύγχρονη εποχή, την Αγροτική Τράπεζα, την ΚΑΠ - ΕΕ, τις πολυεθνικές-κολοσσούς Bayer κ.ά.. Είναι η εξουσία που προσπαθεί να δράττεται της ευκαιρίας και να μετατρέπει μια «κρίση» σε ωφελήματα για εκείνη. Ας δούμε για παράδειγμα, τη σταφίδα, ένα προϊόν με πολύ έντονο εξαγωγικό χαρακτήρα και σημαντικούς όγκους, που δέχθηκε πίεση κατά τη δεκαετία του 1890 από την αύξηση της γαλλικής παραγωγής σταφίδας. Αυτό προκάλεσε την κατακόρυφη πτώση των ελληνικών εξαγωγών, αλλά και των τιμών της σταφίδας στην ελληνική αγορά. Έτσι, ξεσπά η **σταφιδική κρίση**, η οποία **εγκαινίασε την εποχή του κρατικού παρεμβατισμού στην αγροτι-**

γωγούς ενέργειας στο να κατασκευάζουν φ/β πάρκα όπου αυτοί επιθυμούν από πεδιάδες, κάμπους, αρχαιολογικούς χώρους, οικότοπους με συνοπτικές διαδικασίες και χωρίς να εξετάζονται περιβαλλοντικά θέματα, έρχεται το Κράτος να προσφέρει και τις γεωργικές εκτάσεις που ανήκουν στο Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης, στα «κοράκια» της ενέργειας. Τη στιγμή που η κοινή λογική προτάσσει την αύξηση των παραγόμενων αγροτικών προϊόντων, για πολλούς και διαφόρους λόγους, εκείνοι ακόμη και τώρα προσπαθούν να ικανοποιήσουν τα συγκεκριμένα καρτέλ της ενέργειας. Είναι τουλάχιστον εγκληματική αυτή η συνεχιζόμενη και αναβαθμισμένη πρακτική της αλλαγής χρήσης γης από γεωργική σε παραγωγή ενέργειας. **Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία του ανθρώπου, που μετά την ανάπτυξη της γεωργίας, και το πέρασμα του από τροφοσυλλεκτικές κοινωνίες σε τροφοπαραγωγικές, να αντικαθίστανται εκτεταμένες αγροτικές εκτάσεις παραγωγής τροφίμων σε κάτι διαφορετικό.** Και είναι ακόμη πιο αντιφατική και εξοργιστική η συγκεκριμένη πολιτική, όταν γνωρίζουμε πολύ καλά ότι τα φ/β μπορούν να τοποθετηθούν σε πολλές άλλες επιφάνειες και επιπλέον όταν είναι δεδομένο ότι η ελλάδα κατείχε πέρυσι ποσοστό συμμετοχής των ΑΠΕ στο μείγμα ηλεκτροπαραγωγής 28,7%, καταλαμβάνοντας την όγδοη θέση παγκοσμίως.

Λίγες ημέρες πριν την κατάθεση της τροπολογίας για τις ΑΠΕ του ΥπΑΑΤ, έλαβε χώρα ημερίδα ενημέρωσης στο ελληνικό Κοινοβούλιο, κατόπιν πρωτοβουλίας του Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθήνας. Οι βουλευτές ενημερώθηκαν από τους καθηγητές του ΓΠΑ για την τρέχουσα κρίση αγροδιατροφικής επισφάλειας, στο δικαίωμα των τοπικών πληθυσμών να ελέγχουν τα δικά τους συστήματα διατροφής, συμπεριλαμβανομένων των αγορών, των οικολογικών πόρων, της παραδοσιακής γαστρονομίας και των τρόπων παραγωγής και διάθεσης. Ενημερώθηκαν, επίσης, για τη διαφύλαξη της **βιοποικιλότητας**, η οποία αποτελεί σημαντικό χαρακτηριστικό της ελληνικής υπαίθρου, στα πλαίσια μίας βιώσιμης αγροτικής δραστηριότητας. Αντίστοιχες παραδοχές υπήρξαν και στην 6η επιστημονική συνάντηση για τις **τοπικές και γηγενείς Ποικιλίες**, που διοργάνωσε στη Θεσσαλονίκη το ΑΠΘ πρόσφατα. Όπως σημειώνουν στα πρακτικά τους, *«η απάντηση της επισιτιστικής ασφάλειας και της παγκόσμιας διατροφής βρίσκεται στην αύξηση της βιοποικιλότητας και στη χρησιμοποίηση των τοπικών ποικιλιών»*. Ακριβώς τα ίδια λόγια χρησιμοποίησε και η Bonnie Furman, στέλεχος του FAO, προσθέτοντας, όμως, ότι υπολογίζονται σε λιγότερες των 200 οι καλλιέργειες με τις οποίες ασχολούνται ενεργά οι παραγωγοί, με μόνο εννέα καλλιέργειες –μεταξύ των οποίων πατάτα, ρύζι, σιτάρι και ζάχαρη– να παράγουν άνω του 65% του γεωργικού όγκου, ενώ οι συγκεκριμένες παραγωγές αποτελούν το 53% των ημερήσιων θερμίδων που καταναλώνουν οι άνθρωποι παγκοσμίως.

Με λίγα λόγια, όλοι οι επιστημονικοί φορείς του αγροδιατροφικού τομέα συμφωνούν στα δεδομένα και στην αντιμετώπιση αυτών των ζητημάτων διεθνώς, αλλά η κρατική εξουσία και η ελίτ περί άλλων τυρβάζουν. Στην παρούσα χρονική

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΧΡΟΝΟΣ 21ος, Φύλλο 228
Ιούλιος-Αύγουστος 2022
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Είναι μια ιστορία αρκετών αιώνων που, όμως, όπως μάς ενημερώνει ο *Κώστας Κωστής (Αφορία, Ακρίβεια και Πείνα.* ***Οι κρίσεις διατροφής στην ελληνική χερσόνησο (1650-1830)****, εκδ. Αλεξάνδρεια, 1993)*, τα αγροτικά συστήματα της ελληνικής χερσονήσου δεν φαίνεται να παρουσιάζουν κάποια παθογενετική λειτουργία που να οδηγεί σε ανισορροπίες διατροφικού τύπου. Τουναντίον, όλο το σύστημα των κοινωνιών του Νότου της Βαλκανικής είναι δομημένο στη λογική της απόκρουσης επισιτιστικών ανισορροπιών. Όμως, ως πρωταρχική παράμετρος στην εκδήλωση διατροφικών κρίσεων, είναι «***το πολιτικό φαινόμενο****, όπως εκφράζεται από* ***την ύπαρξη ενός πολιτικά θεσμοθετημένου συστήματος*** *διανομής και διακίνησης του πλεονάσματος»*. Στην μετά του 1830 εποχή, σχεδόν πάντα οι αποφάσεις της κρατικής εξουσίας διέθεταν και τον υποβολέα-συνεργάτη τους, τον τσιφλικά-γαιοκτήμονα, τον επαναπατρισμένο-ομογενή και, εν συνεχεία, στη σύγχρονη εποχή, την Αγροτική Τράπεζα, την ΚΑΠ - ΕΕ, τις πολυεθνικές-κολοσσούς Bayer κ.ά.. Είναι η εξουσία που προσπαθεί να δράττεται της ευκαιρίας και να μετατρέπει μια «κρίση» σε ωφελήματα για εκείνη. Ας δούμε για παράδειγμα, τη σταφίδα, ένα προϊόν με πολύ έντονο εξαγωγικό χαρακτήρα και σημαντικούς όγκους, που δέχθηκε πίεση κατά τη δεκαετία του 1890 από την αύξηση της γαλλικής παραγωγής σταφίδας. Αυτό προκάλεσε την κατακόρυφη πτώση των ελληνικών εξαγωγών, αλλά και των τιμών της σταφίδας στην ελληνική αγορά. Έτσι, ξεσπά η **σταφιδική κρίση**, η οποία **εγκαινίασε την εποχή του κρατικού παρεμβατισμού στην αγροτική οικονομία: Συγκέντρωση της παραγωγής και πολιτική στήριξης των τιμών, ανάπτυξη της αγροτικής πίστης.** Το ίδιο

διαφορετικό. Και είναι ακόμη πιο αντιφατική και εξοργιστική η συγκεκριμένη πολιτική, όταν γνωρίζουμε πολύ καλά ότι τα φ/β μπορούν να τοποθετηθούν σε πολλές άλλες επιφάνειες και επιπλέον όταν είναι δεδομένο ότι η ελλάδα κατείχε πέρυσι ποσοστό συμμετοχής των ΑΠΕ στο μείγμα ηλεκτροπαραγωγής 28,7%, καταλαμβάνοντας την όγδοη θέση παγκοσμίως.

Λίγες ημέρες πριν την κατάθεση της τρο-

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 21ος, Φύλλο 228

Ιούλιος-Αύγουστος 2022

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.

ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: 69 32 65 17 40

Υπεύθυνος Έκδοσης

Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410

bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.

Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Παναγιώτη Ι. Λιόλιο

Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Για ηλεκτρονική επικοινωνία:

diadromi@anarchy.gr

στην αύξηση της βιοποικιλότητας και στη χρησιμοποίηση των τοπικών ποικιλιών». Ακριβώς τα ίδια λόγια χρησιμοποίησε και η Bonnie Furman, στέλεχος του FAO, προσθέτοντας, όμως, ότι υπολογίζονται σε λιγότερες των 200 οι καλλιέργειες με τις οποίες ασχολούνται ενεργά οι παραγωγοί, με μόνο εννέα καλλιέργειες –μεταξύ των οποίων πατάτα, ρύζι, σιτάρι και ζάχαρη– να παράγουν άνω του 65% του γεωργικού όγκου, ενώ οι συγκεκριμένες παραγωγές αποτελούν το 53% των ημερήσιων θερμίδων που καταναλώνουν οι άνθρωποι παγκοσμίως.

Με λίγα λόγια, όλοι οι επιστημονικοί φορείς του αγροδιατροφικού τομέα συμφωνούν στα δεδομένα και στην αντιμετώπιση αυτών των ζητημάτων διεθνώς, αλλά η κρατική εξουσία και η ελίτ περί αλλών τυρβάζουν. Στην παρούσα χρονική στιγμή, για την αγροδιατροφή, δεν έχουμε τη «θεοποίηση» της επιστήμης και των «ειδικών», όπως τη βιώσαμε με τον covid, αλλά την υποβάθμιση τους. Θέλοντας να εφαρμόσουν άλλες πολιτικές, απλά δεν ακούν. Τυχαίο; Μήπως «κτίζεται» ένας επιπλέον φόβος στις ανθρώπινες κοινωνίες, μετά τον υγειονομικό; Και αυτοί που κρούουν τον κώδωνα –Πανεπιστήμια, Οργανισμοί, Καθηγητές– θα κάνουν κάτι; Θα αντιδράσουν στις αποφάσεις της Πολιτείας ή ο μόνος ρόλος που επιφυλάσσουν για τους εαυτούς τους είναι «σεμιναριακός»;

Η συζήτηση για αναδιάρθρωση της αγροτικής παραγωγής και οικονομίας, όπως και τα ζητήματα των καλλιεργειών, δεν είναι σημερινές καταστάσεις. Συνεχίζεται με την ίδρυση του ελληνικού κράτους παίρνοντας τη σκυτάλη από επαναπατρισμένο-ομογενή και, εν συνεχεία, στη σύγχρονη εποχή, την Αγροτική Τράπεζα, την ΚΑΠ - ΕΕ, τις πολυεθνικές-κολοσσούς Bayer κ.ά.. Είναι η εξουσία που προσπαθεί να δράττεται της ευκαιρίας και να μετατρέπει μια «κρίση» σε ωφελήματα για εκείνη. Ας δούμε για παράδειγμα, τη σταφίδα, ένα προϊόν με πολύ έντονο εξαγωγικό χαρακτήρα και σημαντικούς όγκους, που δέχθηκε πίεση κατά τη δεκαετία του 1890 από την αύξηση της γαλλικής παραγωγής σταφίδας. Αυτό προκάλεσε την κατακόρυφη πτώση των ελληνικών εξαγωγών, αλλά και των τιμών της σταφίδας στην ελληνική αγορά. Έτσι, ξεσπά η **σταφιδική κρίση**, η οποία **εγκαινίασε την εποχή του κρατικού παρεμβατισμού στην αγροτική οικονομία: Συγκέντρωση της παραγωγής και πολιτική στήριξης των τιμών, ανάπτυξη της αγροτικής πίστης.** Το ίδιο μπορούμε να ισχυριστούμε, ότι συνέβη και με την ίδρυση των **γεωργικών συνεταιρισμών** που, από μηχανισμό αυτοάμυνας του αγρότη απέναντι στην εμπορευματική κοινωνία του τραπεζίτη-τοκογλύφου και εμπόρου-μαυραγορίτη, κατέληξαν στη συντριπτική πλειονότητα των περιπτώσεων σε κομματικά-τσιφλίκια και φέουδα-εξυπηρέτησης. Τα «πράσινα» και «κόκκινα» κομματόσκυλα κατάφεραν να βάλουν το Κράτος μέσα στους συνεταιρισμούς και φυσικά να τους απαξιώσουν και να τους διαλύσουν σε μια εποχή πλήρους ιδιώτευσης, εισάγοντας παρασιτικές λογικές και αντιλήψεις στον αγρότη, όπως το να παρακαλάει να βρέξει, εν μέσω συγκομιδής, για να εισπράξει την επιδότηση ζημιάς. Και θα είναι εκείνο το Κράτος που θα ζητάει συλλογικά σχήματα και συνεταιρισμούς όταν δεν θα υπάρχουν «ικανά» ιδιωτικά κεφάλαια να χρηματοδοτήσουν την αγροτική παραγωγή στο μέλλον. Είναι τότε που οι όροι «αυτοοργάνωση» και «αυτοδιαχείριση» θα ξαναβγούν από την ντουλάπα... Μιας σιτοδείας δρόμος είναι!

Αυτές οι παρεμβάσεις αναβαθμίζονται και συνεχίζονται αδιαλείπτως μέχρι σήμερα, υπό την ομπρέλα της ΕΕ και της ΚΑΠ, οι οποίες αποτελούν τον εκτελεστικό βραχίονα των πολυεθνικών κολοσσών της Αγροδιατροφής, Bayer/Monsanto, Dow, Cargill, Nestle, Unilever...

Για να μπορεί η Γη να μάς θρέψει όλους, εκτός των χρονικών περιόδων που συντελούνται κλιματικές αλλαγές/κρίσεις, οφείλουμε το συγκεκριμένο μοντέλο καλλιέργειας, παραγωγής, διακίνησης, μεταφοράς να το καταργήσουμε μαζί με αυτούς που το έστησαν κοντόφθαλμα προς όφελος τους. Όλα ανήκουν σε όλους. Κοινότητες ανθρώπων θρεμμένες, κυρίως, από τοπικές ποικιλίες που καλλιεργούνται σε μικρή ακτίνα από το χώρο διαμονής. Εάν δεν το πράξουμε και συνεχίζουμε να εκχωρούμε τις αποφάσεις για τη σίτιση μας σε αυτούς που λυμαίνονται την αγορά και την εφοδιαστική αλυσίδα, τότε το μέλλον προβλέπεται να είναι δυσοίωνο.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΥΡΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ένας Χιμπατζής, ένας Φράκτης με Νεκρούς Μετανάστες

και η Φλόγα της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Στον πολιτισμό, οποιοδήποτε πλάσμα καταφέρνει να αποδράσει από τα σύρματα καταδιώκεται για να φυλακιστεί πάλι και όταν οι συνθήκες το επιβάλλουν θανατώνεται. Η φυλακή του μπορεί να γίνει βιτρίνα της υπεροχής του είδους που το έχει φυλακίσει, του πολιτισμού και τελικά της επιβολής του ισχυρότερου έναντι του αδύνατου, καθορίζοντας έτσι τις διαχωριστικές γραμμές που η εξουσία επιβάλει. Καμιά φορά ο δραπέτης οφείλει να θανατωθεί, όχι γι' αυτό που θα πουν στις ειδήσεις, δηλαδή ότι αυτό έγινε γιατί δεν γινόταν αλλιώς και πως στην τελική ήταν για το καλό του κοινωνικού συνόλου, καθώς το πλάσμα που δραπέτευσε έθετε σε κίνδυνο την ασφάλειά του, αλλά γιατί σημειολογικά ο δραπέτης πρέπει να εξοντωθεί γιατί τόλμησε και αμφισβήτησε την τελειότητα του συστήματος ελέγχου που τον περιβάλει και δεν θα πρέπει να γίνει παράδειγμα από κανέναν. Έτσι, ο πολιτισμός, είτε

τις γραφειοκρατίες, την πόλη, το χωριό και την ύπαιθρο, δεν γίνεται δηλαδή να υπάρξει χωρίς εξουσία και σαφή ή ασαφή εξουσιαστική δομή. Είναι σημαντικό να ξεκαθαριστεί η έννοια του πολιτισμού μέσα μας, ως ένα εργαλείο του κράτους και της εξουσίας για να προπαγανδίζει το ωραίο και το αγαθό, μέσα στα στενά καταπιεστικά του πλαίσια. *«Τι και αν το έλεγαν άλλοι, πριν από εμάς, ότι ο Πολιτισμός θα μας εξοντώσει αναρχικοί και μη. Τι και αν απέρριπταν τον πολιτισμό, αλλά ήταν μύστες σε αυτό που ονομάζουμε Κουλτούρα. Λουδήτες, αναρχικοί, νταντάϊστές και άλλοι, που αγαπούσαν την Κουλτούρα και απέρριπταν τον Πολιτισμό. Γιατί η Κουλτούρα είναι πληθυντική και μπορεί να υπάρξει και χωρίς το κράτος. Χωράει τα πάντα, ενώ ο Πολιτισμός χωράει μόνο ό,τι πρεσβεύει το Κράτος. Οι όποιες κατά καιρούς αντιφάσεις των λουδητών, των αναρχικών και των νταντάϊστών υπήρχαν μόνο και μόνο γιατί επέτρεπαν στον καθένα να έχει την Κουλ-*

πως ακόμα και τα «λάθη» από την μεριά τους, διορθώνονται μέσω των πολιτισμένων θεσμών (βλέπε ΕΔΕ ή δίκες για εγκλήματα πολέμου).

Βέβαια, το τι είναι πολιτισμένο και τι όχι, αλλάζει κατά καιρούς. Ο πολιτισμός επιτρέπει ζωολογικούς κήπους και βασανισμούς ζώων προς τέρψη των θεατών· ο ίδιος πολιτισμός πριν από κάποια χρόνια δημιουργούσε ζωολογικούς κήπους ανθρώπων. Οι ζωολογικοί κήποι ανθρώπων ξεκίνησαν στα τέλη του 18ου αιώνα, συνεχίστηκαν στον 20ο αιώνα *«ακόμα και ως τον Απρίλιο του 1994, ένα χωριό από την Ακτή Ελεφαντοστού εκτέθηκε ως μέρος ενός αφρικάνικου σαφάρι στο Port-Saint-Pre (Plante Sauvage), κοντά στην Nantes της Γαλλίας. Στη Γερμανία, μόλις το 2005, στον ζωολογικό κήπο του Άουγκσμπουργκ υπήρχαν παρόμοια εκθέματα. Τον Αύγουστο του 2005, ο Ζωολογικός Κήπος του Λονδίνου παρουσίασε επίσης ανθρώπους που φορούσαν μόνο φύλλα συκής, και το 2007, ο ζωολογι-*

Στον πολιτισμό, οποιοδήποτε πλάσμα καταφέρνει να αποδράσει από τα σύρματα καταδιώκεται για να φυλακιστεί πάλι και όταν οι συνθήκες το επιβάλλουν θανατώνεται. Η φυλακή του μπορεί να γίνει βιτρίνα της υπεροχής του είδους που το έχει φυλακίσει, του πολιτισμού και τελικά της επιβολής του ισχυρότερου έναντι του αδύνατου, καθορίζοντας έτσι τις διαχωριστικές γραμμές που η εξουσία επιβάλει. Καμιά φορά ο δραπέτης οφείλει να θανατωθεί, όχι γι' αυτό που θα πουν στις ειδήσεις, δηλαδή ότι αυτό έγινε γιατί δεν γινόταν αλλιώς και πως στην τελική ήταν για το καλό του κοινωνικού συνόλου, καθώς το πλάσμα που δραπέτευσε έθετε σε κίνδυνο την ασφάλειά του, αλλά γιατί σημειολογικά ο δραπέτης πρέπει να εξοντωθεί γιατί τόλμησε και αμφισβήτησε την τελειότητα του συστήματος ελέγχου που τον περιβάλει και δεν θα πρέπει να γίνει παράδειγμα από κανέναν. Έτσι, ο πολιτισμός, είτε με την σύλληψη είτε με την εξόντωση του δραπέτη, θα θριαμβεύσει ξανά και η ισορροπία, που απειλήθηκε, θα βρει ξανά την αρμονία της στον κόσμο της εξουσίας και του πολιτισμού.

Τι είναι πολιτισμός;

Ίσως να αναρωτιέται κάποιος, γιατί, σ' αυτές τις καταπιεστικές λογικές της εξουσίας και του κράτους, εντάσσουμε και την έννοια του πολιτισμού. Ο πολιτισμός, ως σύμβολο της αρετής και του ωραίου, είναι ένα άθλιο κατασκεύασμα του εκάστοτε κρατικού συστήματος και της εξουσίας και ως άμεσα εξαρτώμενος δεν γίνεται να επιβιώσει δίχως τα παραπάνω. Μην πάει ο νους σας στους τζιχαντζιστές στους οποίους δεν υπήρχε τίποτα το απελευθερωτικό σε κάποια από τις πράξεις τους. Ανατίναζαν αρχαία μνημεία και παρουσιαζόταν από τα μέσα ως επίθεση στον πολιτισμό, ενώ ουσιαστικά ήταν επιθέσεις του δικού τους πολιτισμού, τον οποίο ήθελαν να εγκαθιδρύσουν με τα δικά τους μνημεία και τη δική τους εξουσία. *«Ο πολιτισμός ταυτίζεται ιστορικά με τα κρατικά συστήματα και εμπερικλείει μια συγκεκριμένη κοινωνική οργάνωση, όπως τα νομικά συστήματα και οι γραφειοκρατίες. Ο πολιτισμός συνδέεται με τις πόλεις, τις κωμοπόλεις, τις πεδιάδες».*[1] Ο πολιτισμός είναι άρρηκτα συνδεδεμένος και δεν γίνεται να υπάρξει χωρίς το κράτος, τους νόμους, τις γραφειοκρατίες, την πόλη, το χωριό και την ύπαιθρο, δεν γίνεται δηλαδή να υπάρξει χωρίς εξουσία και σαφή ή ασαφή εξουσιαστική δομή. Είναι σημαντικό να ξεκαθαριστεί η έννοια του πολιτισμού μέσα μας, ως ένα εργαλείο του κράτους και της εξουσίας για να προπαγανδίζει το ωραίο και το αγαθό, μέσα στα στενά καταπιεστικά του πλαίσια. *«Τι και αν το έλεγαν άλλοι, πριν από εμάς, ότι ο Πολιτισμός θα μας εξοντώσει αναρχικοί και μη. Τι και αν απέρριπταν τον πολιτισμό, αλλά ήταν μύστες σε αυτό που ονομάζουμε Κουλτούρα. Λουδήτες, αναρχικοί, ντανταϊστές και άλλοι, που αγαπούσαν την Κουλτούρα και απέρριπταν τον Πολιτισμό. Γιατί η Κουλτούρα είναι πληθυντική και μπορεί να υπάρξει και χωρίς το κράτος. Χωράει τα πάντα, ενώ ο Πολιτισμός χωράει μόνο ό,τι πρεσβεύει το Κράτος. Οι όποιες κατά καιρούς αντιφάσεις των λουδητών, των αναρχικών και των ντανταϊστών υπήρχαν μόνο και μόνο γιατί επέτρεπαν στον καθένα να έχει την Κουλτούρα του. Γιατί αυτό που ονομάζουμε Κουλτούρα δεν χρειάζεται Κράτος και επίσημους θεσμούς για να υπάρξει, μπορεί να υφίσταται και εκτός πολιτισμού. Η Κουλτούρα απορρέει από τον άνθρωπο και την δραστηριότητα του. Είναι ευρύτερη και βαθύτερη από τον Πολιτισμό».*[2] Έτσι οι σωστές συνθήκες κράτησης, οι εξευγενισμένες φυλακές, η ορθή διασκέδαση, η έννοια της ελευθερίας όπως έχει οριστεί από την εξουσία, οι έννοιες της ασφάλειας και της τάξης είναι εκφάνσεις του πολιτισμού που εξυπηρετεί την καταπίεση. Οι θανατικές ποινές, οι πόλεμοι και η έννοια του εγκλήματος πολέμου είναι πολιτισμός. Το παράνομο και το νόμιμο είναι πολιτισμός. Η φύλαξη των συνόρων ακόμα και με την εξόντωση ανθρώπων που προσπαθούν να τα περάσουν, είναι πολιτισμός. Η ΕΔΕ για τον φόνο, την κακοποίηση και τον βασανισμό που διέπραξαν μπάτσοι, είναι πολιτισμός. Οι δίκες, οι αθωώσεις και οι καταδικαστικές αποφάσεις, είναι πολιτισμός. Η φυλάκιση και ο θάνατος, αν περάσεις τα όποια συρματοπλέγματα, είναι πολιτισμός. Έτσι, οι καταπιεστικές λογικές της εξουσίας και του κράτους εντάσσονται, συν τοις άλλοις, και σ' ένα πλαίσιο όπου ο πολιτισμός εξηγεί ότι το κράτος έχει ποιοτικά και αγαθά χαρακτηριστικά, ακόμα και στις πιο σκληρές του πρακτικές. Έτσι, όλα γίνονται πολιτισμένα και στο όνομα του αγαθού, που λέει ότι πρέπει να λειτουργεί η κοινωνία και επιπλέον το κράτος και η εξουσία, φαίνεται πως ακόμα και τα «λάθη» από την μεριά τους, διορθώνονται μέσω των πολιτισμένων θεσμών (βλέπε ΕΔΕ ή δίκες για εγκλήματα πολέμου).

Βέβαια, το τι είναι πολιτισμένο και τι όχι, αλλάζει κατά καιρούς. Ο πολιτισμός επιτρέπει ζωολογικούς κήπους και βασανισμούς ζώων προς τέρψη των θεατών· ο ίδιος πολιτισμός πριν από κάποια χρόνια δημιουργούσε ζωολογικούς κήπους ανθρώπων. Οι ζωολογικοί κήποι ανθρώπων ξεκίνησαν στα τέλη του 18ου αιώνα, συνεχίστηκαν στον 20ο αιώνα *«ακόμα και ως τον Απρίλιο του 1994, ένα χωριό από την Ακτή Ελεφαντοστού εκτέθηκε ως μέρος ενός αφρικάνικου σαφάρι στο Port-Saint-Pre (Plante Sauvage), κοντά στην Nantes της Γαλλίας. Στη Γερμανία, μόλις το 2005, στον ζωολογικό κήπο του Άουγκσμπουργκ υπήρχαν παρόμοια εκθέματα. Τον Αύγουστο του 2005, ο Ζωολογικός Κήπος του Λονδίνου παρουσίασε επίσης ανθρώπους που φορούσαν μόνο φύλλα συκής, και το 2007, ο ζωολογικός κήπος της Αδελαΐδας στέγαζε ανθρώπους ως εκθέματα σε πρώην κλουβιά πίθηκων με τη μέρα. Είχαν, βέβαια, τη δυνατότητα να επιστρέψουν στο σπίτι τους το βράδυ, σε αντίθεση με πολλές από τις προηγούμενες ρατσιστικές εκθέσεις».*[3] Τι θα γινόταν άραγε αν αυτοί οι άνθρωποι έβγαιναν από τον χώρο που τους είχαν ως εκθέματα; Ρητορικό είναι το ερώτημα, αφού όλοι γνωρίζουμε: Ξυλοκόπημα, εγκλεισμός σε φυλακές ή ακόμα και εξόντωση. Ο ίδιος ο πολιτισμός που τους έβαλε ως εκθέματα, όχι για θαυμασμό, αλλά για να καταδείξει την κατωτερότητα αυτών των ανθρώπων και το μεγαλείο του δυτικού πολιτισμού έναντι της κουλτούρας των ιθαγενών, θα συνέχιζε να τους εξουσιάζει με τον χειρότερο τρόπο.

Απόδραση από σύνορα ή από ζωολογικό πάρκο, ίδια η κατάληξη: Θάνατος

Όπως αναφέρθηκε στην αρχή, στον πολιτισμό όποιο πλάσμα καταφέρει να αποδράσει από τα συρματοπλέγματα, καταδιώκεται για να ξαναφυλακιστεί και όταν οι συνθήκες το επιβάλλουν θανατώνεται. Στις 24 και 25 Ιουνίου συνέβησαν δύο γεγονότα που επιβεβαιώνουν τα παραπάνω. Το ένα έγινε στον Αττικό ζωολογικό κήπο, στις 25 Ιουνίου,

1. Σερεμετάκη Νάντια, *Εισαγωγή στην Πολιτισμική Ανθρωπολογία*, εκδ. Πεδίο, Αθήνα, 2017, σελ. 41.

2. Υπέρ «Βαρβάρων και Απολίτιστων», Διαδρομή Ελευθερίας, φ. 184, Ιούλιος-Αύγουστος 2018

3. *ΟΙ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΙ «ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ» ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΙ ΚΗΠΟΙ –ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ– ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ*, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 150, Ιούνιος 2015.

με την απόδραση και στην συνέχεια την εξόντωση ενός χιμπατζή. Ο χιμπατζής έζησε μια ζωή κλεισμένος σε κλουβί, ως εμπορικό προϊόν που θα επέδιδε κέρδη στους ζωολογικούς κήπους και όταν απέδρασε η τιμωρία ήταν ο θάνατος. Ο χιμπατζής θανατώθηκε για την ασφάλεια των ανθρώπων, όπως και τα δυο τζάγκουαρ πριν λίγα χρόνια στον ίδιο ζωολογικό κήπο. Ο πολιτισμός της βιτρίνας, του θεάματος, του βασανισμού και της αιχμαλωσίας, έδειξε την ανωτερότητά του όταν θεώρησε πως μπορεί να απειληθούν στο ελάχιστο τα μέλη του, εξοντώνοντας ένα πλάσμα που κατάφερε να αποδράσει από την εξουσία του. Η ίδια εξουσία του πολιτισμού που τον είχε φυλακισμένο για τα κέρδη, η ίδια τον σκότωσε όταν έβαλε στη ζυγαριά τα κέρδη και την χασούρα μετά την απόδρασή του. Πέραν της δικαιολογίας της προστασίας της ανθρώπινης ζωής, η μη χρησιμοποίηση αναισθητικού και η απόφαση της εξόντωσης, φανερώνει σε εμάς και κάποιες σκέψεις που μπορεί να πέρασαν από τους βασανιστές επιχειρηματίες. Ίσως, λοιπόν, ο χιμπατζής που απέδρασε, να ήθελε στο μέλλον να το ξανακάνει και να προκαλούσε προβλήματα στην φύλαξή του ή ότι μπορεί να συνέχιζε να προκαλεί προβλήματα στην κοινότητά του ή ότι η συμπάθεια του κόσμου μετά την απόδραση να ήταν τέτοια, που ο ζωολογικός κήπος να αναγκαζόταν να τον δώσει σε κάποιο καταφύγιο άγριας ζωής και επιπλέον, να άνοιγε συζητήσεις για την αναγκαιότητα ενός τέτοιου πάρκου με φυλακισμένα ζώα. Οπότε η λύση της εξόντωσης ήταν αυτή του λιγότερου κακού και έτσι το προφίλ του πάρκου έφτασε

όπου έδωσε συγχαρητήρια στις δυνάμεις καταστολής και των δύο κρατών που απέτρεψαν, όπως είπε, *«μια βίαιη επίθεση στην εδαφική μας ακεραιότητα»*. Η εδαφική ακεραιότητα απειλήθηκε από ανθρώπους άλλων πολιτισμών, που μέχρι πρότινος χρησιμοποιούνταν ως σκλάβοι ή εκθέματα σε ζωολογικούς κήπους ανθρώπων, ως προϊόν πολιτισμού δηλαδή, από τον πολιτισμό που τους σκότωσε. Ο ίδιος ανώτερος πολιτισμός εξόντωσε τους ανθρώπους όταν θεώρησε πως απειλείται η εδαφική του ακεραιότητα. Όπως η εξόντωση του χιμπατζή, σύμφωνα με τα επίτική ακεραιότητα, όσο στην εδαφική και στην κοινωνική ακεραιότητα. Μάλιστα, μέσω του στρατού, της φύλαξης συνόρων και των πολέμων, δηλαδή της εδαφικής ακεραιότητας και του εθνικού - κρατικού σώματος, το δικαίωμα της επάνω στην ατομική σωματική ακεραιότητα είναι ολοκληρωτικό. Πιο πρόσφατο παράδειγμα είναι το δικαίωμα που θέλησε να αποκτήσει το κράτος, πάνω στο φυσικό σώμα, μέσω των υποχρεωτικών και εξαναγκαστικών εμβολιασμών, των διασωληνώσεων και των υποχρεωτικών διαγνωστικών ελέγχων. Για την διαφύλαξη, δηλαδή, του κοινωνικού σώματος, απέκτησε δικαιώματα στο ατομικό σώμα και τελικά ενισχύεται σε εξουσία το εθνικό - κρατικό σώμα. Κάτω από το πέπλο της εξουσίας, τα παραπάνω συνδέονται με μόνο ενισχυμένη την ίδια την εξουσία. Μ' αυτό τον τρόπο μπορεί η εξουσία να διαπράττει τα εγκλήματά της βρίσκοντας και προβάλλοντας πάντα ως πρόφαση την διαφύλαξη των εκάστοτε σωμάτων που γι' αυτήν συνδέονται μεταξύ τους. Μ' αυτό τον τρόπο ο χιμπατζής, καθώς και οι μετανάστες που πέρασαν τα σύρματα, έπρεπε να εξοντωθούν για το καλό είτε της σωματικής, είτε και της συλλογικής, είτε και της εθνικής - κρατικής ακεραιότητας. Η δικαιολογία, αυτή η λεπτή γραμμή της εξήγησης των θανατώσεων, το άλλοθι στην προκειμένη περίπτωση, είναι πολιτισμός. Η αποστολή εξετελέσθη και στις δύο πε-

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ «ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ» ΠΑΡΚΟ

σεις για την αναγκαιότητα ενός τέτοιου πάρκου με φυλακισμένα ζώα. Οπότε η λύση της εξόντωσης ήταν αυτή του λιγότερου κακού και έτσι το προφίλ του πάρκου έφτασε να παρουσιάζεται ότι κυρίως διαφυλάττει και σέβεται την ανθρώπινη ζωή, δίνοντας μια πολιτισμένη λύση, σκοτώνοντας δηλαδή τον χιμπατζή.

Μια μέρα μετά, στα χερσαία σύνορα Μαρόκου με Ισπανία στην Μελίγια, περίπου δύο χιλιάδες μετανάστες προσπάθησαν να περάσουν τα σύνορα και αντιμετώπισαν τα πυρά του μαροκινού και του ισπανικού στρατού, με αποτέλεσμα την εξόντωση 23 μεταναστών (άλλοι μιλούν για 27) τον τραυματισμό εκατοντάδων και το άγριο ξυλοκόπημα πολλών ακόμα. Ο αριθμός των νεκρών αναμένεται να ανέβει, καθώς δεκάδες μετανάστες βρίσκονται σε σοβαρή κατάσταση. Εκατοντάδες άνθρωποι βρίσκονταν ξαπλωμένοι ο ένας πάνω στον άλλο σε μια άμορφη μάζα, νεκροί και ζωντανοί μαζί και από πάνω ο στρατός να τους ξυλοκοπεί και να τους πετάει σαν άδεια τσουβάλια τον έναν πάνω στον άλλον. Οι εικόνες μπορεί για πολλούς να ήταν σοκαριστικές, αλλά εξίσου σοκαριστικές ήταν οι δηλώσεις του σοσιαλιστή ισπανού πρωθυπουργού Σάντσεθ, της κυβέρνησης που στηρίζουν το ΚΚ Ισπανίας και το Podemos, ο ίδιος ανώτερος πολιτισμός εξόντωσε τους ανθρώπους όταν θεώρησε πως απειλείται η εδαφική του ακεραιότητα. Όπως η εξόντωση του χιμπατζή, σύμφωνα με τα επίσημα χείλη του ιδιοκτήτη του ζωολογικού πάρκου, έγινε για την ασφάλειά άλλων ανθρώπων, δηλαδή για την διαφύλαξη της σωματικής τους ακεραιότητας, έτσι, λοιπόν, για την διαφύλαξη της εθνικής κρατικής ακεραιότητας, κρίθηκε όχι μόνο αναγκαία η σφαγή, αλλά και άξια διακρατικών συγχαρητηρίων, όπως είδαμε.

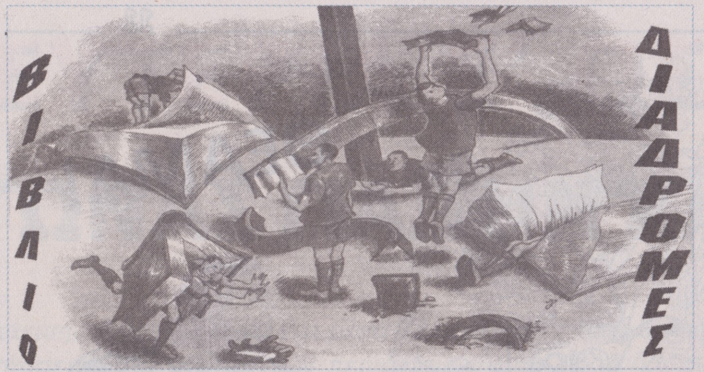
Η εξουσία και το δικαίωμά της στο σώμα

Στην προκειμένη θα μπορούσαμε να πούμε πως η εξουσία ορίζει τρεις τύπους σώματος, τους οποίους επιθυμεί να συνδέσει μεταξύ τους και έτσι να δικαιολογεί τις εκάστοτε παρεμβάσεις της. Για την εξουσία τα σώματα είναι: α) το φυσικό και β) το εθνικό - κρατικό και γ) το κοινωνικό. Και τα τρία είδη σώματος, η εξουσία τα βλέπει ως ένα και τα εμπεριέχει το ένα στο άλλο. Αφού το ένα εμπεριέχεται στο άλλο, η εξουσία έχει δικαίωμα ή τουλάχιστον προσπαθεί να έχει δικαίωμα τόσο στην ατομική σωματικότητα όσο και στο κοινωνικό σώμα, μέσω των υποχρεωτικών και εξαναγκαστικών εμβολιασμών, των διασωληνώσεων και των υποχρεωτικών διαγνωστικών ελέγχων. Για την διαφύλαξη, δηλαδή, του κοινωνικού σώματος, απέκτησε δικαιώματα στο ατομικό σώμα και τελικά ενισχύεται σε εξουσία το εθνικό - κρατικό σώμα. Κάτω από το πέπλο της εξουσίας, τα παραπάνω συνδέονται με μόνο ενισχυμένη την ίδια την εξουσία. Μ' αυτό τον τρόπο μπορεί η εξουσία να διαπράττει τα εγκλήματά της βρίσκοντας και προβάλλοντας πάντα ως πρόφαση την διαφύλαξη των εκάστοτε σωμάτων που γι' αυτήν συνδέονται μεταξύ τους. Μ' αυτό τον τρόπο ο χιμπατζής, καθώς και οι μετανάστες που πέρασαν τα σύρματα, έπρεπε να εξοντωθούν για το καλό είτε της σωματικής, είτε και της συλλογικής, είτε και της εθνικής - κρατικής ακεραιότητας. Η δικαιολογία, αυτή η λεπτή γραμμή της εξήγησης των θανατώσεων, το άλλοθι στην προκειμένη περίπτωση, είναι πολιτισμός. Η αποστολή εξετελέσθη και στις δύο περιπτώσεις, ο πολιτισμός θανάτωσε και είτε γλίτωσε στην μια περίπτωση από άλλους πολιτισμούς, είτε έσωσε τα έρημα μας κορμιά από την μανία του φοβερού χιμπατζή...

Με αυτό το σκεπτικό που αναπτύχθηκε παραπάνω, ο πολιτισμός πάντα θα είναι το άλλοθι στα εγκλήματα της εξουσίας, πάντα θα πρεσβεύει το ωραίο, το λεπτό και το αγαθό, για να εξηγήσει εγκλήματα ή μετά από λίγο να τα δικάσει. Θα είναι πάντα εκείνη η λεπτή γραμμή, το όριο, που θα μεταφέρεται κατά το δοκούν από την εξουσία. Είναι, λοιπόν, σαφές πως τα συρματοπλέγματα που μας περικλείουν, είτε ατομικά, είτε συλλογικά, είτε εδαφικά, ενισχύουν την εξουσία και όταν αυτά παραβιάζονται, με δικό μας μέλημα, τότε αποτελούν κόκκινο πανί για την εξουσία με αποτέλεσμα ακόμα και τον θάνατο.

Γι' αυτό, ο κάθε άνθρωπος που θέλει να λέγεται ελεύθερος, θα πρέπει έστω για μια στιγμή να νιώσει εκείνα τα 20 λεπτά του χιμπατζή στο χώρο στάθμευσης αυτοκινήτων και εκείνα τα λίγα λεπτά των μεταναστών λίγο πριν καταφέρουν να περάσουν τον φράχτη. Εκείνα τα λεπτά της κόψης, τα κρίσιμα τελευταία λεπτά, όπου όλα θα μπορούσαν να συμβούν. Και δεν πειράζει, ας είχαν τραγικά αποτελέσματα, ήταν, όμως, γεμάτα με την ουσία και την φλόγα της ζωής και της ελευθερίας. Να τα σκέφτεται και να θέλει την επόμενη φορά να είναι επιτυχημένα.

Ελευθερόκοκκος

Vittorio Giacopini
ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΚΑΤΣΩ ΗΣΥΧΟΣ

Ερρίκο Μαλατέστα, η ασυνήθιστη ζωή του επαναστάτη που έτρεμαν περισσότερο όλες οι κυβερνήσεις και οι αστυνομικές αρχές του ιταλικού βασιλείου

Εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα / σελ. 185
Αθήνα, Άνοιξη 2022
Μτφ-επιμ. Παναγιώτης Καλαμαράς
Vittorio Giacopini,
Non ho bisogno di stare tranquillo
Εκδόσεις Elèuthera, Μιλάνο 2012

«Ρώμη, γειτονιά Τριονφάλε, οδός Αντρέα Ντόρια, 10 Νοέμβρη 1931. Σε κατ' οίκον περιορισμό –με μια φιάλη οξυγόνου δίπλα στο κρεβάτι του και δύο αστυφύλακες στο πλατύσκαλο– ένας γέρος σκέφτεται, χωρίς νοσταλγία και θλίψη, μια ασυνήθιστη ζωή συνωμοσιών, διαφυγών, απεργιών και εξεγέρσεων. Και οι αναμνήσεις γίνονται θέατρο της μνήμης, πολιτικό όπλο. Στη διάρκεια μιας μέρας που κυλάει με τη συνοδεία ενός χαλασμένου εκκρεμούς, ο άνθρωπος που είχε αποκληθεί "Λένιν της Ιταλίας", ξαναβλέπει ολόκληρη τη ζωή του και συνεχίζει να εκπλήσσεται: οι μέρες της Συμμορίας του Ματέζε και οι φυλακές του ιταλικού βασιλείου, η εξορία στο Λονδίνο και οι περιπέτειες στην Αργεντινή, η παράνομη επιστροφή και οι καταλήψεις της "κόκκινης διετίας". Εξήντα χρόνια αναρχίας, εξεγέρσεων, επαναστάσεων, διαπλέκονται με την ιστορία της Ιταλίας και με τις μάχες του εργατικού κινήματος σε ολόκληρο τον κόσμο. Καταπονημένος από τα γηρατειά και τους φασίστες, ο γέρος θυμάται και γαληνεύει. Δεν νίκησε ποτέ, όμως ποτέ δεν ένιωσε ηττημένος. Και δεν θέλει καθόλου να κάτσει ήσυχος. Μια βιογραφία σαν μυθιστόρημα του ιταλού επαναστάτη Ερρίκο Μαλατέστα, δια χειρός Βιτόριο Τζακοπίνι, συγγραφέα και δημοσιογράφου».

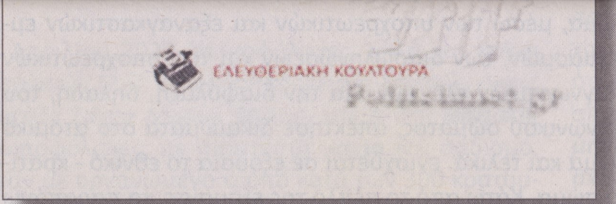
(Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

«Αναρχία σημαίνει μη βία, μη κυριαρχία ανθρώπου από άνθρωπο, μη βίαιη επιβολή ενός ή περισσοτέρων επί των υπολοίπων. Είναι μόνο μέσω της εναρμόνισης των συμφερόντων, της εθελοντικής συνεργασίας, της αγάπης, του σεβασμού, της αμοιβαίας ανοχής, είναι μόνο μέσω της πειθούς με το παράδειγμα, της μεταδοτικότητας και του κοινού οφέλους της καλοσύνης, που μπορεί και πρέπει να θριαμβεύσει η αναρχία, δηλαδή μια κοινωνία αδελφών ελευθέρως αλλη-

στασης, της κοινωνικής δικαιοσύνης, της ισότητας), που η εξαναγκαστική ησυχία του τέλους δεν επιβεβαιώνει ούτε διαψεύδει, τον κάνει "θρύλο". Αυτή η ακαθόριστη, ασαφής, δυναμική αύρα, μου φαίνεται γοητευτική, κι έτσι θέλησα να τη διηγηθώ βουτώντας μέσα της. Είμαστε αυτό που είμαστε, όμως στον χρόνο και στον χώρο, υπό τις δεδομένες συνθήκες. Δεν πρέπει να τρέφουμε πολλές ψευδαισθήσεις. "Στην κοινωνιολογία και στην τοπογραφία" είχε γράψει "κάποιος δεν πάει εκεί που θέλει να πάει, αλλά εκεί που τον πάει ο δρόμος στον οποίο έχει βρεθεί". Η δική του αναρχία ήταν αυτή ενός ανήσυχου κοινού νου, χωρίς αυταπάτες».

Συσπείρωση Αναρχικών

Εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα / σελ. 185
Αθήνα, Άνοιξη 2022
Μτφ-επιμ. Παναγιώτης Καλαμαράς
Vittorio Giacopini,
Non ho bisogno di stare tranquillo
Εκδόσεις Elèuthera, Μιλάνο 2012

χες του εργατικού κινήματος σε ολόκληρο τον κόσμο. Καταπονημένος από τα γηρατειά και τους φασίστες, ο γέρος θυμάται και γαληνεύει. Δεν νίκησε ποτέ, όμως ποτέ δεν ένιωσε ηττημένος. Και δεν θέλει καθόλου να κάτσει ήσυχος. Μια βιογραφία σαν μυθιστόρημα του ιταλού επαναστάτη Ερρίκο Μαλατέστα, δια χειρός Βιτόριο Τζακοπίνι, συγγραφέα και δημοσιογράφου».

(Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

«***Αναρχία σημαίνει μη βία, μη κυριαρχία ανθρώπου από άνθρωπο, μη βίαιη επιβολή ενός ή περισσοτέρων επί των υπολοίπων. Είναι μόνο μέσω της εναρμόνισης των συμφερόντων, της εθελοντικής συνεργασίας, της αγάπης, του σεβασμού, της αμοιβαίας ανοχής, είναι μόνο μέσω της πειθούς με το παράδειγμα, της μεταδοτικότητας και του κοινού οφέλους της καλοσύνης, που μπορεί και πρέπει να θριαμβεύσει η αναρχία, δηλαδή μια κοινωνία αδελφών ελευθέρως αλληλέγγυων, η οποία θα εξασφαλίζει σ' όλους τη μέγιστη ελευθερία, τη μέγιστη ανάπτυξη, τη μέγιστη δυνατή ευημερία [...] Αυτό που έχει τη μεγαλύτερη σημασία είναι ο λαός, οι άνθρωποι, ν' απαρνηθούν τα ένστικτα και τη συμπεριφορά προβάτων που η χιλιετής δουλεία τους έχει εμφυσήσει, και να μάθουν να σκέφτονται και να δρουν ελεύθερα. Κι αυτό είναι το μεγαλύτερο έργο της απελευθέρωσης στο οποίο πρέπει να αφιερωθούν συγκεκριμένα οι αναρχικοί***»

(Ερρίκο Μαλατέστα).

«*Ο θρύλος είναι πιο αληθινός από την ιστορία, πιο ενδιαφέρων*», έγραφε ο **Ερρίκο Μαλατέστα** μιλώντας για την *Παρισινή Κομμούνα*. Σύμφωνα με τον **Vittorio Giacopini**, στην περίπτωση του *Μαλατέστα* αυτή η παραδοχή είναι δυο φορές αλήθεια και μάλιστα μια αλήθεια αναπόφευκτη, καθώς αρχίζοντας να γράφει το ***Δεν θέλω να κάτσω ήσυχος***, ένιωσε ότι το ζήτημα ήταν αυτός ο θρύλος, αυτή η αβεβαιότητα. Όπως γράφει ο συγγραφέας στις «σημειώσεις για ένα μυθιστόρημα που δεν είναι μυθιστόρημα»: «*Ως επαναστάτης ο Μαλατέστα ήταν πραγματικά ένας Οδυσσέας της αναρχίας και ολόκληρη η καριέρα του υπήρξε ένα προσωπικό δρομολόγιο μέσω των μύθων (των μύθων της προόδου, της επανάστασης, της κοινωνικής δικαιοσύνης, της ισότητας), που η εξαναγκαστική ησυχία του τέλους δεν επιβεβαιώνει ούτε διαψεύδει, τον κάνει ''θρύλο''. Αυτή η ακαθόριστη, ασαφής, δυναμική αύρα, μου φαίνεται γοητευτική, κι έτσι θέλησα να τη διηγηθώ βουτώντας μέσα της. Είμαστε αυτό που είμαστε, όμως στον χρόνο και στον χώρο, υπό τις δεδομένες συνθήκες. Δεν πρέπει να τρέφουμε πολλές ψευδαισθήσεις. ''Στην κοινωνιολογία και στην τοπογραφία'' είχε γράψει ''κάποιος δεν πάει εκεί που θέλει να πάει, αλλά εκεί που τον πάει ο δρόμος στον οποίο έχει βρεθεί''. Η δική του αναρχία ήταν αυτή ενός ανήσυχου κοινού νου, χωρίς αυταπάτες*».

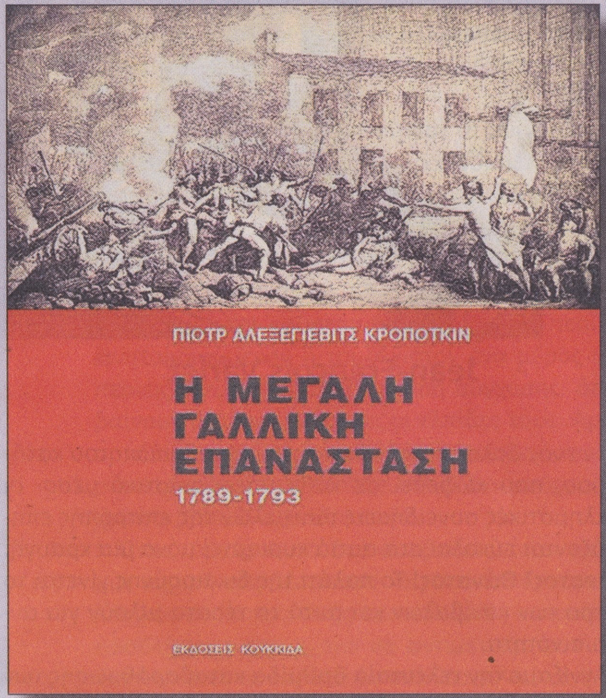

Συσπείρωση Αναρχικών

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο.
Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών.
Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

ΠΙΟΤΡ ΑΛΕΞΕΓΙΕΒΙΤΣ ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ 1789-1793

Εκδόσεις Κουκκίδα
Σελ. 687
Μτφ: Γιάννης Καστανάρας
Αθήνα 2015

*«Η **Μεγάλη Επανάσταση** είναι το εκτενέστερο βιβλίο του Κροπότκιν και, με εξαίρεση τα κεφάλαια Αλληλοβοήθεια που εξετάζουν τις πρωτόγονες κοινωνίες και τις μεσαιωνικές πόλεις, το σημαντικότε-*

τις αγροτικές κοινότητες, είναι η πεμπτουσία, ο θεμέλιος λίθος της Μεγάλης Επανάστασης. Πάνω σ' αυτήν την εξέγερση οικοδομήθηκε ο αγώνας των μεσαίων τάξεων για τα πολιτικά τους δικαιώματα.

Καθώς ανιχνεύει τα λαϊκά στοιχεία της επανάστασης – τις αγροτικές εξεγέρσεις που ζητούσαν την ανάκτηση της γης και την καταστροφή των φεουδαρχικών μητρώων, και τις εξεγέρσεις της φτωχολογιάς του Παρισιού- που σηματοδοτούν τα επαναστατικά χρόνια, ο Κροπότκιν πραγματεύεται, μέσα στα πλαίσιο αυτό, ένα πλήθος ζητημάτων που διατρέχουν το βασικό κορμό του βιβλίου του.

Ένα από τα ζητήματα αυτά είναι ο σημαντικός ρόλος που διαδραματίζει το τοπικό κέντρο δράσης, η τοπική κομμούνα [κοινότητα], στο να κρατηθεί ζωντανό το πνεύμα της επανάστασης [...] Ο Κροπότκιν αφιερώνει ένα κεφάλαιο σε αυτούς που οι εχθροί τους –συγκεκριμένα οι Γιρονδίνοι- όπως ο Ζακ

ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Ἄν ἱστορία εἶναι συστηματική μελέτη τῶν ὅσων ἔχουν συμβεῖ μέ ἐπίκεντρο τήν ἀνθρώπινη δραστηριότητα καί τά γραπτά, τότε μία μικρή συμβολή στήν ἀποκατάσταση τῶν στρεβλώσεων, εἶναι καί τά παρατιθέμενα τεκμήρια γιά τούς κοινωνικούς ἀγῶνες σέ αὐτήν τήν ἔκδοση.

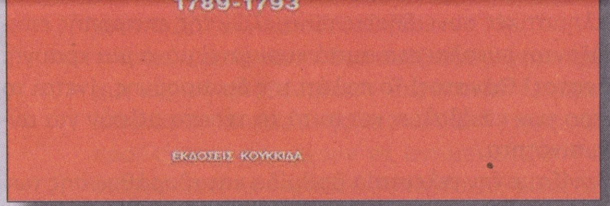
Τά ἀποδίδουμε, λοιπόν, ἄνευ οἱασδήποτε τροποποίησης, ὡς ἐλάχιστη συνεισφορά στήν διατήρηση τῆς μνήμης.

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους.

Εκδόσεις Κουκκίδα
Σελ. 687
Μτφ: Γιάννης Καστανάρας
Αθήνα 2015

τις εξεγέρσεις της φτωχολογιάς του Παρισιού- που σηματοδοτούν τα επαναστατικά χρόνια, ο Κροπότκιν πραγματεύεται, μέσα στα πλαίσιο αυτό, ένα πλήθος ζητημάτων που διατρέχουν το βασικό κορμό του βιβλίου του.

Ένα από τα ζητήματα αυτά είναι ο σημαντικός ρόλος που διαδραματίζει το τοπικό κέντρο δράσης, η τοπική κομμούνα [κοινότητα], στο να κρατηθεί ζωντανό το πνεύμα της επανάστασης [...] Ο Κροπότκιν αφιερώνει ένα κεφάλαιο σε αυτούς που οι εχθροί τους –συγκεκριμένα οι Γιρονδίνοι- όπως ο Ζακ Ρου και ο Ζαν Βαρλέ προπορεύονταν των μεταγενέστερων αναρχικών με την ασίγαστη ανιδιοτελή ανατρεπτική δράση τους και με την συνειδητοποίηση τους ότι η επανάσταση δεν είχε τελειώσει και ότι δεν θα συνεχιζόταν παρά μόνο αν η Συμβατική τελούσε υπό τη διαρκή πίεση των ανθρώπων του λαού, των ανθρώπων εκείνων τους οποίους οι «αναρχικοί» θεωρούσαν καθήκον τους να υποστηρίζουν και να υποκινούν.

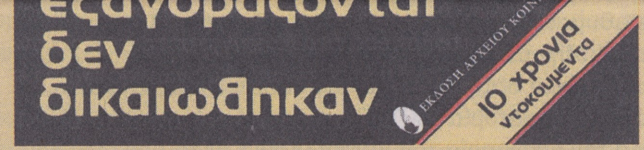
*«Η **Μεγάλη Επανάσταση** είναι το εκτενέστερο βιβλίο του Κροπότκιν και, με εξαίρεση τα κεφάλαια Αλληλοβοήθεια που εξετάζουν τις πρωτόγονες κοινωνίες και τις μεσαιωνικές πόλεις, το σημαντικότερο ιστοριογραφικό έργο του. Αλλά είναι και κάτι περισσότερο από την εξιστόρηση ενός μεμονωμένου γεγονότος οσοδήποτε σημαντικού, επειδή ο Κροπότκιν χρησιμοποιεί τις παρατηρήσεις του για τα όσα συνέβησαν στη διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης για να αναστοχαστεί πάνω στο γιατί τελικά έμεινε ανολοκλήρωτη, και να αντλήσει διδάγματα για τη φύση της επανάστασης [...] Όπως τόσο πειστικά καταδεικνύει ο Κροπότκιν, τα μέλη των περίφημων λεσχών, που κατέχουν περίοπτη θέση στις πολιτικές ιστορίες της Επανάστασης, ανήκαν –της Λέσχης των Ιακωβίνων μη εξαιρουμένης– στις μεσαίες τάξεις ως προς τη σύνθεσή τους κι επίσης προς τον προσανατολισμό τους, εκτός από τις περιπτώσεις που ο λαός τις έσπρωχνε σε ριζοσπαστικές κατευθύνσεις. Αλλά ο πιο κρίσιμος ρόλος στην Επανάσταση ήταν ίσως ο ρόλος των χωρικών, της πιο καταπιεσμένης τάξης στο Παλαιό Καθεστώς.*

Η εξέγερση των χωρικών με στόχο την κατάργηση των φεουδαρχικών δικαιωμάτων και την ανάκτηση της κοινότητας γης που οι κοσμικοί και οι εκκλησιαστικοί άρχοντες είχαν αρπάξει το 17ο αιώνα από

Στην Μεγάλη Επανάσταση νιώθει κανείς μια αγωνία και ένα δυσοίωνο προαίσθημα κάθε φορά που ο Κροπότκιν εμφανίζεται να χρησιμοποιεί κάποιο γεγονός ως παράδειγμα. Αφηγείται πως τον καιρό της Τρομοκρατίας, το δημιουργικό, εποικοδομητικό πνεύμα της λαϊκής επανάστασης που αναζητούσε να βρει το δρόμο της, βρισκόταν τώρα αντιμέτωπο με το πνεύμα της αστυνομικής διαχείρισης που σύντομα θα το συνέτριβε. Με άλλα λόγια έδειχνε μια επανάσταση που δεν τελεσφόρησε» (Από την Εισαγωγή στην αγγλική έκδοση [1989] του George Woodcock).

Συσπείρωση Αναρχικών

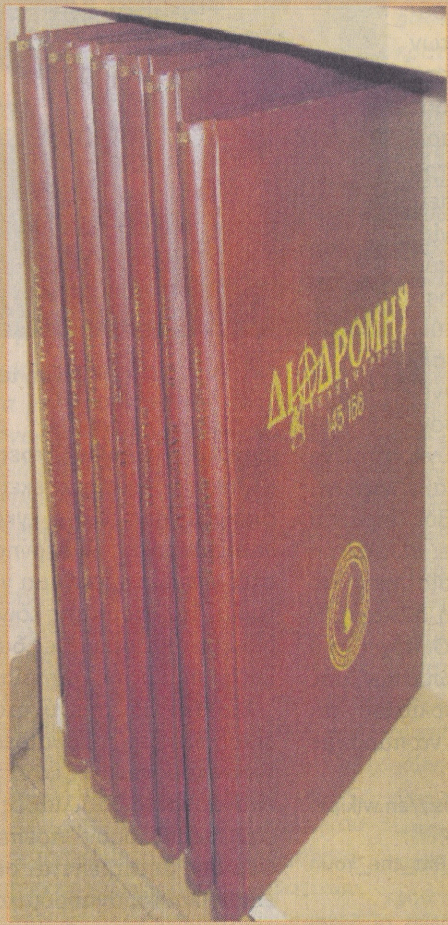
τεκμήρια γιά τούς κοινωνικούς άγῶνες σέ αύτήν τήν ἔκδοση.

Τά ἀποδίδουμε, λοιπόν, ἄνευ οἰασδήποτε τροποποίησης, ὡς ἐλάχιστη συνεισφορά στήν διατήρηση τῆς μνήμης.

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους.
Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 32 651 740 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

Β΄ ΜΕΡΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΚΡΗΞΗ!!!

«Gare l' explosion»

Jean-François Varlet

(Συνέχεια της μπροσούρας: *ΠΡΟΣΟΧΗ, ΕΚΡΗΞΗ!!!*)

Στασίασα, και τίποτα περισσότερο. Όταν είδα τους βουλευτές, δημόσια συκοφαντημένους και κρατούμενους μέσα σε χώρους κράτησης, αποτραβήχτηκα· παραιτήθηκα από κάθε δημόσιο αξίωμα και επέστρεψα ξανά στις τάξεις του λαού, παραμένοντας εντελώς αποξενωμένος από την επαναστατική κυβέρνηση, μονάχα που κατά καιρούς έκανα το καθήκον μου με το να την πολεμάω. Η κυβέρνηση δεν με θεωρούσε ικανό να εκφράσω τις απόψεις της· δεν μου προσφέρθηκε κάποια αποστολή. Η αποστασιοποίησή μου από τις επιτροπές, από το επαναστατικό δικαστήριο, η απόλυτη ασημαντότητά μου και ο χρόνος που πέρασα στα κελιά της φυλακής Les Madelonnettes[1] από την 31η Μαΐου κι έπειτα, αποδεικνύει επαρκώς, νομίζω, ότι επιθυμούσα την, αγνή και απλή, εξέγερση. Ω συμπολίτες μου! Μην με κατηγορείτε ότι ήμουν ο αρχιτέκτονας των συμφορών σας· δεν αξίζω μια τόσο σκληρή επίκριση. Η φρικτή δικτατορία του Ροβεσπιέρου δεν αποτελεί άλλοθι για την δικτατορία του Brissot· βαθιά μέσα μου, δεν βρίσκω τύψεις, έχω ήσυχη την συνείδησή μου... είναι κάτι κι αυτό, νομίζω!

Μόλις υπερασπίστηκα τον εαυτό μου ως κατηγορούμενο. Ξέχασα, έτσι, ότι εγώ είμαι ο κατήγορος!

Δημοκράτες, ο εχθρός των Brissotins αποστρέφεται και απεχθάνεται τους Robespierristes. Ο αρχηγός τους δεν υπάρχει πια: **Συνωμοτούμε**... σε ποιον να επιτεθούμε; Στον Pitt[2]; Στον Cobourg[3]; Στους ξένους; Ο Pitt, ο Cobourg και οι ξένοι, υπάρχουν για κάποιο λόγο· αλλά από πίσω τους αντιλαμβάνομαι φιλόδοξους βουλευτές να αντιμάχονται πάνω στα ερείπια των

θέση μεταξύ του οφειλόμενου σεβασμού στους πολυάριθμους αντιπροσώπους του λαού και του, ακόμη πιο δίκαια, οφειλόμενου σεβασμού στην κυριαρχία του λαού.

Πιστεύω σε αυτό το πρόταγμα:

«**Ζήτω τα δικαιώματα του κυρίαρχου λαού! Σεβασμός στην Συμβατική Εθνοσυνέλευση! Κάτω οι σφετεριστές! Να πέσει καλύτερα η επαναστατική κυβέρνηση παρά να εκπέσει μια αρχή!**»

Και συνεχίζω με δύναμη, χτυπώντας ξανά και ξανά τους κυβερνώντες.

Τι κοινωνικό τερατούργημα, τι αριστούργημα μακιαβελισμού είναι αυτή η επαναστατική κυβέρνηση! Για κάθε λογικό ον, **εξουσία** και **επανάσταση** είναι ασύμβατες, εκτός κι αν ο λαός επιθυμεί να θέσει την εξουσία του σε κατάσταση μόνιμης εξέγερσης εναντίον του ιδίου του του εαυτού, κάτι που θα ήταν παράλογο να πιστέψουμε.

Σκλάβοι που υπόκεινται στο νόμο του πιο ισχυρού· παλιοί αυλικοί προσδεμένοι στο άρμα κάθε τυραννίας· δίποδα είδη εγωιστών και ασυνείδητων· συντάκτες εφημερίδων που έχουν εξαγοραστεί για να γράφουν το καθημερινό δηλητήριο το οποίο ο λαός πληρώνει ακριβά·

πιον ενός δολοφονικού δικαστηρίου - αδυσώπητου κατήγορου, που κωφεύει σε κάθε υπερασπιστικό μέσο· οι εγκληματικές συνειδήσεις των μελών της επιτροπής επηρεάζονται εύκολα· στα αυτιά κυριαρχεί μόνο μια κραυγή: **Θάνατος! Θάνατος!** Το παλάτι της δικαιοσύνης γίνεται το άντρο των κανίβαλων και αυτά τα τέρατα μιλούν για ανθρωπινότητα.

Αγγίξαμε την τελευταία βαθμίδα καταβαράθρωσης των δικαιωμάτων του λαού. Βλέπουμε στο κράτος την καταπιεστική και τρομακτική εξουσία λίγων φιλόδοξων ανδρών, που υπερισχύουν της νόμιμης εξουσίας της **Συμβατικής Εθνοσυνέλευσης**. Βλέπουμε πολίτες που τους έχουν στερήσει τα δικαιώματα, να είναι δυστυχείς, τρεμάμενοι και βουβοί μπροστά στους τυράννους τους· και σε αυτό το θέαμα αναρωτιόμαστε αν η Γαλλία κατοικείται από υπηκόους ή δημοκράτες.

Πολίτες, γεμάτοι ζήλο για να γνωρίσετε τους νόμους που σας εξουσιάζουν, μη ζητήσετε από την επαναστατική κυβέρνηση τον ακριβή ορισμό για

31η Μαΐου κι έπειτα, αποδεικνύει επαρκώς, νομίζω, ότι επιθυμούσα την, αγνή και απλή, εξέγερση. Ω συμπολίτες μου! Μην με κατηγορείτε ότι ήμουν ο αρχιτέκτονας των συμφορών σας· δεν αξίζω μια τόσο σκληρή επίκριση. Η φρικτή δικτατορία του Ροβεσπιέρου δεν αποτελεί άλλοθι για την δικτατορία του Brissot· βαθιά μέσα μου, δεν βρίσκω τύψεις, έχω ήσυχη την συνείδησή μου... είναι κάτι κι αυτό, νομίζω!

Μόλις υπερασπίστηκα τον εαυτό μου ως κατηγορούμενο. Ξέχασα, έτσι, ότι εγώ είμαι ο κατήγορος!

Δημοκράτες, ο εχθρός των Brissotins αποστρέφεται και απεχθάνεται τους Robespierristes. Ο αρχηγός τους δεν υπάρχει πια: **Συνωμοτούμε**... σε ποιον να επιτεθούμε; Στον Pitt[2]; Στον Cobourg[3]; Στους ξένους; Ο Pitt, ο Cobourg και οι ξένοι, υπάρχουν για κάποιο λόγο· αλλά από πίσω τους αντιλαμβάνομαι φιλόδοξους βουλευτές να αντιμάχονται πάνω στα ερείπια των φατριών, για την κατοχή του θρόνου. Ο δεσποτισμός πέρασε από το παλάτι των βασιλέων στους κύκλους των επιτροπών. Δεν είναι ούτε τα βασιλικά ενδύματα, ούτε το στέμμα, ούτε το σκήπτρο που έκαναν τον λαό να μισεί τους βασιλιάδες, αλλά μάλλον είναι η φιλοδοξία και η τυραννία. Στην πατρίδα μου απλώς φόρεσε έναν άλλο μανδύα. Επιπόλαιο, ευεπηρέαστο έθνος! Για πόσο ακόμη οι ωραίες λέξεις θα σε ξεγελούν; Πιστεύω ότι βλέπω ξεκάθαρα: δεν θα επεκτείνω τον σεβασμό που οφείλω στην Συμβατική Εθνοσυνέλευση σε προδότες αντιπροσώπους εφ' όσον, εξαιτίας της υποκίνησης τους, μια νόμιμα συγκροτημένη αρχή εκδίδει διατάγματα που ανατρέπουν κάθε κοινωνική αρμονία. Θα σκύψω το κεφάλι σαν σκλάβος μπροστά σε έναν επαναστατικό κώδικα που προτάσσει σωτηρία ή τυραννία; Θα υποκύψω σε κινήματα που βασίστηκαν στο φόβο; Θα υπακούσω σε αυτήν τη δεσποτική διαταγή; **Ή σιωπή ή θάνατος**; Δεν θα είμαι τόσο δειλός. Οι αρχές που κατοχυρώνονται στη διακήρυξη των δικαιωμάτων μας υπερισχύουν όλων των διαταγμάτων· μου ουρλιάζουν ότι πάνω απ' όλα πρέπει να είμαστε ελεύθεροι, να πάρουμε

κατάσταση μόνιμης εξέγερσης εναντίον του ίδιου του εαυτού, κάτι που θα ήταν παράλογο να πιστέψουμε.

Σκλάβοι που υπόκεινται στο νόμο του πιο ισχυρού· παλιοί αυλικοί προσδεμένοι στο άρμα κάθε τυραννίας· δίποδα είδη εγωιστών και ασυνείδητων· συντάκτες εφημερίδων που έχουν εξαγοραστεί για να γράφουν το καθημερινό δηλητήριο το οποίο ο λαός πληρώνει ακριβά·

Εκτέλεση του Ροβεσπιέρου

φανατικοί· **ειδωλολάτρες του λάθους· μισαλλόδοξοι** που βλέπετε το έγκλημα εκεί όπου υπάρχει διαφωνία με τις απόψεις σας, είστε εγκωμιαστές ή εξαπατηθέντες της επαναστατικής κυβέρνησης. Απαιτείται στους εμπνευστές της ένα πρόσχημα για να νομιμοποιήσουν τη δικτατορία. Στο όνομα της Κοινής Σωτηρίας, δημιουργούν αναρίθμητες εξαρτώμενες δικτατορίες, που λογοδοτούν στην Επιτροπή Κοινής Σωτηρίας.

Στο σκοτάδι της νύχτας, στη σιωπή, στα κρυφά, χωρίς επισημότητες, η αυθαιρεσία και οι προσωπικές έχθρες ρίχνουν τους πολίτες κατά χιλιάδες στις Βαστίλλες τους. Οι επαναστάτες βασιλιάδες μπορούν να βασιλέψουν μόνο εάν διαφθείρουν· πρέπει να βγει χρήμα. Το ξίφος της Θέμιδος μετατρέπεται σε στιλέτο· οι νόμοι του αίματος επιβάλλονται αναδρομικά· οι πιο ένθερμοι ιδεολόγοι, κατηγορούμενοι για ψεύτικες συνωμοσίες, οδηγούνται ενώ-

εγκληματικές συνειδήσεις των μελών της επιτροπής επηρεάζονται εύκολα· στα αυτιά κυριαρχεί μόνο μια κραυγή: **Θάνατος! Θάνατος!** Το παλάτι της δικαιοσύνης γίνεται το άντρο των κανίβαλων και αυτά τα τέρατα μιλούν για ανθρωπινότητα.

Αγγίξαμε την τελευταία βαθμίδα καταβαράθρωσης των δικαιωμάτων του λαού. Βλέπουμε στο κράτος την καταπιεστική και τρομακτική εξουσία λίγων φιλόδοξων ανδρών, που υπερισχύουν της νόμιμης εξουσίας της **Συμβατικής Εθνοσυνέλευσης**. Βλέπουμε πολίτες που τους έχουν στερήσει τα δικαιώματα, να είναι δυστυχείς, τρεμάμενοι και βουβοί μπροστά στους τυράννους τους· και σε αυτό το θέαμα αναρωτιόμαστε αν η Γαλλία κατοικείται από υπηκόους ή δημοκράτες.

Πολίτες, γεμάτοι ζήλο για να γνωρίσετε τους νόμους που σας εξουσιάζουν, μη ζητήσετε από την επαναστατική κυβέρνηση τον ακριβή ορισμό για τους υποστηρικτές της· ελευθεριακοί χωρίς να είναι ελεύθεροι, αδίστακτοι χωρίς ενεργό συμμετοχή· έτσι εξηγούν αυτή την ωραία εφεύρεση.

«Τα δύο τρίτα των πολιτών είναι κακούργοι, εχθροί της ελευθερίας: πρέπει να τους εξαφανίσουμε. **Ο τρόμος** είναι ο υπέρτατος νόμος· το όργανο των βασανιστηρίων, ένα αντικείμενο σεβασμού. Εάν η καταστροφή δεν βρίσκεται συνεχώς στην ημερήσια διάταξη, αν το σπαθί πάψει να σφάζει· αν οι δήμιοι δεν είναι πια οι πατέρες του έθνους, η ελευθερία κινδυνεύει. Επιθυμεί να κυριαρχήσει πάνω σε σωρούς πτωμάτων και να πιεί το αίμα των εχθρών...»

Λογικοί άνθρωποι! Ω φίλοι μου! Μην ανταπαντήσετε. Ο ταξιδιώτης μεριάζει για να ανοίξει δρόμο στον χείμαρρο· δώστε δίκιο στους εξαγριωμένους, γιατί στα οργισμένα κινήματα του μίσους τους, θα σας θυματοποιήσουν. Πρέπει να πει κάποιος στον εαυτό του: «Το ζήτημα είναι να εξολοθρεύσει κανείς τους κακούργους ή να πείσει και να επηρεάσει τους εξαπατημένους; Είναι σίγουρες οι χίλιες και μία συνωμοσίες; Μήπως είναι κυρίως οι φαντασιώσεις που συνωμοτούν; Μπορεί ο δήμιος να αναγεννήσει το έθνος ή πρέπει αυτή η φροντίδα να ανατεθεί στην σωστή οργάνωση των δημοτικών σχολείων; Θα φέρει η επαναστατική κυβέρνηση μια λύση στα δημόσια πράγματα; Τείνει να εξοντώσει τις φατρίες ή δεν είναι στο κοινωνικό συμβόλαιο να μας οδηγήσει σε μια τάξη πραγμάτων με διάρκεια;». Αρέσκομαι σε αυτούς τους γλυκούς και πα-

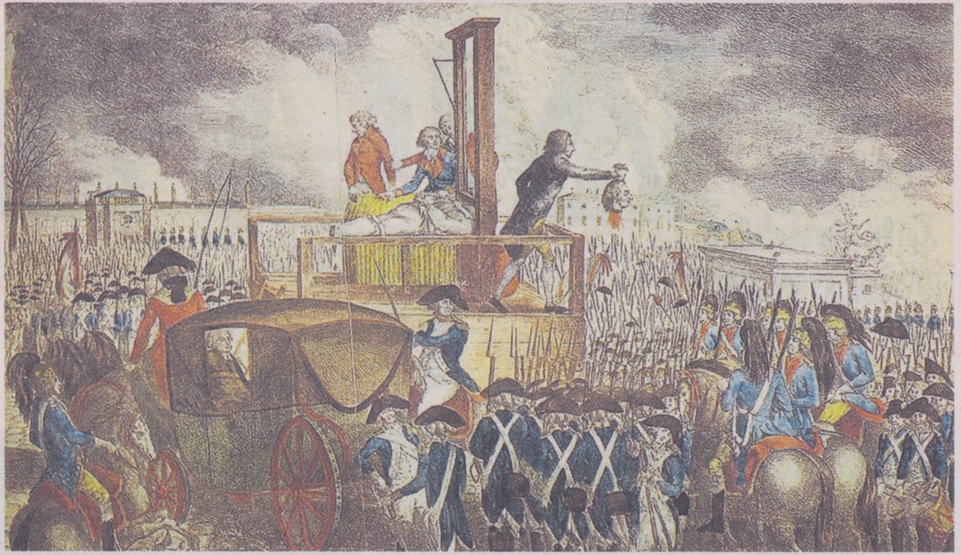
---

1. (Στμ.) Φυλακή, Prison des Madelonnettes https://en.wikipedia.org/wiki/Madelonnettes_Convent
2. (Στμ.) https://en.wikipedia.org/wiki/William_Pitt_the_Younger
3. (Στμ.) https://en.wikipedia.org/wiki/Prince_Josias_of_Saxe-Coburg-Saalfeld

ρηγορητικούς προβληματισμούς. Οι επαναστάτες θα παρακαλούν για μετριοπάθεια. Μου αρέσει η μετριοπάθεια που με κάνει ανθρώπινο, ανεκτικό, στοχαστικό. Εντάξει! **Τότε είμαι μετριοπαθής**· Αξίζω το μίσος των μεγάλων πατριωτών της εποχής, και σε αυτό επικεντρώνομαι σύμφωνα με τον όρκο μου· γιατί αν με εκτιμούσαν, θα εκτιμούσα τον εαυτό μου λιγότερο.

Πατριώτες, μείνετε σταθεροί στην προσήλωσή σας στις αξίες, υποστηρίξτε τον αληθινό πολίτη ενάντια στο χρήμα, τον σφετερισμό, την κατάχρηση εξουσίας· σας παραδίδει τον εαυτό του και αφήνεται στη δικαιοσύνη του σκοπού σας. Μα τι απραξία! Τι οκνηρία! Τι λήθαργος! Η σιωπή και η λήθη πλανώνται από πάνω σας. Δημοκράτες, κοιμάστε! Και η αντεπανάσταση ξαγρυπνά. Μόνο ο τύραννος έχει εκδιωχθεί από την τυραννία του Ροβεσπιέρου· το φριχτό σύστημά του έχει επιζήσει του θανάτου του· από τότε που το τερατώδες διάταγμα έθεσε εκτός νόμου αθώους και ένοχους χωρίς διάκριση, για να καλύψει την πιο βαθιά συνωμοσία, οι αντιπρόσωποι συνεχιστές του τυράννου, αυτοί οι θρασείς συνωμότες, περιφρονημένοι και φοβισμένοι, αφήνοντας τις μάσκες τους να πέσουν, κάνουν **αντεπαναστάση** κάτω από τη μύτη σας. Κοιμάστε! Και, αν και οι φιλόδοξοι μπορεί να φαίνεται ότι πατάσσουν τους ιερείς, τους ευγενείς, οι ιερείς και οι ευγενείς κρατούν στα χέρια τους την ασφάλεια ενός κράτους που έχουν ορκιστεί να ανατρέψουν. Κοιμάστε!

Και το στιλέτο του Βρούτου δεν έδιωξε τον Bourdon de l' Oise[4] από το βήμα, όταν ανακοίνωσε με περίσσιο θράσος μες την κατάμεστη αίθουσα ότι **αυτό που χρειαζόμαστε δεν είναι ένας δικτάτορας, αλλά μια δικτατορία**. Και το στιλέτο ενός δολοφόνου αντικρούει την άποψη του **Tallien**[5] περί ελευθερίας του Τύπου. Κοιμάστε! Και οι επτά αντιπρόσωποι που κατηγορούνται για γεγονότα γνωστά στον δημόσιο βίο, τόσο προφανή όσο η καταγγελία των αδικημάτων που διέπραξαν ο Capet[6] και ο Brissot, υπερασπίζονται τους εαυτούς τους ως ένοχοι· ορισμένοι από τους συναδέλφους τους, τους εκπροσωπούν ως ανεπίσημοι υπερασπιστές: **εάν**, λένε, **τα επτά κατηγορούμενα μέλη είναι ένοχοι, τότε ολόκληρη η συνέλευση έχει συνωμοτήσει**. Κάπως έτσι γίνεται κατάχρηση του σεβασμού του λαού για το κέντρο της νόμιμης εξουσίας, το μοναδικό σημείο σύγκλισης των Δημοκρατών! Ο μανδύας του ακαταδίωκτου καλύπτει τους συνωμότες. Ο Lecointre[7], ένας ικανός κατήγορος, ονομάζεται **συκοφάντης**, **τρελός**. Μι-

την εκκλησία, να κρύβει στο Παρίσι τον μηχανισμό αναμονής για τη βασιλεία. Και μέσα στο κάστρο-οχυρό Meudon[11], δρομολογούνται συνομωτικές καταδίκες. Ο δημοφιλής βουλευτής, που τολμά να εκφράσει κάποια αμφιβολία, είναι ένας **Pitt**, ένας **Cobourg**. Κοιμάστε! Και κάτω από τα τείχη του Παρισιού, οι φιλόδοξοι έχουν εξυφάνει ήδη τα δίκτυα τους, τους δορυφόρους τους, τους πραιτοριανούς τους. Κοιμάστε! Και αυτός ο **Barère de Vieuzac**, γεννημένος ευγενής και συνωμότης, σας νανουρίζει με απατηλές νίκες. Πιστεύω στις αξίες της δημοκρατίας: Δεν πιστεύω στον **Barère**. Αυτός ο απατεώνας, εδώ και δέκα μήνες πετάει φανφάρες από το βήμα της Συμβατικής Εθνοσυνέλευσης, ότι δήθεν δίνει στο έθνος αμέτρητες ποσότητες πυρίτιδας, που κατασκευάστηκαν και στάλθηκαν στα σύνορα, τη στιγμή που η Condé[12] και η Valenciennes[13] καταλαμβάνονται σχεδόν χωρίς να πέσει ούτε μια σφαίρα. Να πει αν έστω και ένα τουφέκι δόθηκε στους κόλπους του λαού, παρά το εκατομμύριο σε χρήματα που αναλώθηκε για τον εξοπλισμό του εσωτερικού της χώρας.

Ας πει πού πάνε αυτά τα όπλα, που σφυρηλατούνται καθημερινά σε πολλά εργοστάσια. Αν, όπως έχει ανακοινώσει τόσες φορές ο Barère, έχουμε οπλοστάσια, γεμιστήρες, στρατόπεδα για τον εχθρό, αν τα πολλά πλοία που πήραμε από τους Άγγλους επέστρεψαν στα λιμάνια μας φορτωμένα με τρόφιμα, οι στρατοί πρέπει να τρέφονταν με λάφυρα από το εξωτερικό. Έτσι, η κατανάλωση του εσωτερικού θα ήταν μικρότερη. Οι τεχνίτες, πάνω στους οποίους βαραίνει η δημόσια μιζέρια, δεν ένιωσαν αυτές τις ευχάριστες επιπτώσεις. Ζητούν από τον Barère μια γενική κατάσταση των λαφύρων που πήραμε· θέλουν να τους υποδείξει τις αποθήκες που βρίσκονται. Barère! Ω Barère! δεν είστε πια τόσο νικητής. Δημοκράτες, κοιμάστε! Και η δολοφονική Vendée[14] αναγεννάται από τα ερείπια, πιο τρομερή από πρώτα· εκείνη η γωνιά της γης, που ποτίστηκε με το πιο αγνό αίμα, εξακολουθεί να απει-

ρίζονται να γίνουν αρχηγοί κόμματος· εκεί καταστρώνουν άλλη μια συνομωσία σαν αυτή της 9ης του Θερμιδώρ, ενάντια στην Συμβατική Εθνοσυνέλευση. Δημοκράτες, κοιμάστε! Και τα ογδόντα πέντε τμήματα, που μορφοποιήθηκαν από την επαναστατική τυραννία που άγγιξε κάθε σημείο, αγνοούν τι συμβαίνει εδώ και δεν σας γνωστοποιούν την καταπίεση κάτω από την οποία στενάζουν.

Κοιμάστε! Η Δημοκρατία είναι υπό κατοχή... Πολίτες! Πολίτες! Βγείτε από την κατάσταση υπνηλίας! Ξυπνήστε! Η δακρυσμένη πατρίδα σας καλεί, πατριώτες, που έχετε γλιτώσει από **τα πυρά** του επαναστατικού δικαστηρίου, ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΘΕΙΤΕ!... για την αγάπη για την ελευθερία, και για να υπερασπιστείτε τους εαυτούς σας. Η αριστοκρατία μαχαιρώνει πισώπλατα, σας έχει επικηρύξει με τίμημα τα κεφάλια σας. Όπλα στους ώμους! Πένα στο χέρι! Μάχη σώμα με σώμα! Τόλμη ενάντια στο θράσος! Εδώ είναι που πρέπει να επιτεθούμε, να προβούμε σε μικρές και συχνές επιθέσεις, να πιέσουμε τον εχθρό χωρίς να του δώσουμε κανένα περιθώριο ν' ανασάνει. Να εξεγερθούμε ενάντια στην τυραννία, όπως στην Σφενδόνη (στμ. περίοδος εξεγέρσεων από το 1648 έως το 1653), να δημοσιοποιήσουμε τα παραπτώματα της· να ανατρέψουμε τα καταστροφικά σχέδια της και να μην περιμένουμε μέχρι να μας εξαπολύσει μια αιφνιδιαστική επίθεση, ΑΣ ΤΟΛΜΗΣΟΥΜΕ!... Δεν υφίσταται πλέον κίνδυνος. Αν ξεχάσουμε τον εαυτό μας μπορεί να σώσουμε την πατρίδα· οι κίνδυνοι, τα εμπόδια, υποχωρούν μπροστά στο θάρρος,

στεί να ανατρέψουν. Κοιμάστε!

Και το στιλέτο του Βρούτου δεν έδιωξε τον Bourdon de l' Oise[4] από το βήμα, όταν ανακοίνωσε με περίσσιο θράσος μες την κατάμεστη αίθουσα ότι **αυτό που χρειαζόμαστε δεν είναι ένας δικτάτορας, αλλά μια δικτατορία**. Και το στιλέτο ενός δολοφόνου αντικρούει την άποψη του **Tallien**[5] περί ελευθερίας του Τύπου. Κοιμάστε! Και οι επτά αντιπρόσωποι που κατηγορούνται για γεγονότα γνωστά στον δημόσιο βίο, τόσο προφανή όσο η καταγγελία των αδικημάτων που διέπραξαν ο Capet[6] και ο Brissot, υπερασπίζονται τους εαυτούς τους ως ένοχοι· ορισμένοι από τους συναδέλφους τους, τους εκπροσωπούν ως ανεπίσημοι υπερασπιστές: **εάν**, λένε, **τα επτά κατηγορούμενα μέλη είναι ένοχοι, τότε ολόκληρη η συνέλευση έχει συνωμοτήσει**. Κάπως έτσι γίνεται κατάχρηση του σεβασμού του λαού για το κέντρο της νόμιμης εξουσίας, το μοναδικό σημείο σύγκλισης των Δημοκρατών! Ο μανδύας του ακαταδίωκτου καλύπτει τους συνωμότες. Ο Lecointre[7], ένας ικανός κατήγορος, ονομάζεται **συκοφάντης**, **τρελός**. Μιλάμε για **ένωση**, για **ειρήνη** και υιοθετείται η **ημερήσια διάταξη**· τα επτά κατηγορούμενα μέλη δεν ξεπλένουν καθόλου το όνειδος που τους σπιλώνει· ισχυροί λόγω του νόμου που εκδόθηκε κατά των συκοφαντών, δειλιάζουν να προσάγουν τον Lecointre ενώπιον του επαναστατικού δικαστηρίου. Κοιμάστε! Και οι πύλες των φυλακών ανοίγουν για τους σκλάβους και κλείνουν για τους ελεύθερους: αφήνουν στην ησυχία του τον Fouquier de Tinville[8], εκτελεστή των νόμιμων σφαγών του τυράννου. Κοιμάστε! Και η δυστυχία σάς μαχαιρώνει πισώπλατα και δεν κάνετε καμία προσπάθεια να ανακαλύψετε ποιος δαίμονας έχει κάνει στείρο ένα χώμα πλούσιο σε δώρα της φύσης. Κοιμάστε! Και ο νυχτερινός εμπρησμός των πυρομαχικών[9] του αββαείου, η έκρηξη στο εργοστάσιο Grenelle[10], συνοδευόμενα από ψευδείς μαρτυρίες, ρίχνουν κατηγορίες σε χίλιες πεντακόσιες οικογένειες, τις πιο άτυχες, ο πόνος, η απελπισία και τα δάκρυα ουδόλως σας ξύπνησαν. Κοιμάστε! Και η αριστοκρατία βλέπει με κρυφή χαρά,

λεί αν έστω και ένα τουφέκι δόθηκε στους κόλπους του λαού, παρά το εκατομμύριο σε χρήματα που αναλώθηκε για τον εξοπλισμό του εσωτερικού της χώρας.

Ας πει πού πάνε αυτά τα όπλα, που σφυρηλατούνται καθημερινά σε πολλά εργοστάσια. Αν, όπως έχει ανακοινώσει τόσες φορές ο Barère, έχουμε οπλοστάσια, γεμιστήρες, στρατόπεδα για τον εχθρό, αν τα πολλά πλοία που πήραμε από τους Άγγλους επέστρεψαν στα λιμάνια μας φορτωμένα με τρόφιμα, οι στρατοί πρέπει να τρέφονταν με λάφυρα από το εξωτερικό. Έτσι, η κατανάλωση του εσωτερικού θα ήταν μικρότερη. Οι τεχνίτες, πάνω στους οποίους βαραίνει η δημόσια μιζέρια, δεν ένιωσαν αυτές τις ευχάριστες επιπτώσεις. Ζητούν από τον Barère μια γενική κατάσταση των λαφύρων που πήραμε· θέλουν να τους υποδείξει τις αποθήκες που βρίσκονται. Barère! Ω Barère! δεν είστε πια τόσο νικητής. Δημοκράτες, κοιμάστε! Και η δολοφονική Vendée[14] αναγεννάται από τα ερείπια, πιο τρομερή από πρώτα· εκείνη η γωνιά της γης, που ποτίστηκε με το πιο αγνό αίμα, εξακολουθεί να απειλεί να καταβροχθίσει τους όποιους νέους υπερασπιστές. Κοιμάστε! Και η κυρίαρχη φωνή του λαού αντικαθίσταται από ψεύτικους λόγους, γεμάτους με επαίσχυντες συκοφαντίες, που όλοι τελειώνουν με αυτές τις λέξεις: **Πόλεμος, τρόμος, επαναστατική κυβέρνηση, μείνετε στις θέσεις σας**. Κοιμάστε! Και η παράταξη των Ιακωβίνων, αλλοιωμένη από τους αρχηγούς της, βρίσκεται στο έλεος των φιλόδοξων που, από εκεί, εξουσιάζουν ολόκληρο τον λαό. Εκεί, οι κυβερνώντες είναι δικαστές· οι εποπτευόμενοι γίνονται επόπτες. Αυτή η κοινωνία χρησιμεύει ως στήριγμα της συνωμοτικής κυβέρνησης, τροφοδοτώντας το σύστημα των φατριών και λειτουργώντας ως σκαλοπάτι για ραδιούργους. Η εγγενής του κακία είναι να έχει δύο λαούς στη συνέλευση της: τους ανθρώπους που πληρώνουν, οπότε μιλούν μέσα στην αίθουσα και αυτούς που δεν πληρώνουν, τον αληθινό λαό, τον απλό κόσμο, που κάθεται αμίλητος στις συνελεύσεις. Ένα, όχι μικρότερο, κακό είναι η είσοδος των βουλευτών σε αυτήν την παράταξη. Ο λαός ορίζει πλέον την τύχη του· οι κυρίαρχοι εκπρόσωποι, προερχόμενοι από τους Ιακωβίνους, προο-

Η δακρυσμένη πατρίδα σας καλεί, πατριώτες, που έχετε γλιτώσει από **τα πυρά** του επαναστατικού δικαστηρίου, ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΘΕΙΤΕ!... για την αγάπη για την ελευθερία, και για να υπερασπιστείτε τους εαυτούς σας. Η αριστοκρατία μαχαιρώνει πισώπλατα, σας έχει επικηρύξει με τίμημα τα κεφάλια σας. Όπλα στους ώμους! Πένα στο χέρι! Μάχη σώμα με σώμα! Τόλμη ενάντια στο θράσος! Εδώ είναι που πρέπει να επιτεθούμε, να προβούμε σε μικρές και συχνές επιθέσεις, να πιέσουμε τον εχθρό χωρίς να του δώσουμε κανένα περιθώριο ν' ανασάνει. Να εξεγερθούμε ενάντια στην τυραννία, όπως στην Σφενδόνη (στμ. περίοδος εξεγέρσεων από το 1648 έως το 1653), να δημοσιοποιήσουμε τα παραπτώματα της· να ανατρέψουμε τα καταστροφικά σχέδια της και να μην περιμένουμε μέχρι να μας εξαπολύσει μια αιφνιδιαστική επίθεση, ΑΣ ΤΟΛΜΗΣΟΥΜΕ!... Δεν υφίσταται πλέον κίνδυνος. Αν ξεχάσουμε τον εαυτό μας μπορεί να σώσουμε την πατρίδα· οι κίνδυνοι, τα εμπόδια, υποχωρούν μπροστά στο θάρρος, η αφοσίωση τούς διαφεύγει. Τρέμετε! Τύραννοι με την μάσκα της δημοτικότητας, επειδή η σκέψη έρχεται από μόνη της μετά από μια μακροχρόνια καταστολή, θα σας χτυπήσει όπως το νιτρικό κάλιο στουμπωμένο σε σωλήνα. Ο ελεύθερος άνθρωπος εξαπολύει το μίσος του για τους καταπιεστές, ο Τύπος πυροδοτεί τα όπλα του... Και πού είναι οι αρχηγοί της συνωμοσίας;... Κάτωχροι και ηττημένοι, σέρνονται στη σκόνη, αφήνοντας την τελευταία τους πνοή... **Και δεν υφίστανται πλέον**.

Το γαλλικό έθνος αναπνέει ξανά, τα πολυάριθμα τάγματά του συσπειρώνονται γύρω από την ελεύθερα εκλεγμένη αρχή, σχηματίζοντας ένα απόρθητο προπύργιο ενώπιον της Συμβατικής Εθνοσυνέλευσης: τα μιαρά υπολείμματα των επίδοξων δολοφόνων του βαδίζουν προς τα βασανιστήρια. Οι ψυχές απελευθερώνονται και ευφραίνονται. Η ευτυχία και ο ενθουσιασμός είναι παντού· στις επάλξεις του ναού της δικαιοσύνης, κυματίζει η τρίχρωμη σημαία, που φέρει αυτό το όραμα, ότι δέκα χιλιάδες ελεύθεροι άνθρωποι τραγουδούν με μια φωνή:

Ζήτω τα δικαιώματα του κυρίαρχου λαού!
Σεβασμός στην Συμβατική Εθνοσυνέλευση!
Κάτω οι σφετεριστές!

ΝΑ ΠΕΣΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΠΑΡΑ ΝΑ ΕΚΠΕΣΕΙ ΜΙΑ ΑΡΧΗ!

ο υπογράφων, Varlet

Μετάφραση – Απόδοση Π.

---

4. (Στμ.) https://en.wikipedia.org/wiki/François_Louis_Bourdon
5. (Στμ.) https://en.wikipedia.org/wiki/Jean-Lambert_Tallien
6. (Στμ.) Louis Capet https://www.humanite.fr/node/422428
7. (Στμ.) https://data.bnf.fr/fr/12525342/laurent_lecoint re/
8. (Στμ.) https://en.wikipedia.org/wiki/Antoine_Quentin_Fouquier-Tinville
9. (Στμ.) Συγκεκριμένα pottasium nitrate, νιτρικό κάλιο
10. (Στμ.) https://parcoursrevolution.paris.fr/en/points-of-interest/23-the-explosion-of-the-grenelle-gunpowder-factory
11. (Στμ.) Κάστρο hhttps://en.wikipedia.org/wiki/Château_de_Meudon
12. (Στμ.) https://fr.wikipedia.org/wiki/Siège_de_Condé_(1794)
13. (Στμ.) https://fr.wikipedia.org/wiki/Siège_de_Valenciennes_(1793)
14. (Στμ.) Η μάχη της Βαντέ, https://en.wikipedia.org/wiki/War_in_the_Vendée

ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 228
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
2022
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

1,5 ΕΥΡΩ

«Κάθε πόλεμος απλά σημαίνει να σκοτώνεις αγνώστους για τους

«Κάθε πόλεμος απλά σημαίνει να σκοτώνεις αγνώστους για τους οποίους δεν αισθάνεσαι κάποια προσωπική έχθρα, αγνώστους που, υπό άλλες συνθήκες, θα βοηθούσες αν βρίσκονταν σε ανάγκη και, εκείνοι θα βοηθούσαν εσένα, όποτε το χρειαζόσουν»

Mark Twain

Φωτο του Leon Gimpel - Παρίσι 1915